

Pecetea 1-a

Pecetea 1 Cele patru fapturi vii

Să citim din 2Corinteni 11.1-3:

„O, de ați putea suferi puținică nebunie din partea mea! Ei, haide, suferiți-mă! Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos.”

Aici avem două cuvinte la care aș vrea să ne gândim cu atenție: „șiretlic” și „credincioșie,” deoarece putem vedea că Pavel este îngrijorat și gelos pentru că dorește să înfățișeze înaintea lui Hristos, o fecioară, o biserică fecioară.

El vorbește despre aceasta în prima epocă a Bisericii și este îngrijorat cu privire la faptul că șarpele va amăgi această Mireasă așa cum a amăgit-o și pe prima mireasă, pe Eva. Astfel, spune: „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui...” acest cuvânt „șiretlic” însemnând „viclenie” sau „șiretenie”. Satan este șiret și viclean în căile lumii și a folosit această viclenie ca s-o înșele pe Eva. Așadar, Eva a fost înșelată prin rațiune, prin raționament.

Astfel, diavolul nu a venit într-un fel care părea ignorant și copilăresc, ci a venit într-un fel care părea foarte inteligent, înțelept, dar de fapt era cât se poate de viclean, de subtil și de șiret. De aceea a fost înșelată Eva. Ea nu a fost amăgită pentru că voia să facă rău, ci pentru că în calea ei prin grădină, în timp ce trăia în Paradisul lui Dumnezeu, Satan a intrat înăuntru și a încercat să întrerupă lucrarea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Satan încerca să găsească un vas prin care să poată lucra, și l-a găsit pe șarpe care era foarte apropiat omului. Satan încearcă să ajungă întotdeauna cât mai aproape posibil. Noi nu trebuie să ne facem griji că Satan vrea să ne prindă și să ne ducă într-un bar sau într-o casă de prostituție, nu aceasta este problema, ci el încearcă să intre înăuntru prin viclenie și șiretenie și o va face foarte aproape pentru că vrea să fie acolo unde este și Dumnezeu. Noi dorim să-I slujim lui Dumnezeu și autorității Lui, dar Satan va încerca să intre cât poate de aproape.

Așadar, ca ființe umane, noi suntem prinși într-o luptă care se dă în mintea noastră și încercăm să luptăm cu diavolul în locuri în care el nu este. Noi vrem să luptăm împotriva drogurilor, a dependenței de tutun, a avorturilor și a altor lucruri, dar

fratele Branham a spus că toate acestea sunt atributele necredinței în Cuvântul lui Dumnezeu. Deci, noi încercăm să luptăm cu diavolul în locuri în care el nu este. Dar unde este el? El este întotdeauna aici și încearcă să provoace o deviere de la Cuvântul adevărat. Acolo lucrează el și de îndată ce reușește să ne devieze de la Cuvânt, propria noastră natură umană căzută ne va duce într-o sală de jocuri, într-un loc unde se vând droguri, etc. Vedeți? Când a venit la Eva, Satan a venit cu Cuvântul și a încercat să obțină numai o ușoară deviere de la El.

Acum, haideți să mergem cu toții la capitolul patru din Cartea Apocalipsei:

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”

Noi știm că Ioan a fost luat sus și că el este un simbol al Miresei. Fratele Branham a spus că aceasta este un simbol, o preumbrire a răpirii, și vedem că Ioan a auzit un Glas. Ce este Glasul? O Trâmbiță. Ce înseamnă aceasta? Că Trâmbița l-a chemat la răpire.

Același lucru se va întâmpla și cu noi: acea ultimă Trâmbiță ne va chema sus.

„Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.

Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.

Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe; și pe capete aveau cununi de aur.

Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

În fața scaunului de domnie mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cristalului. În mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi.

Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară.

Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”

Aici putem vedea că Ioan s-a uitat și a văzut un scaun de domnie, iar în mijlocul și împrejurul lui se aflau aceste patru făpturi vii. Noi vom vedea că pe măsură ce vom vorbi despre epocile Bisericilor, dar și în cele șapte Peceți, aceste făpturi vii sunt actorii principali și vor juca un rol important. Astfel, noi trebuie să înțelegem poziția

celor patru făpturi vii pentru că este important să vedem unde se află ele, și cum am citit, ele sunt în mijlocul și împrejurul scaunului de domnie, acela fiind locul în care le vom găsi întotdeauna.

În Vechiul Testament le găsim acolo, oriunde avem o vedenie a cerurilor le găsim acolo și aici, în capitolul 4 din Apocalipsa, le găsim în același loc, pentru că ele sunt legate întotdeauna de scaunul de domnie a lui Dumnezeu, ceea ce este foarte important.

„Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau:

„Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

Să citim mai departe din capitolul 5:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte peceți.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?”

Și nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.

Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge; iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.”

Pe măsură ce intrăm în capitolul 5, lucrurile devin tot mai interesante pentru că scena este deja așezată.

Astfel, dacă în capitolul 4, Ioan vede făpturile vii, scaunul de domnie și pe Cel ce stă pe scaunul de domnie, în capitolul 5 vede că Cel ce stă pe tron ține în mâna Sa dreaptă o Carte, iar fratele Branham ne-a spus că această Carte este Cartea

Răscumpărării pecetluită cu șapte Pечеți. El ne-a spus că este Cartea care deține taina răscumpărării, taina întregii Scripturi.

Așadar, această Carte este Cartea Răscumpărării și este foarte importantă pentru că „a răscumpăra” înseamnă „a aduce într-o stare anterioară” sau „a cumpăra înapoi”. Deci, această Carte este o Carte a Răscumpărării, iar în Ea se află toate tainele sau informațiile despre răscumpărare.

Noi știm cu toții că Dumnezeu nu are nevoie de răscumpărare, pentru că El nu a căzut de nicăieri și nu a fost pierdut niciodată. Deci, El nu are nevoie de răscumpărare sau de o Carte a Răscumpărării, dar ține în mână o Carte a Răscumpărării și așteaptă timpul în care Ea se poate întoarce la om, pentru că la început, Ea i-a fost dată omului, moștenirea i-a fost dată omului atunci când Adam a primit stăpânirea și controlul asupra pământului. Dumnezeu i-a dat-o lui Adam, dar el și-a pierdut moștenirea și totul s-a întors înapoi la Proprietarul original.

Așadar, noi vedem că aici Dumnezeu ține în mâna Sa dreaptă această Carte a Răscumpărării. Este o Carte a Răscumpărării pentru că Ea conține pretențiile la moștenire și cine are pretenții și dreptul la moștenire.

Deci, Dumnezeu ținea Cartea în mâna Sa dreaptă și s-a făcut o strigare ca să vină Cineva și să ia Cartea din mâna Sa.

Fratele Branham ne-a spus că acolo erau îngerii, toată oștirea cerească, cele patru făpturi vii, dar niciunul dintre ei nu a putut ridica pretenția la răscumpărare pentru că ei nu au nevoie de răscumpărare, Cartea nu era pentru ei, nu era moștenirea lor, ci moștenirea omului fusese pierdută, de aceea era nevoie ca un Om să cumpere înapoi ceea ce fusese pierdut. Dar ce fel de Om putea face aceasta? Desigur, era nevoie de un Om care să fi venit într-un fel diferit de ceilalți oameni, deoarece din cauza hibridării, a amestecului cu sămânța șarpelui, nici un om nu era vrednic să facă aceasta pentru că sângele lui era amestecat. Astfel, era nevoie de un Om a cărui Sânge să fie curat, fără păcat, un Om care să fi venit într-o stare desăvârșită, care să trăiască o viață fără pată și care să împlinească toată Legea lui Dumnezeu. Numai într-un asemenea vas, Sângele Lui putea să plătească prețul răscumpărării. Și ce s-a întâmplat?

Dumnezeu a venit în chipul lui Isus Hristos, și Și-a creat propriul Său Sânge, de aceea Sângele Său nu a fost sânge evreiesc sau dintre neamuri, ci a fost Sângele lui Dumnezeu, care a venit jos într-un trup ca al nostru și a trăit o viață sfântă și curată. El nu a făcut niciodată ceva greșit, ci a împlinit toată Legea, aceasta făcându-L vrednic pentru a fi Jertfa cerută, motiv pentru care a fost numit Mielul lui Dumnezeu.

Revenind la capitolul 5, vedem că acolo s-a făcut o strigare pentru un om vrednic,

dar nici un om din ceruri, de pe pământ sau de sub pământ, nici un om care a trăit vreodată, nici un om care trăia în clipa aceea sau un om care avea să vină în viitor, nu a fost vrednic să ia această Carte. Ioan a început să plângă pentru că el și-a dat seama că aceea era Cartea Răscumpărării, moștenirea, totul, dar apoi, s-a auzit un Glas care spunea că Leul din seminția lui Iuda a biruit. Amin! Iar după ce a biruit, a pășit în față.

Acesta este un eveniment măreț, dar nu avem timp să-l explicăm pe deplin pentru că aș vrea să ajungem la Pecetea întâi, însă vedem că El a biruit, că Scriptura ne spune că El a biruit.

Noi am putut vedea că El a plătit prețul răscumpărării la Calvar, dar nu a pășit imediat după aceea să ia Cartea, ci S-a dus și a început să mijlocească pentru păcatele poporului pe care tocmai îl răscumpăraseră. Dar El nu mijlocea pentru Biserica Vechiului Testament pentru că atunci când a venit și a plătit prețul pentru ei, ei trăiseră o viață în care aduseseră jertfe animale care erau înlocuitori ai Jertfei desăvârșite după care aveau privirile ațintite și care avea să vină.

Așadar, când a venit Isus și a plătit prețul ca Jertfă desăvârșită, toți cei care au murit sub Vechiul Legământ au venit la suprafață pentru că El i-a răscumpărat. Vedeți? El nu trebuia să mai mijlocească pentru păcatele lor deoarece muriseră deja și nu mai păcătuiau. În ordine.

Dar după aceea, El a trebuit să intre în lucrarea de mijlocire. Mi-ar plăcea să pot explica aceasta mai bine. Mi-ar plăcea ca nici eu și nici voi să nu fim ființe umane, ci să avem o legătură veșnică prin care să putem înțelege, pentru că acest lucru este foarte important.

Așadar, Dumnezeu a trecut prin toate aceste etape, iar fratele Branham a spus că totul s-a petrecut ca într-o piesă de teatru în care El a jucat câte un rol pentru ca noi să putem înțelege ceea ce se întâmplă, fiindcă în gândul lui Dumnezeu, toate aceste lucruri sunt terminate încă înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu a făcut toate aceste lucruri de-a lungul timpului, dar lucrarea Sa este deja încheiată. Eu nu pot înțelege aceasta pe deplin, dar cred că așa este.

Așadar, astăzi, Dumnezeu ne arată în piesă ce face Mielul, faptul că după ce a plătit prețul ca să-l poată răscumpăra pe om, a trebuit să stea acolo și să mijlocească.

Vorbind despre aceasta, fratele Branham a spus că El a stat ca Mare Preot, ca Melhisedec, stropind de șapte ori cu sângele Său pentru cele șapte epoci ale Bisericii. Vă amintiți ce trebuia să facă marele preot în Ziua Ispășirii când intra înăuntru ca să stropească cu sânge pe Capacul Ispășirii? El acoperea păcatele făcute în neștiință de popor. În Vechiul Testament, în Ziua Ispășirii, marele preot

intra înăuntru ca să aducă sânge pentru păcatele făcute din neștiință, deoarece pentru celelalte păcate săvârșite de popor existau alte metode de ispășire: existau jertfe pentru păcat, pentru nelegiuire, așa că dacă cineva făcea ceva greșit, trebuia să meargă la Templu cu jertfa sa. Păcătosul trebuia să se pocăiască tot timpul și să vină cu acest înlocuitor al Sângelui ce avea să fie vărsat.

Așadar, marele preot nu intra în Locul Preasfânt pentru toate păcatele săvârșite de popor de-a lungul anului, ci mergea înăuntru pentru păcatele despre care poporul nu știa nimic. Am înțeles aceasta? Deci, păcătosul era responsabil să aducă o jertfă pentru lucrurile despre care știa că sunt greșite. Astfel, dacă auzea Cuvântul predicat în sinagogă sau dacă citea Cuvântul și își dădea seama că a păcătuit, el era obligat să aducă o jertfă pentru păcat, pentru nelegiuire, pentru pace, etc. Sub Vechiul Legământ, păcătosul trebuia să facă aceste lucruri, dar existau lucruri pe care el le făcea și nu realiza că erau greșite. Sub acel legământ, i se cerea să facă aceste lucruri, dar existau și lucruri pe care le făcea și nu realiza că sunt greșite, iar în marea Sa îndurare, Dumnezeu a îngăduit ca marele preot să intre într-o zi pe an cu sânge, în Locul Preasfânt, și să facă mijlocire pentru toate păcatele făcute de popor în neștiință. Dar omul nu putea să trăiască în Israel și să facă tot ce voia cu gândul că marele preot va intra înăuntru și va face ispășirea pentru păcatele lui, deoarece nu pentru aceasta intra marele preot în Locul Preasfânt. El nu intra înăuntru ca să acopere păcatele păcătosului, ci intra ca să facă ispășire pentru păcatele săvârșite din neștiință.

Nu uitați aceasta, pentru că este foarte important.

Isus a plătit prețul răscumpărării cu sângele Său desăvârșit, așa că nu mai este nevoie să fie adăugat nimic la prețul plătit de El, dar cu toate acestea, El mai avea ceva de făcut înainte ca să pășească în față și să ia Cartea Răscumpărării. Vedeți? El trebuia să meargă în spatele scaunului de domnie și să stropească cu sânge de șapte ori, pentru cele șapte epoci ale Bisericii, pentru că trebuia să acopere păcatele din neștiință ale poporului care este scris în Carte.

Proprietarul original, Mielul știa cine este scris în Carte, dar în timpul celor șapte epoci ale Bisericii, ei nu au avut o descoperire completă a Cuvântului lui Dumnezeu.

Luther a avut o parte a Cuvântului, dar ce facem cu partea în care Luther bea, prigonea evreii sau s-a implicat în politică? El făcea parte din Sămânța aleasă pentru că a primit Cuvântul descoperit pentru ceasul său, că „Cel neprihănit va trăi prin credință.” și L-a acceptat. El a fost mesagerul pentru epoca sa, dar cu toate acestea, în viața lui existau păcate. Totuși, pentru că nu sosise încă timpul pentru descoperirea completă a Cuvântului, Isus Hristos era acolo ca să acopere acele

păcate.

Acest lucru este foarte important, pentru că noi vom înțelege ce s-a întâmplat în anul 1963.

Așadar, Mielul a plătit prețul, dar El trebuia să facă lucrarea de mijlocire a Răscumpărătorului înrudit, însă El nu face mijlocire pentru Mireasa Vechiului Testament, pentru că El a plătit deja prețul pentru ei și ei nu mai păcătuiesc fiindcă sunt deja trecuți din viața aceasta.

Atunci pentru cine face lucrarea de mijlocire? Pentru epocile Bisericii și trebuie să stea acolo până când intră și ultimul.

Noi am citit aceasta în Cartea Peceților și trebuie să fim foarte atenți pentru că fratele Branham a spus aceasta foarte clar: „El trebuie să stea acolo până când va intra înăuntru și ultimul din ultima epocă.”

Când are loc aceasta, El nu mai lucrează ca Răscumpărător înrudit, ci pășește în față, ia Cartea și îi rupe Pecețile. Atunci este timpul schimbării lucrării în lucrarea lui Melhisedec. Dar de ce se mișcă El atunci? Pentru că acum încheie. Vă mai amintiți Îngerul puternic care vine jos și ridică mâna spre Cel ce stă pe tron, care trăiește în veci de veci și spune: „Nu va mai fi timp!”? El face această afirmație, iar fratele Branham spune că este ca un patron de artificii: un lucru se oprește și altul pornește, după care spune că nu mai este timp pentru denominațiuni. Timpul lor s-a încheiat pentru că acum nu mai este răscumpărare pentru cei aflați sub mișcarea pentecostală. Astfel, acum nu mai putem fi pecetluiți așa cum s-a întâmplat odinioară pentru că acum trebuie să venim la El, la Persoana Lui, la plinătatea Cuvântului; acum nu mai există acoperire pentru păcatele făcute în neștiință, ci trebuie să acceptăm că acest Mesaj este Adevărul și că este El.

Ceva s-a schimbat. A avut loc o schimbare majoră, iar noi trebuie să înțelegem însemnătatea anului 1963, când El a biruit. Ce a biruit El? Înșelăciunea diavolului. Cum a biruit-o? Prin Sângele Său, ca Răscumpărător înrudit, iar când a făcut aceasta, a făcut ceva care frânge înșelăciunea diavolului. Ce a făcut? A adus un Cuvânt. Și care a fost acel Cuvânt? Descoperirea celor șapte Peceți. Și vă întreb: A venit El jos sau nu a venit? De aceea, după descoperirea Peceților, fratele Branham a făcut niște afirmații mai neobișnuite.

Astfel, el a spus că prin Duhul, Mireasa este Sângele, ceea ce înseamnă că pentru a avea acoperământul Sângelui, trebuie să fii pecetluit cu Duhul Sfânt, pentru că atunci când S-a întors El, a venit în plinătatea Cuvântului Său și a adus plinătatea Duhului Sfânt, Pecetea Lui fiind ispășirea. Aceasta este Sânge.

Astăzi nu există nici o sămânță a lui Dumnezeu care să fie pecetluită într-un sistem denominațional, pentru că timpul denominațiilor s-a încheiat atunci când El a

venit, a luat Cartea și I-a rupt Pecețile. Acesta este motivul pentru care acum este nevoie să părăsim sistemul denominațional și să ne unim cu Persoana lui Hristos. Numai așa avem parte de răscumpărare. Înainte de încheierea timpului pentru denomiționi, era posibil să fii pecetluit sub trezirea penticostală. De aceea, când fratele Branham a fost întrebat despre părinții penticostali, a putut spune că ei au fost pecetluiți sub o altă epocă. Despre ce epocă vorbea? Despre epoca penticostală, iar când cineva este pecetluit, este pecetluit până în ziua răscumpărării. Amin.

Așadar, Mielul trebuie să stea acolo și să mijlocească pentru păcatele făcute din neștiință până când ultimul, din ultima epocă, intră înăuntru. Atunci, El va păși în față și se va spune: „Nu mai este timp!”, iar Laodicea va merge mai departe în necazul cel mare. Dar noi am fost chemați afară din Laodicea, din trezirea penticostală, am fost chemați în epoca Miresei, ca să ne unim cu El. Aceasta este răscumpărarea, aceasta este ispășirea: să ne unim cu Cuvântul, cu Persoana Cuvântului, care aduce Viața Persoanei Cuvântului, iar aceasta este Sângele care acoperă.

De aceea, nimeni din sistemul denominațional nu mai este acoperit de Sângele lui Isus Hristos. Astfel, indiferent cât de mult pretinde cineva că are aceasta, dacă nu înțelege ceea ce s-a întâmplat în Apocalipsa 5, nu va recunoaște niciodată că în acele sisteme nu mai există răscumpărare și că nu mai există nici o sămânță care să fie pecetluită acolo.

Sămânța care face parte din acest sul, din Cartea pecetluită cu șapte Peceți, numele care sunt înăuntru, trebuie să înțeleagă acest timp de schimbare și să vină la unirea cu Cel care a rupt Pecețile și a venit jos ca Îngerul Atotputernic. Vedeți? Numai unindu-ne cu El putem ajunge la răscumpărare și la pecetluire. Am înțeles aceasta? noi trebuie să înțelegem pentru că este foarte important.

Fratele Branham a spus că Apocalipsa 5 este cel mai mareț pasaj din Scriptură, iar noi putem spune: „Absolut! Amin!”, fiindcă recunoaștem ceea ce a avut loc.

Așadar, acum când a venit Viața, noi nu mai putem accepta să trăim în întuneric; acum când a venit Sângele, nu putem accepta să trăim înafara Sângelui, a Persoanei Lui. De ce? Pentru că s-a schimbat ceva, iar noi trebuie să prindem schimbarea pentru că altfel intrăm în bucluc.

Amintiți-vă că la prima venire a lui Isus, evreii trăiau sub un sistem al jertfelor de înlocuire, așa că ei luau o turturea, o capră, o oaie, un bou, care trebuia să moară în locul lor, sângele acela acoperindu-le păcatele. Acele jertfe erau acceptate pentru că acela era Cuvântul aceluși timp, aceea era cerința sub care putea fi răscumpărată sămânța lui Dumnezeu. Dar toate acele jertfe înlocuitoare arătau

spre adevărata Jertfă care urma să vină, iar când Ea a venit, în timpul când El a fost pe pământ am avut o perioadă de trecere. Însă fratele Branham spune că atunci când ei au luat Mielul și L-au jertfit, au făcut ca Jertfa Lui să fie valabilă, au făcut ca acel Cuvânt să fie valabil, iar din momentul acela au putut aduce sute de miei, de boi sau de alte animale, pentru că ele nu le mai erau de nici un folos, nu îi mai ajutau cu nimic. Ele nu le mai aduceau nici un beneficiu pentru că venise Jertfa spre care arătaseră. El a venit, a trăit o Viață desăvârșită, arătându-le că era fără pată și fără zbârcitură, apoi a fost luat de marele preot și adus ca Jertfă, devenind astfel Răscumpărătorul înrudit desăvârșit, de aceea, trebuie să venim și să recunoaștem aceasta ca să fim pecetluiți pentru răscumpărare. Atunci, Sămânța lui Dumnezeu a recunoscut aceasta, dar cei care nu au fost aleși, care nu au fost Sămânță, au continuat să jertfească boi și oi, au continuat să verse sânge de animal, până când a fost dărâmat Templul.

Așadar, cei de atunci nu au înțeles schimbarea care a avut loc, nu au înțeles acel timp al schimbării, dar nu vă îngrijorați pentru că Sămânța lui Dumnezeu prinde întotdeauna schimbarea, pentru că trebuie să vină în locul în care este răscumpărată. De atunci au trecut două mii de ani și trebuie să înțelegem că El a stropit de șapte ori, pentru șapte epoci ale Bisericii.

Noi trebuie să înțelegem că El este ca un actor care joacă o piesă de teatru, pentru că Dumnezeu este Duhul cel veșnic și El nu are nevoie de un scaun de domnie pe care să stea, nici de un loc în care să locuiască. Noi trebuie să înțelegem că El ne arată aceasta în simboluri, într-o piesă, ca să ne ajute să înțelegem cu mințile noastre mărginite ceea ce face El. Așadar, El ne arată că este acolo și a stropit de șapte ori cu Sânge pentru cele șapte epoci ale Bisericii, iar noi trebuie să înțelegem că Sângele care a fost stropit pentru epoca respectivă este singurul loc de ispășire pentru acea epocă. Noi nu putem merge la Sângele care a fost stropit în zilele lui Luther pentru că epoca lui Luther era sub Sângele lui Melhisedec care era stropit pentru a acoperi păcatele făcute din neștiință, fiindcă în zilele acelea încă nu fusese descoperit Cuvântul deplin. Așadar, nu se putea sta sub epoca anterioară, ci trebuia să vii sub Mesajul lui Luther, deoarece Sângele care fusese aplicat ieri nu mai putea face acoperire, iar când a venit Wesley și a adus mai multă Lumină, mai mult Adevăr, Marele Preot era acolo pentru a stropi din nou cu Sângele Său, ca să acopere toate lucrurile pe care el nu le înțelesese încă. Credinciosul din zilele acelea trebuia să prindă schimbarea adusă de Wesley, pentru că nu mai putea fi pecetluit sub Mesajul lui Luther, deci trebuia să meargă mai departe cu noua trezire care fusese adusă. El făcea stropirea pentru neștiința acelei epoci, dar de îndată ce a venit Lumina, nu se mai putea sta în întuneric. Înțelegeți? Credinciosul

trebuia să vină la Lumină și să umble în Lumină, pentru că El este Lumina. Atunci, ei aveau părtășie unii cu alții, iar Sângele lui Isus Hristos trebuia să facă ispășirea pentru fiecare.

Când a început trezirea pentecostală din epoca Laodicea, El a stropit din nou cu Sângele Său, pentru că acolo exista o Sămânță, iar aleșii lui Dumnezeu au prins timpul schimbării, au prins Lumina pe măsură ce creștea și au trăit în Ea și au fost pecetluiți în Ea. Așadar, Sămânța din acea epocă a fost pecetluită sub lucrarea lui Boaz, sub lucrarea Răscumpărătorului înrudit, după care El a pășit în față, a luat Cartea și l-a rupt Pecețile; Îngerul Atotputernic a venit jos cu Cărticica deschisă, iar când s-a întâmplat aceasta, tot ce era în legătură cu sistemul acela a fost schimbat, de aceea noi nu ne mai putem baza pe el. El a funcționat timp de două mii de ani, dar acum nu mai funcționează pentru că s-a schimbat ceva. Astfel, noi nu ne mai putem baza pe Boaz care stă la poartă pentru răscumpărare, ci trebuie să ne unim cu El.

Înainte, Boaz făcea lucrarea la poartă, la tron, la scaunul de judecată. El lucra acolo pentru că la poarta cetății era întotdeauna locul de judecată, acolo stăteau bătrânii, iar Mielul stătea acolo stropind cu Sângele Său pentru cele șapte epoci ale Bisericii. Unde? La tron, la poartă, la locul de judecată unde erau bătrânii, cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii; toate erau acolo. El face lucrarea lui Boaz la poarta cetății, la locul judecății, El face cele necesare pentru Rut. Dar va veni un timp când El nu va mai face aceasta, va veni un timp în care va trebui să ne unim cu Boaz. Acesta este locul răscumpărării, al ispășirii, acesta este Sângele. Aleluia! Acesta este cel mai mareț pasaj al Scripturii. Aleluia!

Să citim mai departe:

„Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o lăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.

Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!”

M-am uitat, și, împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii.

Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!”

Și pe toate fapăturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!”

Și cele patru făpturi vii ziceau: „Amin!”

Și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ și s-au închinat Celui ce este viu în vecii vecilor!”

După Peceți, fratele Branham a predicat un Mesaj intitulat „Acuzația”, în care a vorbit despre timpul în care Isus Hristos, Cuvântul, a venit în măsură deplină, a venit în plinătate în trup, dar ei L-au luat cu mâini viclene și L-au răstignit pe Domnul slavei, iar când au făcut aceasta, au luat acel Cuvânt și L-au pus în valabilitate deplină, desființând Cuvântul care fusese dat anterior. Ceea ce era valabil înainte, nu mai era valabil atunci, pentru că ei au luat Cuvântul și L-au răstignit dovedind că El era Mielul lui Dumnezeu. Dacă nu L-ar fi răstignit, El nu ar fi fost Mielul, dar prin faptul că L-au răstignit, au dovedit că El era Mielul.

Astfel, fratele Branham a spus următoarele în predica „Acuzația”:

„Acuz această generație pentru a doua răstignire a lui Isus Hristos.”

De ce? Pentru că atunci când El a venit în plinătatea Cuvântului Său, aceasta întâmplându-se când Îngerul puternic a venit jos și fratele Branham a adus cele șapte Peceți, denominațiunile L-au respins, iar el a spus: „Acum ați pus Cuvântul în valabilitate deplină.”

Astfel, vechiul sistem este mort și nu mai poate veni nimic la Viață din el; nimeni nu mai este pecetluit în vechiul sistem, nu mai există răscumpărare în el, ci totul este în Cuvântul pe care L-au răstignit ei. Prin faptul că L-au răstignit, au dovedit că El era Mielul. Înțelegeți? Prin faptul că au respins Cuvântul, L-au răstignit, dar prin aceasta L-au pus în drept, în poziția Lui.

Prin faptul că L-au respins pe Isus Hristos când a venit pe pământ, ei L-au pus în drept, în poziția Lui, iar prin faptul că L-au respins pe Hristos, când a venit în plinătatea Cuvântului, ei L-au pus în drept, în poziția Lui, de aceea, singurul fel în care putem fi răscumpești acum este să ne unim cu Persoana Lui.

Așadar, dacă primim Cuvântul pentru epoca noastră, dacă primim descoperirea lui Isus Hristos pentru ziua noastră, vom fi răscumpești. Aleluia!

Fratele Branham a spus următoarele în Mesajul „Intervalul dintre epocile Bisericilor și Peceți”:

„Când vom ajunge la ruperea acestor Peceți, veți vedea că ele merg înapoi în Scriptură, mult înapoi, pentru că fiecare dintre aceste Peceți, totul, toată taina este aici, în aceste Peceți. Înțelegeți? fiecare taină a Scripturii zace în aceste Peceți, iar

Pecețile nu vor fi rupte până în timpul acela.”

Aceasta este uimitor. Dacă nu alocăm timp ca să studiem aceasta, am putea crede că el vorbește despre Peceți ca fiind doar o perioadă de timp care acoperă epocile Bisericilor, dar fratele Branham spune că aceste Peceți merg mult înapoi și că toată Scriptura zace în ele. De ce? Pentru că este o Carte a Răscumpărării și trebuie să acopere tot ceea ce a fost răscumpărat de la Geneza la Apocalipsa.

În predica „Suflete în închisoare”, fratele Branham spune:

„Dar într-o zi, El S-a ridicat de acolo și a pășit în față. Unde era Cartea? Ea era încă la Proprietarul original, la Dumnezeu cel Atotputernic. Ioan a privit în jur și a plâns pentru că nu exista nici un om care să fie vrednic să privească în Carte și îndeosebi, să deschidă Pecețile, pentru a descoperi taina care era ascunsă. Tainele erau în cele șapte Peceți, iar când aceste șapte Peceți au fost deschise, aceasta a deschis întreaga Biblie.”

Aleluia! Eu nu pot înțelege pe deplin ce înseamnă aceasta, dar știu că este adevărat și spun: „Doamne, dă-mi o descoperire mai mare. Deschide-mi ochii să pot vedea ceea ce ai adus Tu, pentru că este mai mult decât am crezut eu.”

„Cele șapte Peceți; Cartea a fost pecetluită cu șapte Peceți, iar aceste șapte Peceți dețin întreaga taină.”

Ca să urmeze tiparul așezat de fratele Branham, totul trebuie să fie simplu, dezvăluit în simplitate. Este clar? Nu poate fi ceva complicat, ci trebuie să fie simplu pentru că altfel nu este în ordine. Taina întregii Scripturi este acolo. În Cartea Apocalipsei avem mai multe taine decât am înțeles eu vreodată, acolo este mult mai mult, dar totul trebuie să fie în simplitate, pentru că altfel nu este corect.

Așadar, noi putem vedea că Pecețile au fost deschise.

În predica „Descoperirea lui Isus Hristos” din cartea „Cele șapte epoci ale Bisericilor”, citim următoarele:

„Țineți minte aceasta. Hristos în Biserica adevărată este o continuare a Cărții Faptelor, dar Cartea Apocalipsei arată cum duhul antihrist va intra în biserică și o va murdări, făcând-o căldicică, formală și fără putere.”

Cine descoperă aceasta? Cartea Apocalipsei. Ea este cea care ne arată ce a făcut și ce va face duhul anticreștin, bisericii.

„Ea îl demască pe Satan, descoperind lucrările sale (încercarea lui de a distruge poporul lui Dumnezeu și de a discredita Cuvântul Său).”

Să ne oprim puțin aici: „...încercarea lui de a distruge poporul lui Dumnezeu și de a discredita Cuvântul Său.” Aceasta este lucrarea Satanei, aceasta este ceea ce încearcă să facă el. Și cine ne descoperă acest lucru? Cartea Apocalipsei.

„...încercarea lui de a distruge poporul lui Dumnezeu și de a discredita Cuvântul

Său.” Cât de înapoi merge aceasta în Biblie? De cât timp a încercat el să distrugă poporul lui Dumnezeu și să discrediteze Cuvântul Său? Adevărul este că în Cartea Apocalipsei este cuprinsă întreaga Biblie. Astfel Apocalipsa ne arată ce a făcut diavolul și cum a făcut el aceasta, dar ne arată și ce intenționează să facă în continuare.

Când a început el să discrediteze Cuvântul lui Dumnezeu? În Geneza, dar eu pot merge mai înapoi de Geneza. Când a început el să discrediteze Cuvântului lui Dumnezeu? În ceruri, când a început războiul din ceruri. Acolo a început el să discrediteze Cuvântul lui Dumnezeu, dar apoi războiul acela s-a mutat pe pământ și a continuat până în ziua de azi, această taină fiind cuprinsă în aceste Peceți, pentru că întreaga Scriptură prezintă de fapt o singură poveste. Să nu o separați, să nu o rupeți și să nu faceți din Vechiul și din Noul Testament, din evrei și din neamuri, două povești, ci faceți o singură poveste, fiindcă numai atunci veți vedea adevărul despre ea.

„...până în timpul în care va fi aruncat în iazul de foc...”

Cât timp va face diavolul aceasta? Până când va fi aruncat în iazul de foc. A fost aruncat în iazul de foc? Nu. Aceasta înseamnă că el va încerca să facă aceasta cu voi în fiecare zi. Dar ce îl demască în toate planurile lui? Cartea Apocalipsei. El încă încearcă să distrugă poporul lui Dumnezeu și să discrediteze Cuvântul Său, deci nu spuneți: „Am văzut aceasta în epocile bisericilor.” Dacă a făcut aceasta în epocile Bisericilor, va încerca s-o facă și cu voi chiar acum. El va încerca să vă facă și vouă ceea ce i-a făcut Evei. Da, va încerca să vă facă exact ceea ce a încercat să le facă evreilor, încearcă să vă facă ceea ce a încercat să facă în prima, în a doua, în a treia epocă a Bisericilor, pentru că el nu-și schimbă niciodată căile, nu-și schimbă tactica.

În concluzie, nu puneți aceasta deoparte, ci luați-o sus, pentru că Satan încearcă în fiecare zi să vă distrugă și să discrediteze Cuvântul lui Dumnezeu.

„El se luptă cu aceasta, nu o poate suporta, deoarece știe că dacă oamenii primesc descoperirea adevărată a bisericii adevărate, a ceea ce este ea, pe ce stă ea și că ea poate face lucrări mai mari, va fi ca o armată invincibilă. Dacă ei primesc descoperirea adevărată cu privire la cele două duhuri din cadrul bisericii creștine, și prin Duhul lui Dumnezeu pot să discearnă și să se împotrivescă duhului anticreștin, Satan va fi fără putere înaintea ei.”

Câți dintre noi dorim ca Satan să fie fără putere? Atunci trebuie să avem descoperirea cu privire la cele două duhuri, trebuie să avem descoperirea care le expune pe cele două duhuri. Și ce anume le descoperă pe cele două duhuri? Cartea Apocalipsei, Cartea pecetluită cu șapte Peceți, Ea le descoperă pe cele două

vițe.

„El (Satan) va fi atât de învins astăzi, ca atunci când Hristos a biruit fiecare efort al lui de a câștiga putere asupra Sa în pustie. Da, Satan urăște descoperirea, dar noi o iubim. Cu descoperirea adevărată în viețile noastre, porțile iadului nu ne vor birui, ci noi le vom birui pe ele.”

Ce este o descoperire? O înțelegere corectă. Descoperirea vine prin credință, iar credința vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Noi putem auzi Cuvântul lui Dumnezeu, dar dacă Dumnezeu nu ne dă credință ca să-L credem, nu vom primi descoperirea. Noi putem citi Biblia, dar este nevoie de Dumnezeu pentru a o înțelege, iar când El face aceasta, ce aduce descoperirea? O înțelegere corectă a Cuvântului. Când Dumnezeu aduce descoperirea, El aduce o înțelegere corectă, iar noi putem pune Cuvântul în poziție, putem înțelege ceea ce vrea să spună și să-L poziționăm corect.

Descoperirea Cuvântului înseamnă o înțelegere corectă a Cuvântului, iar atunci îl putem poziționa corect, atunci știm ce vrea să spună El, care este poziția Lui, ce înseamnă El pentru noi. Aceasta este descoperirea. Nu o faceți mistică și îndepărtată, ci primiți doar Cuvântul, acceptați Mesajul, luați-L în inima voastră și lăsați-L pe Dumnezeu să-L aprindă în voi ca să înțelegeți ceea ce vrea Dumnezeu să vadă Biserica Sa astăzi.

Așadar, noi știm că există două vițe: Hristos și Satan. A doua viță a început în ceruri, dar într-o zi va fi anihilată, va fi nimicită, așa cum am citit în Carte.

În Mesajul „Sămânța nu va moșteni împreună cu pleava”, scrie:

„Observați cât de aproape pare. Matei a spus în capitolul 24.24: „În zilele din urmă, cele două duhuri”, duhul bisericii, al oamenilor bisericii și Duhul Miresei, al poporului Mireasă, „vor fi atât de apropiate încât, dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși.” Atât vor fi de apropiate.”

Dacă citim aceasta și spunem: „Acestea sunt denomi-națiunile și Mireasa”, dovedim că nu am înțeles ceea ce a spus fratele Branham aici. Este vorba de duhul bisericii, al oamenilor bisericii și de Duhul Miresei, al celor ce fac parte din Mireasă, ceea ce înseamnă că este posibil ca în dimineața aceasta, să aveți duhul bisericii în timp ce stați aici. Dacă sunteți mulțumiți cu faptul că veniți la biserică și spuneți că credeți Mesajul, iar apoi mergeți acasă, acesta fiind singurul efect pe care-l are Cuvântul asupra voastră, este o problemă cu voi.

Dacă ziceți: „Eu merg la biserică și plătesc zeciuiala, deci este în ordine”, trebuie să știți că Dumnezeu nu ne-a chemat la o viață de biserică, ci la o Viață a Duhului. El nu ne-a chemat să venim la biserică și să spunem: „Eu cred Mesajul!”, ci ne-a chemat să trăim Semnul, să arătăm Viața lui Hristos, să primim Persoana Lui și să-

L lăsăm să ne schimbe în fiecare zi și în fiecare clipă.

Așadar, nu este vorba de venitul la biserică, de o morală a bisericii, sau de o carte de crezuri pe care mă bazez: „Eu cred Mesajul și de aceea nu îmi tai părul!” Nu despre aceasta ne vorbește fratele Branham, fiindcă aceasta poate fi o viață de biserică. Dacă este vorba numai de atât, vă puteți alătura multor biserici: bisericilor pelerine sau wesliene, unde puteți să nu vă tăiați părul, să purtați fuste lungi și să plătiți zeciuiala, unde să încercați să respectați Cuvântul și să vă creșteți copiii în frică de El, dar nu despre aceasta este vorba, nu este vorba despre duhul bisericesc, despre viața bisericească, ci este vorba de Duhul Miresei pentru o Viață de Mireasă, pentru poporul Mireasă. Este vorba de Viața lui Hristos în trupul vostru, stăpânind viața voastră, luându-vă sub controlul Său în fiecare clipă, așa încât să nu fie nici o clipă în care să nu fiți în Duhul Miresei.

Aceasta nu înseamnă că nu veți cădea sau eșua, dar nu este vorba despre o viață de biserică.

Dumnezeu a venit și ne-a arătat că noi trebuie să fim un Trup alcătuit din mai multe mădulare, Trupul lui Isus Hristos pe pământ, înfățișând, arătând tot Cuvântul.

Am auzit oameni care spuneau: „Când mergem în concediu, îi las pe copii să poarte aceasta sau cealaltă pentru că nu sunt credincioși în jur.” Acesta este un duh al bisericii pentru o viață a bisericii.

De ce vă îmbrăcați corespunzător numai pentru credincioși? Ei știu deja Adevărul și nu au nevoie să le arătați Cuvântul pentru că Îl cunosc deja. Voi trebuie să arătați Viața lui Isus Hristos, dar nu numai când sunteți la biserică sau în orașul vostru, ci oriunde vă aflați. Puteți fi în vacanță în cea mai îndepărtată regiune din lume, dacă sunteți creștini adevărați veți trăi și acolo Viața lui Isus Hristos. La aceasta ne cheamă El, aceasta este Viața în Duhul, așa că nu vom spune: „În timp ce facem cutare lucru putem să purtăm pantaloni pentru că nu suntem în prezența credincioșilor!”

Cui îi pasă dacă suntem sau nu în prezența credincioșilor? Isus Hristos este un Credincios, iar El trebuie să fie pretutindeni unde merg eu. Amin!

Vedeți cum pătrunde amăgirea înăuntru prin raționament și logică și începe să ne îndepărteze de El?

Aceste două duhuri sunt foarte apropiate, iar fratele Branham spune că sunt înfășurate împreună.

Să nu vă gândiți că este vorba despre denominațiuni și Mireasă, pentru că dacă gândiți așa sunteți la mii de mile depărtare de Adevăr. Voi trebuie să spuneți: „Doamne, nu vreau în mine un duh al bisericii, ci vreau Duhul Miresei. Vreau să am

Duhul lui Isus Hristos, vreau să arăt Cuvântul Lui, vreau să trăiesc o Viață ca și cum aș fi ultimul om de pe fața pământului, vreau să am Viața lui Isus Hristos și să trăiesc tot ceea ce a scris El în Cuvântul Său, chiar dacă nu se uită nimeni la mine. Nu contează unde sunt, voi mă veți găsi trăind Viața lui Isus Hristos, pentru că orice altceva în afară de Aceasta este o viață a bisericii, o umblare a bisericii, este o viață falsă!” Aleluia! Slăvit să fie Domnul!

Aceasta arată că vor fi atât de apropiate încât dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși. Astăzi, voi nu-i veți putea amăgi pe cei aleși cu doctrina catolică sau cu doctrina pentecostală, ci trebuie să fie ceva mai aproape decât aceasta.

Așadar, noi am aflat că există un plan de bătaie, că acest război a început în cer, dar a coborât pe pământ și că această Carte este un război. Este un război care s-a manifestat pe pământ și întreaga Carte vorbește despre acest război. Cartea Apocalipsei arată ce a făcut diavolul de-a lungul timpului, dar și Hristos face ceva, iar noi vrem să fim atenți la aceasta.

Fratele Branham a spus în Pecetea a patra următoarele:

„Observați! La ce vor duce toate acestea? Priviți la ce se va ajunge.”

El a ajuns la Pecetea a patra unde este vorba despre ultimul călăreț și ne atrăgea atenția la ce se va ajunge. Fratele Branham vorbise despre primii trei călăreți și a ajuns la cel de-al patrulea, care va călări în ultima epocă și care se va încorona ca Fiară în perioada necazului.

„Unde se va ajunge? Va merge exact înapoi în felul în care a mers. A început în ceruri și se va ajunge la bătălia timpului de sfârșit.”

Orice a început în cer și noi vedem că se va ajunge exact acolo de unde a început: din nou vor fi Mihail și Lucifer. Deci, toate lucrurile se vor întoarce acolo unde au început, adică în ceruri. Despre aceasta este totul și la aceasta va ajunge totul, exact înapoi la bătălia aceea din ceruri.

„Primul lucru în ceruri a fost o bătălie: Lucifer a fost izgonit și a venit pe pământ; apoi a murdărit Edenul și de atunci a continuat să tot murdărească. Iar acum, de la bătălia din ceruri s-a ajuns la bătălia de pe pământ și se va încheia pe pământ, cu bătălia de la sfârșitul timpului numită Armagedon. Noi știm cu toții aceasta. Bătălia a început în ceruri și ei au fost izgoniți afară. Mihail și îngerii Săi i-au dat afară, iar când au făcut aceasta, ei (îngerii căzuți) au căzut în Eden, iar de atunci a început bătălia de aici.

Dumnezeu i-a avut pe copiii Săi bine fortificați în Cuvântul Său, dar Eva și-a scos capul afară și a spus: „Cred că s-ar putea să ai dreptate...” De aici a pornit totul și de atunci a fost altfel.”

Gândiți-vă la faptul că bătălia a început în ceruri. Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui

Dumnezeu și orice tactică folosește aici este de fapt aceeași tactică pe care a folosit-o acolo sus când a încercat să distrugă poporul lui Dumnezeu și să-l discrediteze Cuvântul. El a încercat să facă aceasta acolo și încearcă s-o facă și aici, pentru că nu se schimbă. Dar nici Dumnezeu nu Se schimbă, ci toate acestea se repetă iar și iar, de aceea, când găsim tiparul în Scriptură, găsim totul, deoarece tiparul funcționează întotdeauna.

Așadar, diavolul a venit jos, iar bătălia s-a mutat pe pământ. Dumnezeu a știut că bătălia se va da aici; El a știut că Lucifer a fost izgonit, a știut că va încerca să facă ceva și a știut că avea copii în grădina Eden, de aceea nu și-a lăsat copiii să se descurce singuri, ci le-a construit o Fortăreață. Dumnezeu nu și-a lăsat copiii fără apărare, singuri, fiindcă știa că Lucifer era acolo și voia să-i amăgească. Dumnezeu știa ce urma să se întâmple, de aceea a construit o Fortăreață și i-a pus pe Adam și pe Eva în ea. Vedeți? Nimic nu putea să-i învingă, nimic nu putea să-i amăgească și nimic nu putea să-i rănească în acea Fortăreață. Dar diavolul nu a încercat să atace Fortăreața pentru că el nu poate înfrânge armamentul lui Dumnezeu. El nu poate distruge Arma lui Dumnezeu, nu poate veni împotriva ei. Și ce a încercat să-i determine pe oameni să facă? El a încercat să-i facă să-și piardă încrederea în Armă.

Dumnezeu și-a fortificat copiii în spatele Cuvântului Său, iar diavolul nu a încercat să atace Cuvântul, să-L confrunte. Dar ce a încercat să facă? El a încercat s-o determine pe Eva să lase Arma ei jos și să iasă din spatele Zidului.

S-a schimbat vreodată această tactică? Nu, nu s-a schimbat niciodată. Care este arma voastră? Sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu. Voi nu aveți o altă armă, iar el încearcă să vă facă să vă pierdeți încrederea în Arma voastră, pentru că diavolul nu va putea să învingă niciodată Cuvântul. El nu poate, nu a putut și nu va putea să învingă niciodată Cuvântul, de aceea va încerca să vă scoată pe voi din spatele Cuvântului. Dar voi nu veți reuși niciodată să-l biruiți pe diavol. Niciodată! Indiferent cât de mult ați sări în sus și-n jos sau cât de multe manifestări ați avea în acest trup, aceasta nu-i va face nimic diavolului. Puteți țipa cât vreți la el, puteți face orice vreți, dar aceasta nu-l va clătina deloc pentru că voi, prin puterea voastră, nu-l veți putea învinge niciodată.

Așadar, Dumnezeu v-a dat o Sabie, iar aceea este Sabia Duhului, este Cuvântul lui Dumnezeu, iar diavolul nu o va putea învinge niciodată. Diavolul știe că nu poate învinge Sabia, dar știe că poate să vă învingă pe voi, în orice timp, în orice loc, oriunde.

Fratele Branham ne-a spus că Sabia, care este Cuvântul lui Dumnezeu, îl poate învinge pe diavol în orice loc, în orice timp, oriunde și în orice condiții. Așadar,

diavolul nu va veni niciodată la o confruntare față în față cu Sabia, ci vrea s-o lăsați jos, să vă pierdeți încrederea în Ea, s-o lăsați în teacă sau să vă facă să vă simțiți că nu sunteți vrednici să luați Sabia. El va folosi orice tactică pentru a vă împiedica să luați Sabia, fiindcă nu va putea s-o învingă niciodată. Dar voi nu puteți să-l învingeți niciodată fără Sabie. Raționamentul, știința, medicii, nici unele dintre acestea nu-l vor putea învinge pe diavol, ci doar Cuvântul.

Astfel, el încearcă să vă determine să vă încredeți în altceva decât în Cuvânt. El încearcă să vă determine să vă bazați pe știință și nu pe Cuvânt; să vă bazați pe medicină și nu pe Cuvânt, iar dacă poate să vă determine să faceți aceasta, v-a îndepărtat de Cuvânt și este pe punctul să vă distrugă pentru că nu puteți lupta împotriva lui fără Sabie.

De aceea, el a încercat să facă aceasta încă din grădina Eden. Dumnezeu își avea copiii bine fortificați, dar Eva și-a scos capul afară spunând: „Cred că s-ar putea să ai dreptate!” și astfel a început totul și a continuat să fie așa.

Așadar, primul lucru pe care l-a făcut Lucifer în planul său de luptă, a fost să aducă un cal alb.

Să citim împreună din Apocalipsa 6.1-2:

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte peceti, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

M-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce stătea pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască.”

Aceasta este Pecetea întâi sub formă de simbol, este ceea ce a văzut Ioan și a scris pentru noi, iar noi putem vedea aici simbolurile: „M-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce stătea pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască.”

În cele citite mai sus, vedem că acest călăreț avea un arc, dar nu avea săgeți, iar fratele Branham a evidențiat aceasta în Peceti. Călărețul acesta nu a venit cu o cunună, ci a primit o cunună, iar scopul lui era acela de a birui. Dar cum putea să biruiască dacă nu avea stăpânire sau autoritate, adică cunună? El avea un arc, dar nu avea săgeți și totuși a venit să biruiască. Dacă mă trimiteți să cuceresc ceva și nu-mi dați o armă, nu-mi dați nici o autoritate, cum voi putea birui?

Așadar, singura cale prin care putea să biruiască acest cal alb era prin amăgire, prin înșelăciune, pentru că el nu avea nici o autoritate prin care să poată răni, nu avea nici o armă, nici o cunună, ci doar un arc fără săgeți. Vedeți? El nu putea răni, nu avea nici o autoritate și nu putea face nici un rău, dar a trebuit să vină și

singurul lui scop era să biruiască. Iar dacă voia să biruiască, singurul mod în care putea s-o facă era prin înșelăciune.

În Pecetea întâi citim:

„Cine este călărețul de pe calul alb? Voi nu sunteți orbi, ci vedeți cine este. Este antihristul, acel duh amăgitor care a pornit și a intrat înăuntru.

...Călărețul nu a avut săgeți pentru arcul său. Ați observat aceasta? El avea un arc, dar nu scrie nimic despre faptul că ar fi avut săgeți, ceea ce înseamnă că trebuie să fie unacialmist...

...Fiți atenți! Priviți! El a pornit să biruiască. Observați că acest călăreț alb despre care vorbesc aici, nu are cunună. Vedeți? Arcul și cununa i s-au dat mai târziu. Înțelegeți? El nu a avut cunună când a pornit, dar i s-a dat una...

...Un călăreț a pornit pe un cal alb. Cine este el? El este măreț în puterea sa cuceritoare. Vreți să vă spun cine este el? El este antihristul. Da, exact aceasta este el.

Uitați-vă la el: este măreț în puterea sa biruitoare. Nu are arc, săgeți sau cunună, dar este măreț în puterea sa biruitoare.” Însă puterea lui nu provine de la o autoritate sau de la o armă, ci provine din amăgire. De aceea este călare pe un cal alb.

În Apocalipsa 19, îl putem vedea pe Hristos revenind pe un cal alb, de aceea această viță falsă avea să fie atât de apropiată încât abia putem face diferența.

„El este măreț în puterea sa cuceritoare. Vreți să vă spun cine este el? El este antihristul. Da, exact aceasta este el.”

Isus a spus că cele două duhuri vor fi atât de apropiate încât, dacă ar fi posibil, i-ar înșela chiar și pe cei aleși, pe Mireasă. Acesta este Antihristul, este duhul antihrist.

Să citim împreună din 2Tesaloniceni 2.3-4:

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.”

Așadar, unde încearcă să ajungă diavolul? Nu într-un bar sau într-o sală de dans, nu acolo încearcă să ajungă el, ci în Templul lui Dumnezeu, să se dea drept Dumnezeu și să spună că el este Dumnezeu. El dorește să primească închinare la fel ca Dumnezeu și acceptă orice formă falsă de închinare pe care o poate avea.

„Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?

Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui.

Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește

acum să fie luat din drumul ei.”

Noi putem vedea că această taină lucra deja încă din prima epocă a Bisericii.

„Și atunci se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase

și cu toate amăgirile nelegiuirii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți.” (v. 5-10).

Ce nu au primit ei? Dragostea Adevărului. Aceasta nu înseamnă că ei nu au auzit Adevărul, ci înseamnă că nu au avut dragoste pentru Adevăr. Așadar, noi trebuie să primim dragostea Adevărului. De aceea, intelectualismul nu va funcționa niciodată. Înțelegeți? intelectualismul nu va funcționa niciodată în Cuvânt, ci trebuie să primiți Persoana Cuvântului, dragostea Adevărului. În ordine.

„Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună,

pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în neleguire, să fie osândiți.” (v. 11-12).

Când a citit aceste versete, fratele Branham a spus că a căutat în Lexicon însemnătatea expresiei: „ca să creadă o minciună”, și a spus că aici ar fi trebuit să scrie: „minciuna” în loc de „o minciună”. „Ca să creadă minciuna”, nu „ca să creadă o minciună”, pentru că este vorba de aceeași minciună pe care i-a spus-o Evei.

Astfel, fratele Branham a spus: „Nu este o minciună, ci este minciuna”. Și ce este „minciuna”? Este aceeași minciună pe care diavolul i-a spus-o Evei. Care este minciuna pe care i-a spus-o Evei? „Hotărât că nu...”, adică „Știu că Dumnezeu a spus aceasta, dar nu este pentru voi, nu este în felul în care credeți voi. Adică, voi sunteți copiii lui Dumnezeu, voi veniți din Adam, voi sunteți cei aleși și cu siguranță, Dumnezeu nu vă va trimite în iad, Dumnezeu nu v-ar nimici, nu v-ar lăsa să muriți.” Vedeți? Este aceeași minciună. El a spus o minciună, aceasta fiind: „Aceste lucruri nu contează.”

În Pecetea a doua fratele Branham a spus:

„Observați șiretenia și viclenia... El a spus: „Priviți aici! Ce contează cum își aranjează femeile noastre părul?” Dar Biblia spune că contează. Luați aceasta pe lângă alte sute de lucruri. Înțelegeți? Aceasta contează. Dumnezeu a spus că contează, ceea ce înseamnă că aceasta face diferența.”

Așadar, șiretenia pătrunde înăuntru și spune: „Nu contează”, pentru că va încerca să facă întotdeauna compromis, dar Biblia spune: „contează”. Vedeți? Diavolul nu

a vrut ca Eva să-L respingă pe Dumnezeu și nu i-a cerut niciodată să-l respingă pe Adam. El nu i-a cerut să nu creadă Cuvântul, ci i-a cerut să facă compromis cu privire la El.

În Mesajul „Unitate”, fratele Branham a spus:

„Când Adam și Eva au ascultat minciuna diavolului, chipul sfânt al lui Dumnezeu i-a părăsit. Părtășia lor cu Dumnezeu, părtășia lor în unitate cu Dumnezeu a fost frântă. În clipa în care ei au dat ascultare minciunii diavolului, aceasta a frânt părtășia lor, iar în clipa când voi veți da ascultare minciunii diavolului, aceasta va frânge părtășia voastră.”

În clipa în care eu și voi vom asculta minciuna diavolului, aceasta va frânge părtășia noastră. Aceasta nu înseamnă că nu vă veți putea pocăi sau că nu veți putea fi răscumparați, dar în clipa în care dați ascultare minciunii lui, aceasta va frânge părtășia voastră cu Dumnezeu.

„Aceasta este clipa în care veți ieși din prezența lui Dumnezeu, așa cum a făcut și ea, atunci când eșuați în a lua Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este El.”

Diavolul sau acest călăreț alb, încearcă să aducă înăuntru compromisul sau o deviere mică de la Adevăr. Acesta este felul în care a început în prima epocă a Bisericii. El nu a început prin a face alte organizații, alte biserici sau prin a nega credința, ci a introdus o părere subtilă: faptele nicolaïților. El nu a început cu o doctrină, ci a fost doar o părere, o afirmație: „Este ceva ce nu poate face rău nimănui. Este un arc fără săgeți, un călăreț fără cunună, deci cum poate face rău cuiva?” „Este tradiția familiei noastre, deci ce rău poate face?”, dar dacă este diferit de ceea ce a spus profetul, va face rău.

Dacă vă îndoiiți de faptul că aceste lucruri micuțe contează, luați și citiți predica „Semnul”. Acolo scrie:

„Nu veniți până aici spunând: „Eu cred Mesajul!”

Noi știm că cea mai mare dovadă a Duhului Sfânt, pe care o cunoaștem noi, este să primim Mesajul pentru ziua noastră. Aceasta este cea mai mare dovadă a Duhului Sfânt, dar fratele Branham nu se referă la primirea Mesajului la nivelul minții. El a predicat „Semnul” ca să ne ajute să înțelegem că aceasta nu are nici o legătură cu faptul că spunem: „Credem”, pentru că dacă spunem că „Credem”, este ca și cum am avea abilitatea de a citi, dar Mesajul nu a venit pentru a aduce o înțelegere prin care să spunem: „Eu sunt de acord cu totul; sunt de acord cu tot acest Adevăr.”, ci Semnul este trăirea, este Viața lui Isus Hristos în noi, este „a lua Cuvântul și a-L trăi înafară.”

El a spus: „ Nu veniți până aici spunând: „Eu cred Mesajul!”, ci ascultați Mesagerul și veniți înăuntru în Hristos. Voi spuneți: „Păi, eu cred fiecare Cuvânt, frate

Branham!” Aceasta este bine, dar este ca și cum ați fi capabili să citiți. Luați Mesajul, luați-L în inima voastră, pentru că trebuie să aveți Semnul, trebuie să posedați însăși Viața care era în Hristos. „Când Eu voi vedea Aceasta, voi trece pe lângă voi.”

Înafara acestui lucru nu există nici o pretenție de răscumpărare. Noi trebuie să luăm Mesajul în inima noastră, nu să încercăm să-L judecăm, nu să încercăm să vedem dacă fratele Branham a avut dreptate sau nu, nu să încercăm să-l corectăm pe profet, să spunem că aceea a fost părerea lui sau că aceasta nu se aplică astăzi, ci a fost pentru un alt timp. Niciuna din toate acestea nu va funcționa, ci trebuie să ascultăm de Mesager, să venim în Hristos, să luăm în noi întregul Cuvânt și să trăim Viața lui Isus Hristos, iar aceasta nu este o viață pe care o trăim noi, ci este Viața pe care o trăiește El în noi, dar nu vom ajunge niciodată acolo făcând compromis. În clipa în care începem să deviem de la ceea ce a fost învățat în această epocă, vom frânge părtășia noastră cu Dumnezeu, iar călărețul de pe calul alb va începe să călărească în viața noastră.

Aceasta nu este numai în legătură cu epocile Bisericii, ci este mai mult decât atât: este să înțelegem cum Lucifer încearcă să se infiltreze în fiecare zi în Fortăreața noastră. Să înțelegem că el încearcă să intre în fiecare zi în casa voastră și în mintea voastră, așa că bate la ușa voastră încercând să intre înăuntru, dar când face aceasta nu vine pe un cal negru. El nu vine ca un spintecător, ci dacă ar fi cu puțință încearcă să-i înșele chiar și pe cei aleși. Vedeți? El nu vine pe un cal roșu, negru sau gălbui, ci vine pe un cal alb, vine cât se poate de nevinovat, cu un arc fără săgeți și spune: „Nu vă voi face rău!”

El a început în prima epocă a Bisericii, ca argument: „Ce rău facem dacă vorbim despre aceste lucruri?” – călărețul de pe calul alb.

Voi trebuie să înțelegeți că acești cai sunt ungeri sau puteri. Noi știm că nu există patru călăreți diferiți, deși fratele Branham s-a referit la ei ca și „călăreți”, la plural, dar tot el a spus, foarte clar, că există un singur călăreț care și-a schimbat caii.

Așadar, dacă acesta este planul de luptă, noi trebuie să înțelegem că scopul călărețului nu este să stea pe calul alb, ci el vrea să ajungă pe calul gălbui care este moartea duhovnicească, despărțirea veșnică de Dumnezeu. Când vine la voi cu un arc fără săgeți și fără cunună, el vine atât de nevinovat încât s-ar părea că nu vă poate face nici un rău: „Cum aș putea să vă fac vreun rău? Nu sunt amenințător, ci vă prezint doar un gând, un argument, ceva la care să vă gândiți, ceva ce nu face nici un rău.” Astfel, nimeni nu știe că aceasta este puterea, ungerea calului alb, dar țineți minte că el începe să călărească pe calul alb pentru ca în cele din urmă să ajungă pe calul gălbui, iar scopul lui este distrugerea

poporului lui Dumnezeu și discreditarea Cuvântului Său. El nu va bate niciodată la ușa voastră spunând: „Eu sunt Lucifer, pot intra înăuntru?”, ci vine pe un cal alb și este foarte apropiat lui Hristos.

Fratele Branham a spus că acest călăreț schimbă caii, adică ungera sau felul de a acționa, și că el va intra în viața voastră subtil, prin șiretenie, părând drept și bine intenționat, dar scopul lui este să ajungă pe calul gălbui, ca să vă despartă pentru veșnicie de Dumnezeu.

Vestea bună este că cei care sunt în Cartea Vieții Mielului, cei care sunt pecetluiți sub acel Sul, nu vor fi despărțiți niciodată de Dumnezeu.

Așa cum am spus, el pătrunde înăuntru subtil și nevinovat, și întotdeauna este doar puțin diferit. Este doar o ușoară deviere de la Cuvânt, doar un argument, o părere, însă scopul lui este să vă dea jos. Când vine la voi pe calul alb, el nu are nici o cunună, nici o armă și pare că nu vă poate face nici un rău. Când voi vă cunoașteți poziția, iar el vine înăuntru amăgitor, ca să vă determine să faceți compromis, nu vă poate face nici un rău, dar noi știm că în prima epocă a Bisericii, i s-a dat o cunună. Cine i-a dat cununa în prima epocă? Papa a fost încoronat ca și cap al bisericii. Cine i-a dat cununa? Biserica. Astfel, când călărețul alb vine în viața voastră să vă determine să faceți compromis, voi sunteți cei care îi puneți cununa pe cap. El nu are autoritate asupra voastră, dar când îi deschideți ușa și îl lăsați să călărească în viața voastră, îi puneți cununa pe cap, iar atunci va începe să vă stăpânească viața.

Ceea ce a început ca o diferență subtilă, ceea ce a început puțin diferit de Mesaj, după ce intră înăuntru și îi puneți o cunună pe cap, începe să vă stăpânească viața.

Așadar, la ce trebuie să fiți atenți? La ceea ce este puțin diferit de Cuvântul lui Dumnezeu, la orice este puțin diferit de Adevărul absolut al lui Dumnezeu.

Să mergem la Cartea Peceților și anume, la Pecetea întâi. Vă amintiți că v-am spus că înainte de a intra în subiectul Peceții care era predicată, fratele Branham ne-a adus întotdeauna într-un paragraf care era conținutul acelei Peceți? Astfel, la începutul primei Peceți, el a spus:

„Fratele Vayle, cred că este aici fratele Lee Vayle. Zilele trecute, noi am vorbit despre oamenii care deviază. Este ca și cum ai trage la țintă. Dacă arma este echilibrată perfect, antrenată și reglată, trebuie să lovească ținta, exceptând cazul în care se mișcă țeava, se răsuțește, sau este deviată de vibrații sau de adierea vântului. Dar indiferent care este cauza devierii, poți face un singur lucru: să te întorci înapoi, acolo unde s-a produs devierea și să începi din nou. Dacă nu se va face aceasta, arma nu va lovi ținta.”

Dorința noastră este să lovim ținta, dar diavolul încearcă tot timpul să ne facă să deviem numai puțin, adică atât cât să nu mai putem vedea ținta cu ochiul liber. Dacă ne-am poziționa arma pe un suport de armă și am îndrepta-o spre ținta care se află la 250 de metri, dar când apăsăm pe trăgaci o deviem numai un milimetru, nimeni nu va observa că este așezată diferit față de poziția sa inițială. Nu se poate vedea aceasta pentru că este o schimbare minusculă, care desigur pare ne semnificativă, dar când tragem cu arma aceea, la 250 de metri vom putea vedea cât este de semnificativă acea deviere neînsemnată, pentru că El ne-a chemat la o viață curată, la un Cuvânt curat care ne-a fost restituit prin profet, și El nu vrea ca noi să mai facem compromis, să deviem de la El, ci vrea să ne aliniem în totul cu Mesajul. Atunci, dacă apăsăm trăgaciul, glonțul va ajunge la țintă, dar dacă apăsăm trăgaciul și el nu atinge ținta, trebuie să ne întoarcem înapoi și să vedem unde nu ne-am aliniat cu Mesajul orei, cu acest Cuvânt.

Profetul a venit, ne-a restituit Cuvântul deplin al lui Dumnezeu și ne-a arătat cum trebuie să trăim în ziua noastră. El ne-a arătat cum să luptăm împotriva diavolilor și cum să stăm pe Cuvânt, ne-a demonstrat aceasta în viața sa și a predicat-o de nenumărate ori, iar noi trebuie să ne aliniem la ceea ce ne-a învățat el, pentru că dacă ne aliniem Cuvântului și rămânem aliniați cu El, călărețul alb nu va putea să călărească niciodată în viața noastră. El nu va putea porni niciodată, iar dacă nu începe să călărească, veți lovi ținta întotdeauna.

Dar ce încearcă să facă diavolul? Subtil, prin șiretenie și viclenie, el încearcă să facă doar o schimbare mică, ceva ce pare ne semnificativ și fără însemnătate.

Să ne întoarcem la Pecetea întâi:

„...vom afla într-o clipă că el lucrează chiar în numele bisericii. Ei se numesc biserica. Veți vedea că acesta este adevărul. Nu-i de mirare că eu am fost atât de împotriva denominațiilor, deși nu știam de ce. Vedeți?

Ei au sfârșit... Totul a început în urmă, într-o formă blândă, dar a devenit din ce în ce mai rea, până când... iar oamenii merg direct în ea spunând: „O, da, aceasta este în ordine!” Dar în zilele din urmă, aceste lucruri sunt făcute cunoscute, iar în cele din urmă, ele ajung atât de rău încât merg direct în necazul cel mare.”

Problema este că atunci când vrăjmașul vrea să ne determine să acceptăm ceva diferit de ceea ce a adus Mesagerul, vine într-o formă blândă, dar apoi, totul va deveni din ce în ce mai rău până când se ajunge într-un anumit punct, iar de-a lungul acestui parcurs, el vrea ca oamenii să spună: „Acest lucru este în ordine, este bine. Nu contează, nu este mare scofală.” Vedeți? „Nu are săgeți, deci nu mă poate răni.” Aceasta este amăgirea.

„Țineți minte că nu este Rusia. Nu, antihristul este un individ fin. Priviți cât de fin

este el! Da, domnilor. Este nevoie de Duhul Sfânt pentru că El este singurul care-L poate demasca.”

Noi nu putem lupta cu această amăgire, ci numai Duhul Sfânt o poate face, iar Duhul Sfânt Se aliniază întotdeauna cu Cuvântul.

Fratele Branham ne-a spus că atunci când este respins Cuvântul, oamenii se întorc la poftele lor vechi. Dacă refuzăm Cuvântul, începem să fim acaparați din nou de vechea noastră natură, ne întoarcem la poftele noastre, iar Romani 1.28 spune:

„Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite.”

De ce au fost lăsați în voia minții lor? Pentru că nu au vrut să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor.

Acum aș vrea să citim din Pecetea a doua:

„Antihristul vine la lumină treptat. Aș vrea ca voi să vedeți aceasta. Prieteni catolici, aș vrea să stați puțin liniștiți... Apoi, vom vedea unde se află protestanții, unde ne aflăm noi toți. Înțelegeți? Observați prima biserică... Când biserica catolică a spus că ea este biserica originală, a avut dreptate, pentru că ei au fost la Rusalii. Acolo a început biserica catolică. Mie nu mi-a venit să cred aceasta până când am citit istoria și am găsit că este adevărat.

Ei au început la Rusalii, dar au început să se abată și vedeți unde au ajuns?”

Așa cum puteți vedea, fratele Branham așează acești călăreți, aceste puteri, peste epocile Bisericilor și arată că biserica catolică a început bine. Ei au început cu Adevărul, au început bine, dar au fost amăgiți subtil, prin calul alb, prin calul roșu și cel negru, și au început să meargă într-o altă direcție, puțin diferit. Dar odată cu evoluția sa de-a lungul epocilor Bisericilor, putem vedea unde au ajuns astăzi și cum este acest sistem bisericesc, putem vedea că nu se mai aseamănă deloc cu ceea ce era atunci când a pornit. Dar ce l-a deviat de pe cale? O foarte mică deviere de la Adevăr.

Noi trebuie să aplicăm aceasta și în dreptul nostru. Toate aceste lucruri s-au întâmplat de-a lungul epocilor Bisericilor, dar trebuie să le aplicăm și în dreptul nostru pentru că ele ne arată cum lucrează Satana și în dreptul nostru, al individului. Astfel, dacă facem compromis în viețile noastre, trebuie să-l scoatem repede afară și să ne pocăim, pentru că scopul lui este să ne despartă veșnic de Dumnezeu, să ne ducă la moarte duhovnicească. Vedeți? Scopul compromisului este moartea. Diavolul nu încearcă să ne determine să trăim în compromis, ci încearcă să ne determine să facem compromis ca să ajungem la moarte. Scopul lui final este să ne omoare.

Fratele Branham spune următoarele în Pecetea a doua:

„Prima mireasă firească a rasei umane, a căzut din har prin faptul că înainte ca soțul ei să vină la ea, a ascultat minciuna Satanei, după ce fusese fortificată de Dumnezeu în spatele Cuvântului Său. Dacă ar fi stat în spatele Cuvântului, ea nu ar fi căzut niciodată. Aceasta este partea firească, femeia firească. Și care a fost blestemul? Blestemul real este ieșirea din spatele Cuvântului lui Dumnezeu...”

Noi am vorbit despre hibridizare, despre păcatul original din grădina Eden, dar adevărul este că ceea ce a adus blestemul asupra lor este faptul că au negat Cuvântul lui Dumnezeu. Păcatul este necredința; singurul păcat este necredința. Dar ce au fost împreunarea cu șarpele și hibridizarea? Roadele păcatului. Dar ceea ce a adus blestemul asupra lor, nu a fost faptul că femeia s-a împreunat cu șarpele, ci ei au fost blestemați din cauză că nu au crezut Cuvântul lui Dumnezeu. Iar dacă în cazul lui Adam și a Evei s-a întâmplat așa, ce credeți că se va întâmpla cu noi, dacă nu credem, ne îndoim și argumentăm cu privire la unul din Cuvintele lui Dumnezeu?

Fratele Branham a spus că acest blestem a venit din pricina necredinței într-un singur Cuvânt al lui Dumnezeu. Dacă este așa, noi cum ne vom putea întoarce înapoi dacă avem un singur Cuvânt care nu este la locul Lui?

De ce a venit Mesajul? Ca să înfățișeze o Mireasă, ca să îmbrace o Mireasă în haina Cuvântului. Profetul a văzut prezentarea Miresei, iar în această prezentare, el a văzut venind o Mireasă desăvârșită, glorioasă, îmbrăcată corespunzător, dar după aceea a văzut o altă mireasă, biserica lumească condusă de o vrăjitoare, care era dezbrăcată și mășăluia direct spre nimicire, în ritm de rock-and-roll. Inima lui era frântă pentru că a crezut că aceea era Mireasa pe care urma s-o înfățișeze el înaintea Domnului. Dar imediat după aceea, a auzit o cântare și a văzut venind o altă Mireasă care arăta exact ca prima Mireasă. Ea mășăluia și totul era bine, dar la sfârșitul timpului, chiar la sfârșit, a văzut două tinere care ieșeau din ritmul marșului. Ce făceau ele? Priveau la biserica lumii. Chiar înainte de a intra în prezența Domnului, Mireasa a privit spre fratele Branham, iar Îngerul Domnului era deasupra umărului său drept. Dar în Mireasă erau două tinere care priveau spre altceva. Ele priveau la biserica lumii care mergea spre nimicire, iar profetul s-a trezit strigând la ele: „Întoarceți-vă în rând și țineți pasul!” „Intrați în rând!”, la aceasta ne-a chemat Mesajul.

Mesajul nu a venit să ne învețe cele șapte Pечеți, ci a venit să ne întoarcă în rând, să ne pună în starea de Mireasă desăvârșită, ca să ne aliniem și să călcăm în pas cu Cuvântul. Și la ce trebuie să privim? La Îngerul Domnului și la profet. Noi nu putem ignora acest Mesaj și să spunem că știm cum să trăim; nu putem fi biruitorii din aceste zile, dacă singurele citate pe care le auzim sunt cele din biserică. În felul

acesta nu îl vom birui niciodată pe Lucifer.

Mireasa aceea a fost văzută în avanpremieră, iar când au trecut, toți priveau la ceea ce era pe platformă. Acea nu era biserica lumii.

Așadar, noi trebuie să fim foarte atenți și să ne aliniem cu Mesajul, pentru că diavolul încearcă orice ca să ne distragă și să ne scoată înafara acestui Cuvânt.

Prieteni, religia de miercuri și de duminică nu ne va duce în Răpire, nu va merge așa, ci este nevoie de o viață de predare deplină, de o moarte față de noi înșine, de o hrănire cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu Mesajul orei până când ne schimbă viețile total, până când Îl invităm în viețile noastre și putem recunoaște: „Doamne, Te rog să mă ierți dacă profetul a spus ceva, iar eu am făcut altceva. Mă pocăiesc și Te rog să mă aliniezi înapoi în Cuvântul Tău.”

Acesta este singurul fel în care va birui Mireasa. Dacă nu vom face așa, vom devia, iar noi am văzut oameni care au deviat de la acest Cuvânt, din pricina rațiunii. Dacă privim viețile lor, după zece sau douăzeci de ani, vedem că nu mai arată nici măcar ca niște creștini nominali, ci au început să aibă puncte de vedere ateiste și nu mai cred Cuvântul.

Ce a cauzat aceasta? O mică deviere de la Adevăr. Ce este Adevărul? Mesajul acestui ceas. Nu raționați asupra Lui, ci credeți-L, acceptați-L, invitați-L în viața voastră și rugați-L pe Dumnezeu să vă dea putere să biruiți prin Duhul Lui.

„Țineți minte că ea a crezut în jur de 98% din El, dar este destul să lăsați un singur lucru înafară. Vedeți? Eva a crezut mult din Cuvântul Său. Oh, cu siguranță! Ea a spus aceasta, iar Satan a recunoscut că era adevărat. Dacă v-ar putea face să ajungeți la un singur colț, aceasta este tot ce vrea. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să răsuciți puțin glonțul și va rata ținta. Înțelegeți? Aceasta este tot. Eva a crezut atât de mult din El, dar cu toate acestea, a ratat ținta.

Consecințele datorate faptului că a lăsat Cuvântul pentru o mică fantă de rațiune...”

Frați și surori, dacă aceasta a funcționat atunci, va funcționa și acum; dacă i-a scos pe copiii lui Dumnezeu atunci, îi va scoate și acum. Vă va doborî, vă va frânge părtășia cu Dumnezeu și vă va pune într-o stare în care nu ați vrea să fiți, iar viața voastră va fi fără armonie și nu va fi în pas cu Cuvântul, cu ceea ce face Dumnezeu. De ce? Pentru că ne uităm la altceva și nu la ceea ce ar trebui să avem ațintite privirile. Noi nu ar trebui să privim la biserica lumii, ci ar trebui să trăim o viață separată și dedicată pe deplin lui Dumnezeu.

Să citim puțin din 2 Corinteni, dar înainte de a face aceasta, aș vrea să spun că problema cu denominațiunile, cu oamenii, cu tot ceea ce se află sub soare este că au ajustat Adevărul. Dar Adevărul nu poate fi ajustat, pentru că El este

neschimbător. Problema este că de-a lungul timpului, bisericile au ajustat Adevărul.

De exemplu, în urmă cu o sută de ani, în biserica nazarineană a existat un Etalon, acela fiind mișcarea wesleyană din care au ieșit ei. În același timp, exista un Etalon care era Adevărul pe care îl puteau arăta în Scripturi, acela fiind sfințirea. Dar dacă mergem astăzi în biserica nazarineană, vedem că Etalonul a căzut și avem altceva printre ei.

Întrebarea care se pune acum este: Dacă ceea ce au crezut nazarinii acum o sută de ani era Adevărul, și ceea ce se petrece astăzi între ei este Adevărul? Cum se poate schimba El? Iar dacă El nu se poate schimba, cum a fost posibil să ajusteze Adevărul? Ei au ajustat Adevărul prin faptul că au privit la biserica lumii și s-au bazat pe cultura din ziua de astăzi, așa că nu mai poartă fuste, ci pantaloni. Dar cum poate fi ajustat Adevărul dacă El nu Se poate ajusta?

Înseamnă că noi trebuie să fim foarte atenți cu Mesajul, ca să nu facem același lucru ca și ei, ca să nu ajustăm sfințenia, pentru că standardele noastre, moda se poate schimba, dar sfințenia nu se schimbă niciodată. Moda lumii nu schimbă sfințenia. Înțelegeți? Dumnezeu ne-a chemat la o separare totală de necredință, iar fratele Branham a predicat exact aceasta. El nu a predicat compromisul. De exemplu, la un moment dat, fratele Branham a vrut să-i permită lui Billy Paul să aducă un televizor în casă, dar Îngerul Domnului i-a spus să nu facă aceasta. Și vă întreb: dacă Îngerul Domnului l-a împiedicat să facă aceasta atunci, noi de ce avem televizoare în casă? De ce s-a schimbat Etalonul nostru? S-a schimbat cumva Adevărul? Adevărul nu Se schimbă niciodată dacă este Adevăr, ci trebuie să fie întotdeauna Adevăr, iar noi trebuie să ne aliniem cu acel Cuvânt, cu Mesajul, și să-L lăsăm așa cum este. De ce? Ce încearcă să facă diavolul? El încearcă doar o mică deviere de la Adevăr, de la Cuvânt: „Lucrul acesta nu este chiar așa de important, nu contează!” Dar eu vă întreb: Este diferit de ceea ce a învățat profetul? Dacă este diferit, nu îl doresc pentru că nu sunt destul de deștept ca să văd despre ce este vorba. Problema este că dacă diavolul reușește să ne ducă într-un colț, ne poate face să pierdem totul. Cine este acesta? Calul alb. Întotdeauna el încearcă să ne facă să acceptăm ceva ce nu am acceptat ieri. Vedeți? El lucrează întotdeauna acolo unde este scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Și unde este acest scaun de domnie al lui Dumnezeu? În mine și în voi.

Să citim din nou din Pecetea a doua:

„Voi nu puteți face ca Scripturile să mintă. Vedeți? Ele vor fi adevărate întotdeauna. Nu încercați să aliniați Scriptura cu gândurile voastre, ci aliniați-vă voi cu Scripturile, iar atunci veți alerga cu Dumnezeu. Indiferent cât de mult trebuie să

puneți deoparte sau să tăiați jos, aliniați-vă cu Aceasta!”

Acum vom citi din 2Corinteni 6.14-17:

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?

Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?

Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui Viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.”

De aceea: „leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi.”

Acesta este strigătul care s-a făcut în Apocalipsa 18.4, unde ni se vorbește despre curvă, despre sistemele false, și ni se spune: „leșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei.” Noi nu ar trebui să ne amestecăm cu aceasta, ci trebuie să ne separăm în totalitate.

Pavel a vorbit despre aceasta în Epistolele sale, dar el nu a spus să părăsim lumea, ci să fim separați de lume și de lucrurile ei.

Acum aș vrea să mergem în Apocalipsa 2.1-3, ca să vedem arma pe care o avea prima epocă a Bisericii, când a început să călărească acest călăreț:

„Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur:

„Știi faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși.

Știi că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit.”

Biserica aceasta făcea o treabă foarte bună. Faptele lor erau bune, aveau răbdare, îi puteau deosebi pe apostolii falși, răbdau prigoanele, sufereau de dragul Numelui Domnului și nu au obosit, însă aveau o problemă:

„Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.

Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” (v.4-5).

Care era problema lor? Ei și-au pierdut dragostea dintâi, de aceea Domnul i-a sfătuit să se întoarcă la ea. Vă amintiți cum ați fost când ați venit din lume și ați primit Mesajul? Vă amintiți trăirea și faptele voastre de atunci? Aceea a fost dragostea voastră dintâi.

Prieteni, noi am fost amăgiți, iar oamenii au început să numească aceasta: „Credința noastră strictă!”, dar aceea nu era credința noastră strictă, ci era

dragostea noastră dintâi.

Vă amintiți când au venit la voi unii așa ziși credincioși la Mesaj și v-au spus: „Vă amintiți de credința strictă pe care ați avut-o când ați venit la Mesaj? O, este mult mai bine acum, când faceți lucruri despre care profetul v-a spus că nu vă este îngăduit să le faceți! Acum ați crescut în Cuvânt, sunteți maturi, și puteți lua singuri decizii, așa că nu mai trebuie să trăiți și să procedați chiar atât de strict cum a spus profetul!”

Frați și surori, aceea nu a fost credința voastră strictă, ci a fost dragostea voastră dintâi. Voi erați atât de îndrăgostiți de El încât nu doreați nimic din lume, ci ați aruncat totul afară. Ce era aceasta? Dragostea voastră dintâi.

Dar ce a urmat? A intrat înăuntru călărețul de pe calul alb, duhul antihrist, și ne-a învățat cum să facem compromis, cum să raționăm asupra Cuvântului și să ajustăm anumite lucruri din El. Vedeți? Când am venit prima dată la Mesaj, nu am fi ajustat nimic din El, deci nu este de mirare că El ne-a spus: „Pocăiți-vă și întoarceți-vă la dragostea dintâi.”

Prieteni, cred că este vremea să ne pocăim și să ne întoarcem la dragostea dintâi; cred că este vremea să facem faptele dintâi și să aruncăm afară influențele lumești, roadele viței false. Țineți minte că biserica pe care a văzut-o fratele Branham în acea vedenie, privea la vița falsă, la biserica falsă, iar noi am fost amăgiți să acceptăm roade de la vița falsă. De ce vreți să beți dintr-o fântână contaminată, când există un Râu al Vieții a Cărui Apă curată curge din belșug?

Noi trebuie să ne separăm total de necredință.

Fratele Branham a spus următoarele în Pecetea a doua:

„Vedeți, Satan îi ridică pe acești cai. Priviți la iscusința acestui individ despre care vorbim aici, la Satan, pe care îl dezvăluim chiar acum, îl descoperim prin Scripturi și vă lăsăm să vedeți cine este el. Aceasta este ceea ce ar fi trebuit să fie făcut și țineți minte că el nu a încercat să intre înăuntru ca să fie un compromis; nu aceasta a făcut Satan. El este un antihrist și este atât de aproape încât Isus a spus că dacă ar putea i-ar înșela chiar și pe cei aleși.”

Țineți minte că acest cal nu încearcă să înșele biserica penticostală, pentru că ei sunt deja înșelați. El încearcă să vă înșele pe voi.

În Pecetea întâi scrie:

„Acesta este călărețul de pe calul alb sub forma unei biserici albe, neprihănite (vedeți?), dar este un antihrist. Așa trebuie să arate: pe un cal alb, la fel cum va veni Hristos pe un cal alb.”

Vedeți, prieteni? Ca să poată înșela, el nu poate arăta rău, ci trebuie să arate bine și creștinesc. Astfel, dacă spui că ești creștin nu înseamnă că nu poți proveni din

vița falsă, pentru că orice om poate fi creștin la suprafață. Tu trebuie să fii creștin prin naștere, în gândire, și cu o trăire curată în interior.

„Iată-l! El este antihristul! El a început să călărească în prima epocă și călărește prin fiecare epocă. Priviți-l!”

Dar a existat și o altă ungere care a fost trimisă, o ungere diferită de ungerea antihristului, iar aceasta este Ungerea Leului.

Fratele Branham spune următoarele în Pecetea a cincea:

„Observați! Așa cum antihristul a pornit prin slujba făpturii sale acolo, Dumnezeu a trimis o făptură care să lupte cu aceasta. Vedeți? Acum fiți atenți. De fiecare dată când făptura (antihristul) a călărit pe calul său pentru a-și anunța slujba, Dumnezeu a trimis și El făptura Sa, în propria Sa mască, pentru a anunța lupta Sa împotriva lui.

Acum, Scripturile spun: „Când vrăjmașul vine ca un potop, Duhul lui Dumnezeu ridică un stăvilă împotriva lui.” Astfel, când vrăjmașul a pornit ca antihrist, Dumnezeu a trimis o anumită putere să-l întâlnească. Apoi, când el a mers mai departe, ca și călărețul de pe calul roșu, o altă culoare, o altă putere, o altă slujbă, Dumnezeu a trimis o altă putere pentru a-l combate, ca să-și țină Biserica Sa. El (Satan) l-a trimis pe al treilea, dar și Dumnezeu a trimis a treia făptură a Sa. Apoi, el l-a trimis pe al patrulea.”

În „Întrebări și răspunsuri la Peceți”, fratele Branham spune:

„În zilele lui, Pavel, îngerul Bisericii din Efes, a întemeiat acea biserică, el fiind mesagerul ei. Țineți minte, prin faptul că a întemeiat biserica din Efes, el a devenit mesagerul ei, iar Duhul era în țară și era Duhul Leului, iar Leul este Leul din seminția lui Iuda care era Hristos, iar Hristos este Cuvântul. Pavel, cu Cuvântul acelei epoci...”

Ce este ungerea Leului? Hristos, Cuvântul. Ce s-a întors astăzi? Cuvântul. Cu măsură sau în plinătate? În plinătate. Așadar, avem și noi ungerea Leului? Noi putem lupta prin ungerea Leului pentru că Îl avem pe „Așa vorbește Domnul” din Scripturi. Vedeți? Ceea ce era în gândurile lui Dumnezeu a fost dezvăluit unui profet, iar noi știm ce înseamnă Cuvântul; știm că El dorește să ne aliniem cu Cuvântul, știm ce înseamnă etalonul sfințirii în Scripturi, dar nu știm pentru că ne-am dat noi seama, ci pentru că am avut în scenă un Interpret divin al Cuvântului care ne-a condus la însemnătatea corectă a Cuvântului curat, așa cum l-a învățat Pavel.

Astfel, noi putem lua acest Cuvânt desăvârșit și să răcnim ca un Leu, dar călărețul de pe calul alb nu are cunună și nici săgeți și nu ne poate face nimic.

Ce trebuie să facem dacă acest călăreț de pe calul alb bate la ușa noastră? Răcnim

ca un Leu. Ce este răcnetul unui Leu? Cuvântul curat al lui Dumnezeu, Hristos Cuvântul.

Când a fost ispitit în pustie, Isus ne-a dat un exemplu. Astfel, de fiecare dată când s-a ridicat duhul antihrist, El a stat împotriva lui cu Cuvântul. Diavolul a venit cu rațiunea asupra Cuvântului și a citat din Scripturi, dar le argumenta, însă Isus i-a răspuns: „De asemenea este scris...” Ce a făcut El? A pus descoperirea Cuvântului la locul ei. Diavolul a adus Cuvântul, dar nu L-a pus la locul Lui.

Cineva poate să vă aducă un citat prin care vă arată că anumite lucruri sunt bune, dar Îl poate poziționa greșit, deoarece calul alb folosește citate. Dacă a folosit Cuvântul când l-a ispitit pe Isus, nu poate folosi și Mesajul împotriva voastră? Absolut. Dar voi trebuie să fiți atenți și să vedeți amăgirea lui vicleană.

În Pecetea a șasea citim:

„Dacă vă puteți întoarce aici, la aceste Peceți... Când sunt deschise, voi puteți vedea exact ce face Dumnezeu, ce a făcut și ce va face El. Iată-l aici, acesta fiind motivul pentru care au acționat oamenii așa, pentru că acesta este duhul care a fost profețit că va fi în ziua aceea peste ei... și din cauza aceasta nu au putut face nimic altceva.

Ioan, Pavel și alții, Duhul Leului era acolo, Leul era acolo, Cuvântul însuși...”

Leul este Cuvântul curat, adică Hristos, aceasta fiind învățătura lui Pavel. Fratele Branham ne-a dus înapoi la credința originală a părinților noștri de la Rusalii. Dar ce ar putea întina această credință? Compromisul.

Așadar, când Lucifer vine pe calul alb, cu planul său de luptă, noi trebuie să ne întoarcem la Cuvântul original și curat, exact cum a făcut Isus când a fost ispitit în pustie. De fiecare dată când el vine cu o părere, noi trebuie să ne întoarcem la Mesajul orei și s-o punem lângă El, pentru că dacă facem aceasta, nu va primi niciodată o cunună, nu va avea săgeți și nu va avea niciodată autoritate asupra noastră. Dar noi trebuie să luăm Cuvântul și să-L aducem în față, iar dacă ne împotrivim diavolului, așa cum spune Scriptura, el va pleca de la noi. Amin!

CELE PATRU FĂPTURI VII

Astăzi aș dori să mergem mai departe și să vorbim despre „Cele patru fapte vii”. Noi vorbim despre Cartea Răscumpărării pecetluită cu șapte Peceți și știm că cel mai important lucru din slujba profetului a fost deschiderea acestor șapte Peceți.

Înainte de a intra în subiect, există ceva la care aș vrea să privim în Pecetea a cincea. Vreau să aduc lucrul acesta pentru că fratele Branham îl menționează de multe ori în Peceți:

„Nu putem atinge toate lucrurile pentru că noi am putea lua una dintre Peceți și s-o ducem prin Scripturi. Vedeți, ar fi nevoie de luni și luni, și tot nu am înțelege, deoarece Pecetea în sine leagă Scriptura din Geneza până în Apocalipsa, o singură Pecete.”

Fratele Branham ne-a învățat că în aceste Peceți se află harul pentru Răpire, dar trebuie să existe o trecere de la harul pentru Răpire, harul fiind un dar nemeritat înaintea lui Dumnezeu, deoarece noi nu am făcut nimic ca să merităm deschiderea Peceților, nu am meritat să fim așezați în Cartea Răscumpărării pecetluită cu șapte Peceți, nu am meritat să avem parte la această moștenire, nu am meritat ca numele nostru să fie scris sub această moștenire, nu am meritat ca aceasta să fie ruptă, descoperită și dezvăluită nouă în zilele din urmă, ci totul este numai și numai harul.

Deci, Cartea cu cele șapte Peceți este harul lui Dumnezeu pentru noi, dar noi trebuie să trecem printr-o perioadă de tranziție, pentru că harul trebuie să se transforme în credință pentru Răpire. Este adevărat? Noi nu am primit încă credința pentru Răpire pentru că dacă am fi primit-o, nu ne-ar mai împiedica nimic să mergem în Răpire.

Așadar, noi trebuie să ajungem la credința deplină pentru Răpire și există un proces care trebuie să pornească de la harul pentru Răpire la credința pentru Răpire, iar acel proces este descoperirea, deoarece credința este o descoperire. Înseamnă că noi avem ceea ce ne trebuie, fiindcă ni s-a dat harul, ni s-a dat Cuvântul, ni s-au dat tainele deschise, iar ceea ce ne trebuie acum este descoperirea a ceea ce ținem în mâinile noastre și auzim cu urechile noastre, fiindcă credința este o descoperire, credința pentru Răpire este descoperirea harului pentru Răpire. Vedeți? Prin harul Său, Dumnezeu ne duce din descoperire în descoperire pentru a produce în noi credința pentru Răpire.

Noi am înțeles deja principiul Său și nu vrem să trecem pe lângă el, pentru că există o mare diferență între viața de biserică și Viața Duhului. Viața de biserică, în cadrul Mesajului, te duce într-un sistem al credinței deoarece tu poți vedea că este bun, ești de acord cu El pentru că vezi că este conform Scripturii, dar de îndată ce are loc această trecere, viața de biserică, amăgirea călărețului de pe calul alb, te determină să ajungi într-o poziție în care să aștepti ceva, o baghetă magică, ceva „praf de zâne” care să cadă jos și să-ți dea credința pentru Răpire ca să fii răpit. Aceasta este viața de biserică, aceasta este amăgirea antihristului. Lui nu-i pasă dacă crezi sau dacă citezi texte din Scriptură, ci vrea să te oprească să crești în credința pentru Răpire. El nu vrea ca credința voastră să crească. Pe Satan nu-l interesează dacă cineva face această trecere, cât timp acel om se oprește și stă

unde va, dar când crește, este deranjat și intră în alertă.

Apostolul Petru a spus: „...ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

Scopul celor cinci slujbe din Efeseni este ca noi toți să creștem până la Capul care este Domnul nostru Isus Hristos.

Așadar, noi putem crește în Mesaj, putem avea descoperirea că Acesta este Adevărul, putem înțelege Maleahi 4, dar apoi să ajungem la o linie la care să ne oprim și să așteptăm să cadă din cer „un praf magic” care să ne ducă la schimbarea trupurilor noastre.

Prieteni, nu va fi așa! Țineți minte că aceasta este o Piramidă, iar noi creștem în harul pentru Răpire, în credința pentru Răpire. Credința pe care o avem astăzi trebuie să fie mult mai mare decât credința pe care am avut-o cu doi ani în urmă. Astfel, dacă privim în urmă și spunem: „Cu zece ani în urmă, când am venit la Mesaj, s-au întâmplat o mulțime de lucruri mărețe, a fost un timp supranatural, iar Dumnezeu Se mișca printre noi real”, pot să vă spun că fratele Branham a zis: „Dacă aceasta este mărturia ta, înseamnă că ai dat înapoi!”, pentru că noi trebuie să mărturisim ceea ce face Dumnezeu acum, astăzi, și să creștem în har și în cunoștința Domnului nostru Isus Hristos. Amin. Faptul că creștem spre Cap, ar trebui să producă mai multă credință, pe măsură ce El ne dezleagă Biblia. Înțelegeți?

Acest Cuvânt ar trebui să ne ducă din ce în ce mai sus, dar dacă vedem că an după an, în viața noastră a fost o predare din ce în ce mai slabă și tot mai puțină sinceritate, aceasta este dovada că am fost amăgiți de antihrist și este vremea să ne întoarcem, să ne pocăim și să spunem: „Doamne, du-mă înapoi la dragostea dintâi.” Amin.

Fratele Branham a spus în Pecetea a doua:

„Voi nu puteți face Scripturile să mintă, fiindcă ele vor fi întotdeauna adevărate. Înțelegeți? Ele vor fi întotdeauna adevărate. Nu încercați să aliniați Scripturile cu gândurile voastre, ci aliniați-vă voi cu Scripturile.”

Acesta este punctul în care Satan intră înăuntru și începe să lucreze la gândul vostru, la rațiune, vă determină să raționați asupra Cuvântului și să faceți compromis: „Păi, toată lumea face aceasta! Așa a fost în ultimii treizeci de ani la Mesaj, dar acum păstorul ne permite aceasta și cealaltă!” Toate acestea înseamnă pervertirea Cuvântului în mințile oamenilor!

Noi trebuie să luăm Cuvântul așa cum ni l-a adus profetul, așa cum a fost spus și scris, să lăsăm ca viețile noastre să se potrivească cu El, și să nu încercăm să facem Scripturile să se alinieze cu ceea ce a fost în ultimii treizeci de ani, cu

experiența noastră din acești ani, cu înțelegerea noastră sau cu ceea ce cred alții. Dacă gândiți așa, uitați aceasta! Luați doar ceea ce a spus profetul, luați Cuvântul, luați Lumina Domnului asupra Cuvântului și lăsați ca viețile voastre să se alinieze cu Aceasta.

„...aliniați-vă cu Scripturile, fiindcă atunci alergați cu Dumnezeu. Nu contează cât de mult trebuie să tăiați sau să puneți deoparte, aliniați-vă cu aceasta.”

Noi vedem că în jurul scaunului de domnie sunt patru făpturi vii și așa vrea să observați că fratele Branham a arătat de mai multe ori legătura dintre aceste făpturi vii și scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Așadar, aceste făpturi vii, aceste ungeri sau puteri, sunt întotdeauna în jurul tronului. Amin! Ele sunt asociate întotdeauna cu scaunul de domnie al lui Dumnezeu și se află întotdeauna în jurul acestuia, iar noi știm că sunt puterile prin care El a combătut puterea diavolului, duhul antihrist.

Acum așa vrea să mai citesc un citat din Interval:

„Când vom ajunge la ruperea acestor Peceți, veți vedea că aceasta merge înapoi în Scripturi, pentru că fiecare din aceste Peceți, totul, toată taina este în aceste Peceți. Înțelegeți? Fiecare taină a Scripturii se află în aceste Peceți, iar Pecețile nu pot fi rupte până în acel timp.”

Noi știm că Pecețile au fost deschise și că a venit harul pentru Răpire, dar spunem:

„Doamne, dă-ne o descoperire!”

Așa cum am văzut deja, există două și numai două vițe, iar noi avem de-a face cu două duhuri, avem de-a face cu un război care a început în ceruri și care a venit jos pe pământ. Una dintre aceste vițe a început prin necredința în Cuvânt, prin amăgire, dar se va sfârși aici pe pământ.

Așadar, acest război se dă între aceste două vițe, iar noi suntem fie de-o parte, fie de partea cealaltă. Nu putem fi la mijloc, ci suntem fie de-o parte, fie de partea cealaltă, pentru că în această bătălie nu există teren neutru sau cale de mijloc. Fiecare suflet se află fie de-o parte, fie de partea cealaltă, și chiar dacă sună foarte drastic, acesta este adevărul. Dar noi nu ne luptăm cu carnea și cu sângele, cu oameni, ci cu duhuri.

Fratele Branham a spus următoarele în Pecetea a cincea:

„Observați! Când antihristul a pornit în slujba făpturii sale, Dumnezeu a trimis o făptură care să lupte cu aceasta. Vedeți? Acum fiți atenți! De fiecare dată când făptura (antihristul) a călărit calul său, pentru a-și anunța slujba, Dumnezeu a trimis făptura Sa, în propria Sa mască, pentru a anunța lupta Sa împotriva lui.

Scripturile spun: „Când vrăjmașul vine ca un potop, Duhul lui Dumnezeu ridică un stăvilă împotriva lui. Astfel, când vrăjmașul a pornit ca antihrist, Dumnezeu a

trimis o anumită putere să-l întâlnească. Apoi, când el a pornit din nou ca și călărețul de pe calul roșu, o altă culoare, o altă putere, Dumnezeu a trimis o altă putere pentru a-l combate, pentru ca El să-Și țină Biserica. El l-a trimis pe al treilea, dar Dumnezeu a trimis a treia făptură a Sa pentru a veni și pentru a o anunța. El l-a trimis pe al patrulea...”

Așadar, Dumnezeu nu Și-a lăsat niciodată Biserica fără apărare, ci a trimis întotdeauna un apărător și a avut un Plan de luptă pentru Biserică. Deci, putem vedea că există o cale a antihristului, dar și o cale a lui Hristos, pentru că atunci când vrăjmașul pătrunde înăuntru ca un potop, Dumnezeu va ridica întotdeauna ceva împotriva lui:

Calul alb Calul roșu Calul negru Calul gălbui

Leul Vițelul Omul Vulturul

Noi dorim să aflăm ce a fost trimis împotriva antihristului și cum putem lupta împotriva lui.

În continuare aș vrea să citesc ceva din Pecetea întâi:

„...Un călăreț a pornit pe un cal alb. Vedeți? Cine este el? El este puternic în puterea sa cuceritoare, este un individ măreț în puterea sa cuceritoare. Vreți să vă spun cine este el? Antihristul. Acesta este el.

Vedeți, voi? Isus a spus că cele două duhuri vor fi atât de apropiate încât, dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși, Mireasa. Antihristul, duhul antihrist.”

Noi am văzut că cel care a pornit pe calul alb este duhul antihrist, dar ceea ce este uimitor este faptul că amăgește prin schimbarea subtilă a Cuvântului, prin faptul că-L face doar puțin diferit. De asemenea, am văzut că el este un biruitor puternic și că a pășit în față pentru a birui.

Așadar, călărețul de pe calul alb a venit ca să biruiască, dar vreau să țineți minte că el a venit fără cunună și fără săgeți. Ce înseamnă aceasta? Că el nu are nici o autoritate asupra noastră și nu ne poate face rău. Amin! Totuși, el a venit ca un biruitor puternic, a venit în puterea unui biruitor puternic, iar noi trebuie să înțelegem că pare foarte nevinovat, foarte inofensiv, dar în stadiul calului alb este un biruitor puternic. Înțelegeți? Când a pornit ca o deviere foarte mică de la Adevăr, părea alb, nevinovat, părea că nu poate face nici un rău, dar a început să cucerească chiar de atunci. Ce înseamnă aceasta? Că de îndată ce acceptați o mică deviere de la Adevăr, de îndată ce acceptați orice altceva înafara Cuvântului descoperit, orice deviere de la Cuvântul vorbit pentru ceasul în care trăiți, el începe să călărească în viața voastră, pentru că este un cuceritor cu putere

biruitoare, deși pare nevinovat, inofensiv și fără autoritate asupra voastră.

El vine mai întâi pe un cal alb, dar Satan nu a dorit niciodată să călărească un cal alb în viața voastră. El nu vrea să călărească un cal alb pentru că dacă ar fi dorit aceasta, ar fi făcut-o de-a lungul epocilor Bisericii, dar el vrea să călărească pe calul gălbui. Satan știe foarte bine că voi nu veți putea cădea de la Cuvânt, de la calea lui Dumnezeu, de aceea vine doar ca o mică deviere, ca ceva neînsemnat, dar din clipa aceea va începe să călărească pe această mică deviere până când îi veți pune o cunună pe cap.

Cine l-a încununat pe călărețul de pe calul alb? Biserica. Deci, noi am pus o cunună pe capul lui, iar când am făcut aceasta, el a schimbat calul; a fost același călăreț, dar pe un alt cal, pe calul roșu. El nu a fost deranjat că a trebuit să schimbe caii, fiindcă planul lui se desfășura perfect. Astfel, a călărit pentru o vreme pe calul roșu, dar nu aceasta era ținta sa, de aceea s-a dat cât a putut de repede jos de pe calul roșu și l-a încălecat pe cel negru. De ce? Pentru că prin unirea acestor trei puteri, a ajuns la ceea ce dorea de la început: a încălecat pe calul gălbui, aducând moarte spirituală, despărțire veșnică de Dumnezeu.

Să nu uitați că el este un biruitor puternic, dar când vrăjmașul se ridică la fel ca un potop, Dumnezeu își ridică stăvilarul, Etalonul, împotriva lui. Astfel, El a trimis cele patru făpturi vii să lupte cu acest călăreț antihrist.

Așadar, noi trebuie să știm unde ne aflăm și ce a trimis Dumnezeu, ca să știm cum să luptăm.

În Pecetea a cincea scrie:

„Noi vedem că diavolul a schimbat patru făpturi (cai), aceasta însemnând puterea pe care a descoperit-o lumii și care a culminat în acest cal gălbui.

Acum, haideți să privim la puterea acestor patru făpturi ale lui Dumnezeu care au fost trimise ca să le înfrunte pe celelalte.”

În continuare, aș vrea să mergem puțin înapoi și să privim aceste puteri. Să mergem la Geneza 3. Mie îmi place cum spune fratele Branham că totul începe în Geneza și se termină în Apocalipsa, două Cărți pe care diavolul le urăște deoarece una arată originea sa, iar cealaltă, înfrângerea sa. Dar noi le iubim, fiindcă sunt două Cărți ale Bibliei.

Să citim din Geneza 3.24, unde ni se spune ce s-a întâmplat după căderea omului:

„Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învâртеască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.”

Aceasta este prima mențiune referitoare la cele patru făpturi vii. Noi le găsim aici și vom citi imediat ce spune fratele Branham despre ele. De îndată ce a căzut și a

fost judecat, omul a fost pus afară din Eden, iar în Estul Edenului, Dumnezeu a pus heruvimi cu o sabie învăpăiată pentru a păzi calea care duce la Pomul Vieții. Aici avem o exprimare interesantă pentru că ni se spune că ei au fost puși acolo „ca să păzească drumul care duce la Pomul Vieții” sau „drumul spre Pomul Vieții”. Acolo nu scrie că heruvimii aceia au fost puși acolo ca să-i țină pe oameni departe de Pomul Vieții, ci ca să păzească drumul spre Pomul Vieții.

Astfel, aflăm că aceste fapte vii au o însemnătate dublă:

1. - să păzească drumul, adică să țină drumul sau calea curată, fără pată, pentru ca nimic pângărit să nu intre în prezența lui Dumnezeu;
2. - să păzească drumul, adică atunci când cei care îndeplinesc condițiile necesare sau care se află într-o stare corespunzătoare, să se poată apropia de poarta de Est a Edenului, iar noi am avut această ocazie, de a ne apropia de poarta de Est a Edenului.

Fratele Branham a spus următoarele în predica „Apocalipsa capitolul 4” din anul 1961:

„De aceea, Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului ca să lucreze pământul din care fusese luat.

Astfel, a izgonit El pe Adam, și, la răsăritul grădinii Edenului, a pus niște heruvimi care să învărtă o sabie învăpăiată... (Le puteți vedea pe cele patru fapte vii? Există numai patru căi pe care puteți merge: Est, Nord, Vest și Sud, iar acești heruvimi învărteau sabia învăpăiată la poarta grădinii)... ca să păzească drumul care duce la Pomul Vieții.”

Pentru că dacă omul ar fi putut ajunge la Pomul Vieții, ar fi putut trăi pentru totdeauna.

Astfel, când sunt menționați pentru prima dată, acești heruvimi au fost puși la poarta de est a grădinii, mergând în patru direcții. Ar fi trebuit să fac aceasta puțin diferit.”

Fratele Branham a desenat toate acestea pe tablă.

„Nu am putut s-o fac exact după porunca Domnului... așadar, știți ce vreau să spun. Acolo este grădina Eden, iar aceasta de aici este poarta. Se deschide aici, iar lângă ea sunt heruvimii.”

Mi-ar fi plăcut atât de mult să văd ce a desenat el!

„Heruvimii! Țineți minte că nu scrie „un heruvim”, ci „heruvimii”. Heruvimii au fost puși acolo pentru a păzi, ce? Pomul Vieții. Aceasta trebuiau să păzească ei: calea spre Pomul Vieții.”

Așadar, țineți minte că heruvimii păzeau sau păstrau calea, pentru că „a păzi” înseamnă „a păstra”. Dacă cineva este dus la închisoare, el este păzit acolo.

„Calea. Cine este Calea? Isus. De unde este oglindită aceasta? aici este Locul Preasfânt, aici se află heruvimii.

...Ați observat faptul că heruvimii pe care i-a văzut Ioan aici trebuiau să păzească Pomul Vieții, ceea ce înseamnă că atenția lor era îndreptată spre ființele umane. Să citim din nou ce scrie în Geneza: „Ei păzeau drumul spre Pomul Vieții, Calea Vieții.” Calea Vieții! Cine este Calea? Isus a spus: „Eu sunt Calea aceea. Eu sunt Pâinea care S-a coborât din cer de la Dumnezeu. Dacă un om mănâncă această Pâine, va trăi pentru totdeauna.”

Deci, există o cale înapoi spre acel Pom al Vieții. Înțelegeți?

Aș vrea să clarific aceasta: aici este un altar. Acesta trebuia să fie un altar în grădina Eden și vă voi spune de ce. Vă amintiți că atât Cain, cât și Abel, au venit aici ca să aducă închinare? Aceasta arată că altarul lui Dumnezeu a fost luat și adus aici, în grădina Eden, iar singura cale înapoi în Eden este prin altar. Iată-vă din nou înapoi în Eden, prin altar. Iar ei trebuiau să păzească acea cale acolo, pentru ca oamenii să nu se poată întoarce înapoi până când acest altar nu avea să fie acoperit cu sânge.”

Țineți minte că făpturile păzeau calea spre Pomul Vieții, iar dacă păzeau această cale, înseamnă că aceste patru puteri sau ungeri sunt esențiale ca să găsim calea înapoi la Pomul Vieții; ele sunt cruciale pentru a găsi calea înapoi la Pomul Vieții.

Fratele Branham a mai spus:

„(O, Doamne, nu pot vedea oamenii?) Nimic, decât Sângele! Acolo trebuia să fie o ispășire, un tron al harului; acest altar al judecății trebuia să devină un scaun al milei, iar când va fi luat Sângele de pe acest altar, în ziua judecății, acolo va sta focul mâniei lui Dumnezeu, pentru a păzi acel Pom. Așadar, prin această poartă a Edenului este posibil să intrăm printr-un singur lucru, acesta fiind Sângele lui Isus Hristos. Puteți înțelege aceasta?

Acum, observați! Aici era Cain, iar acolo era Abel. Ambii băieți au venit la această poartă pentru a aduce închinare. Este adevărat? Așadar, acolo trebuia să fie altarul lui Dumnezeu. Este adevărat? Iar înaintea acestui altar, ei au ridicat un alt altar, ca înlocuitor. Aici, în inima omului, se află adevăratul altar al lui Dumnezeu.”

Aici, fratele Branham spune că după ce au păcătuit, ei au fost scoși afară din Eden. Dar acolo, în partea de Est a Edenului, exista un altar al lui Dumnezeu, iar omul dorea să se întoarcă înapoi în Eden, unde se afla Pomul Vieții. Dar el nu putea să intre în Eden până când nu trecea de acest altar, care atunci era un loc de judecată, în timp ce făpturile acționau ca judecători, ele aflându-se în jurul scaunului de judecată pentru a-i ține pe oameni departe de Pomul Vieții, până când Sângele avea să facă din acest scaun de judecată, un scaun al milei. Când sângele

venea peste el, era un scaun al milei, iar atunci, ceea ce îl ținea departe pe om, îl ducea înapoi la Pomul Vieții. Deci, de îndată ce a existat sânge, cele patru făpturi vii care spuneau: „Nu poți intra pentru că nu există sânge!”, au zis: „Vino, vino, vino!”

Așadar, acestea sunt cele patru făpturi vii care au ieșit să înfrunte duhul antihrist. Vă rog să țineți minte aceasta!

Fratele Branham a vorbit despre aceste altare, apoi a spus: „Adevăratul altar se află în inima omului.” Dacă adevăratul altar este în inima omului, iar aceste patru făpturi sunt acolo, dar pe acest altar nu există încă sânge, acela este un scaun de judecată. Înțelegeți? Dacă nu există Sânge acolo, atunci propria voastră inimă este un scaun de judecată. Deci, cât timp nu este Sânge acolo, făpturile vă țin departe de Pomul Vieții, dar din clipa în care există Sânge pe altarul inimii voastre și nu mai este un altar de judecată, ci un scaun al milei, ele spun: „Vino, vino, vino! Vino la Pomul Vieții pentru că îndeplinești condițiile!”

Cine face aceasta? Cine păzește Calea? Cele patru făpturi vii. Ele sunt acolo de la cădere, iar fratele Branham a spus că aceste Peceți deschid taina întregii Scripturi.

- Geneza 3.24, patru făpturi;
- Ezechiel 1.5: patru făpturi;
- Isaia 6.2: patru făpturi;
- Apocalipsa 4.6-8: patru făpturi.

Ce fac ele? Ele au de-a face cu scaunul lui Dumnezeu, păzesc Slava Shekinah a lui Dumnezeu și au de-a face cu judecata.

Să mergem mai departe:

Noi am avut ocazia să vedem Cortul din pustie și am văzut că tabăra Israelului înconjură acest Cort. Dumnezeu a spus că Slava Shekinah, prezența Sa, va fi acolo pe un altar sau pe un scaun, iar când El era acolo, prezența Sa era printre oameni.

Aceasta este o fotografie a Cortului, cu Slava Shekinah care cobora jos, iar în jurul acestui Cort putem vedea așezate semințiile. Ele erau așezate într-o anumită ordine și fiecare avea o emblemă cu semne sau simboluri care reprezentau seminția respectivă.

Deci, în jurul Cortului întâlnirii se afla seminția lui Iuda - Leul, apoi era seminția lui Efraim - vițelul, seminția lui Ruben - omul și seminția lui Dan - vulturul. Dumnezeu ne-a arătat aceasta tot timpul de-a lungul Scripturilor și noi am văzut că atunci când a existat pe pământ un loc pentru tronul Său, pentru scaunul Său de milă, El a trebuit să pună în jurul lui, păzitorii scaunul Său, adică pe cele patru făpturi vii.

Așadar, oriunde este Dumnezeu, sunt și cele patru făpturi vii în jurul scaunului Său; ele trebuie să fie acolo.

Moise a așezat semințiile într-o anumită ordine: „Dan, tu ridică-ți tabăra aici; Iuda, tu pune-o aici, Efraim acolo, iar Ruben în partea cealaltă.”, iar când își ridicau steagul și-l înfigeau în pământ, se putea vedea în jurul Cortului din pustie, leul, vițelul, omul și vulturul. Ei erau acolo cu un scop.

În predica „Apocalipsa capitolul 5” din anul 1961, fratele Branham a spus:

„Noi aflăm că ei erau păzitorii Tronului harului. Ei păzeau tronul harului, așa că nimic nu putea să ajungă la El, ci trebuia să treacă de semniții înainte de a ajunge la Tronul harului. Fiecare om, fiecare israelit din tabără era dispus să-și dea viața înainte ca ceva să poată intra în tabără și să ia Tronul milei din mijlocul ei. Aceasta a fost rânduiala Vechiului Testament.”

Vedeți, în vremea aceea, păzitorul Tronului harului era Israelul. Ei erau păzitorii pentru că le reprezentau pe cele patru făpturi vii, iar tabăra lor era așezată în jurul Cortului întâlnirii, spre Nord, Sud, Est și Vest, adică leu, vițel, om și vultur, scopul lor fiind să păzească drumul spre Pomul Vieții, spre Scaunul de domnie al lui Dumnezeu, spre Tronul harului. Astfel, dacă un hetit, un iebusit sau altcineva, încerca să pătrundă înăuntru și să ajungă la acest tron, fiecare bărbat din tabără era gata să-și dea viața pentru a-l ține departe de Tronul harului. De ce? Pentru că oamenii aceia nu veneau cum se cerea, ei nu veneau cu sânge, cu jertfa potrivită; ei nu erau sămânța lui Dumnezeu, nu erau cei aleși, nu erau israeliți adevărați și nu veneau pe calea preoției, a sângelui, așa că nu aveau voie să se apropie de Tronul harului.

Așadar, orice om din tabără era gata să-și dea viața ca să-i împiedice pe intruși să ajungă acolo. Ei erau așezați în tabără ca să păzească drumul, așa că nimeni nu putea să se apropie de Cort dacă nu era alesul lui Dumnezeu și nu venea pe calea potrivită. Dar dacă erai alesul lui Dumnezeu din una dintre semințiile lui Israel și te apropiai de Dumnezeu cu o jertfă care era după rânduială, prin preoție, ei deschideau calea și o țineau deschisă, liberă, ocrotindu-te până ajungeai și aduceai jertfa pe altarul de jertfe pentru a avea o jertfă înlocuitoare care să facă ispășire pentru păcatele tale. Totul avea legătură cu cine erai și cum te apropiai de El. Înțelegeți? Astfel, dacă un om nu făcea parte dintr-o seminție a lui Israel și nu venea în mod corespunzător, era tăiat cu sabia, dar dacă făcea parte dintr-o seminție și se apropia corespunzător, celelalte seminții îl protejau și-l ajutau să ajungă la Tronul harului. Nimic nu putea să-l țină deoparte.

Noi am putut vedea poziția noastră, cât și a celor patru făpturi vii și putem vedea cine păzește calea spre Pomul Vieții, cine ne duce la Pomul Vieții, păstrându-ne în

siguranță și ocrotindu-ne calea până ajungem la El. Aceste patru fapte vii sunt patru ungeri, adică nimic altceva decât slujba lui Hristos. Aleluia! Hristos este Leul, Vițelul, Omul și Vulturul. El ne ține, ne păzește și ne ocrotește până când vom ajunge înapoi. Când ne apropiem fără Sânge pe altarul inimii noastre, ele ne țin departe, dar când avem Sânge pe altarul inimii, ne ajută să intrăm înăuntru. Aleluia!

„În rânduiala Noului Testament găsim același lucru, adică faptul că tronul este păzit. Oh, nădăjduiesc că înțelegeți! Tronul harului este încă păzit, are și acum păzitori, și noi am aflat că acești păzitori sunt Matei, Marcu, Luca și Ioan, care păzesc Cartea Faptelor Noului Testament, faptele Duhului Sfânt făcute prin apostoli. Cei patru scriitori ai Evangheliilor: Matei, Marcu, Luca și Ioan, păzesc acest scaun al milei pentru a arăta că și astăzi este același Dumnezeu, Duhul Sfânt. Fiecare Scriptură, a lui Matei, Marcu, Luca și Ioan, va sprijini adevărata Evanghelie a Domnului Isus Hristos și faptele Duhului Sfânt.”

Deci, am ajuns la Cartea Faptelor, dar noi nu putem ajunge încă acolo. De ce? Ce este Cartea Faptelor? Slava Shekinah a lui Dumnezeu care vine la alt Tron. Vedeți? Cele patru fapte vii trebuie să fie acolo unde Își așează Dumnezeu Tronul sau unde vine prezența Sa. Fie că este vorba de altarul din partea de Est a Edenului, de Cortul Întâlnirii din pustie sau de Biserica Noului Testament, ele trebuie să fie acolo. Aleluia!

Fratele Branham ne-a spus că aceste fapte sunt păzitorii care păzesc calea spre prezența lui Dumnezeu, spre Tronul harului. Dar cum ne putem apropia noi de El? Înainte se putea veni cu un miel, cu un porumbel, cu un vițel, cu ceea ce se cerea pentru cauza cu care veneai. Atunci, fiecare om se putea apropia de Dumnezeu conform cerinței Lui, dar când a venit Isus Hristos, s-a schimbat ceva, iar Evangheliile ne spun povestea tranziției, a trecerii.

Astfel, singurul fel în care putem veni astăzi în prezența lui Dumnezeu, la scaunul milei Lui, la Persoana Sa, este prin Evangheliile. Ele păzesc calea spre Pomul Vieții, pentru că ne relatează povestea, slujba și Viața lui Isus Hristos. Deci, ce fac ele? Ne conduc la Pomul Vieții. Dacă nu venim pe calea lor, ne țin departe, dar dacă venim pe calea lor, ne duc în prezența lui Dumnezeu pentru că ne spun ce a făcut Isus Hristos când a fost pe pământ: cum S-a comportat, cum era caracterul Lui și ce a făcut El. Evangheliile ne spun lucrările Sale și Viața Sa.

Astfel, când ajungem la Cartea Faptelor putem vedea că Ea este o copie a Vieții lui Isus Hristos într-un trup alcătuit din mai multe mădulare. Așadar, Evangheliile ne spun povestea lui Isus Hristos și ne duc la Viața lui Isus Hristos care stă pe scaunul unei inimi umane și acționează în același fel în care a făcut-o întotdeauna.

Referindu-se la aceasta, fratele Branham a spus:

„Ce ați face dacă ați avea duhul lui Beethoven? Ați compune muzică. Dar dacă ați avea Duhul lui Isus Hristos, ce ați face? Atunci ați face ceea ce ați văzut în cele patru Evanghelii, iar ceea ce am văzut în cele patru Evanghelii, a fost arătat din nou în Cartea Faptelor, într-un trup alcătuit din mai multe mădulare.”

Aleluia! Ce este aceasta? O tranziție, o trecere de la Templu, de la calea veche, la inimile oamenilor, și așa cum am văzut, trebuie să avem patru păzitori. Este uimitor, dar dacă vă uitați la imagini vechi cu cărțile lui Matei, Marcu, Luca și Ioan, veți vedea că peste cartea lui Matei veți găsi un Leu, peste cea a lui Marcu, un vițel, peste cea a lui Luca, un om și peste cea a lui Ioan, un vultur, ceea ce dovedește că vechea Biserică, părinții noștri știau că acesta este Adevărul. Ei știau că Matei, Marcu, Luca și Ioan erau leul, vițelul, omul și vulturul, iar dacă vă uitați în cărțile vechi, veți găsi aceste imagini.

Vedeți? Fratele Branham nu a venit să aducă ceva nou, ci ca să restituie totul, ceea ce părinții noștri știau deja, adică faptul că aceasta este calea spre Pomul Vieții și cum putem ajunge din nou la El.

Așadar, cei care păzesc acum calea spre prezența lui Dumnezeu, spre scaunul de domnie al lui Dumnezeu, spre Slava Shekinah a lui Dumnezeu, sunt Matei, Marcu, Luca și Ioan.

În predica „Apocalipsa capitolul 4”, scrie:

„Semințiile lui Israel au fost așezate în jur ca să păzească, ei fiind păzitorii pământești ai dreptului la Chivot, Aleluia! Puteți vedea aceasta?”

Ei nu păzeau numai Chivotul, ci și dreptul la Chivot, așa că dacă erai israelit, de sânge pur, aveai dreptul la Chivot, dar dacă nu erai israelit, nu aveai nici un drept la El.

„Tronul harului, T-r-o-n-u-l h-a-r-u-l-u-i. Nu se apropia nimic de El, fără să treacă de acele seminții. De ce trebuia să treacă? De leu, de vițelul de povară, de om, de inteligența omului și de vultur. Înțelegeți? Cerul, pământul, între ele și pretutindeni. Vedeți, ei erau păzitorii, iar deasupra lor era Stâlpul de Foc.

Fraților, nimic nu se putea apropia de acel Tron al harului, fără apropiere...

Singurul fel în care cineva se putea apropia de El era prin Sânge.”

Ei păzeau altarul în partea de Est a Edenului și nimic nu putea intra în Eden, la Pomul Vieții, până când nu se regăsea sângele pe acel altar. Acolo era o Sabie învâpăiată care era învârtită în toate părțile, iar ei nu se puteau întoarce înapoi până când nu era pus sângele pe altar. Dar când era pus sângele acolo, păzitorii Templului se mișcau spre Tron.

Unde este acum acest Tron? În oameni, prin botezul Duhului Sfânt. Acest lucru este

foarte important, iar în continuare vom urmări o schimbare.

Singurul fel prin care cineva se poate apropia de Tron este prin Sânge, și există patru puteri, patru ungeri, patru făpturi al căror scop este să ne țină departe de Pomul Vieții, dacă nu avem Sângele, dar când avem Sângele, ele sunt acolo pentru a ține deschisă calea spre Pomul Vieții. Fratele Branham a spus că odinioară ele ne îndepărtau de Pomul Vieții, dar acum ne aduc înapoi la El.

El a spus următoarele în mesajul „Semnul”:

„Noul Testament înseamnă Noul Legământ, iar Semnul este Viața Sângelui, însăși Viața Sângelui. Semnul este Viața din Sânge. Vă amintiți că în Vechiul Testament trebuia aplicat sângele mielului, iar aici este Semnul Sângelui, este Viața din Sânge, care Se află în persoană ca Semn.

Acum fiți atenți! Nu este de-ajuns doar să-L credeți; nu este destul să umblați în jurul locului în care Se află El. Vedeți, aceasta vă va face mai mult rău pentru că este scris că „Pentru cel care știe să facă binele și nu-l face, aceasta este păcat.”

Isus a spus același lucru despre credincioșii de graniță. Astfel, în Evrei 6.4-5:

„Căci cei ce au fost luminați odată – și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor –

și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu; și nesocotesc Legământul Sângelui cu care au fost sfințiți...” Partea chimică de acolo sfințește, dar nu aceasta este Semnul. Acum, nu Sângele este Semnul, ci Viața este Semnul.”

Aici, fratele Branham face referire la Paști, unde se cerea un semn pentru că altfel ar fi lovit moartea. Astfel, evreii au trebuit să aducă sângele unui înlocuitor, iar acest sânge înlocuitor trebuia aplicat vizibil. Aceasta era partea care era foarte critică: faptul că acel sânge trebuia aplicat vizibil. El a spus clar că evreii nu puteau să ucidă mielul și să aducă sângele într-o găleată, pentru că aceasta nu le-ar fi folosit la nimic, nici nu putea fi stropit pe pământ, ci trebuiau să facă exact ceea ce le-a spus profetul. Și ce le-a spus profetul? Moise le-a spus să ia isop, să-l cufunde în vasul în care era sângele și să stropească cu el ușciorii ușii, iar evreii au trebuit să facă întocmai cum le-a spus el, adică sângele trebuia aplicat acolo vizibil. Faptul că au ucis mielul nu era suficient, faptul că au adunat sângele nu le ajuta la nimic și nici faptul că-l posedau, ci pentru a evita moartea, sângele trebuia aplicat unde le spusese Domnul prin Moise.

Aceasta este foarte important! Acesta este Mesajul Semnului, iar fratele Branham a spus:

„Nu este de-ajuns să spui că-L crezi și nu este de-ajuns să vii la Biserică și să te asociezi cu El.”

Fratele Branham a spus că au fost oameni care au mers la el și i-au spus: „Frate Branham, eu sunt de acord cu fiecare iotă din Mesaj”, dar el le-a răspuns: „Este bine, dar nu despre aceasta este vorba. Trebuie să-L luați în voi înșivă, să deveniți una cu El și să-L lăsați să vă schimbe viața până când Semnul, care nu este Sângele lui Isus Hristos, ci Viața Sângelui lui Isus Hristos, Viața care era în acel Sânge când El era pe pământ și mergea pe Marea Galileei, în Nazaret, în Capernaum sau în Ierusalim, deci, Viața aceea trebuie să fie acum în voi. Această Viață nu poate fi pusă într-o găleată lângă ușă, ci trebuie să fie afișată, arătată tuturor, pentru ca oricine trece pe lângă voi, să poată vedea Semnul.”

Această Viață nu poate fi pusă sub semnul întrebării, nu este ceva confuz, ci ori este afișată, ori nu este deloc.

În zilele Paștelui, nu exista întrebarea: „Acolo este o pată neagră, oare este sânge sau nu este sânge?”, pentru că Moise a spus clar că trebuia aplicat sângele. Moise a spus clar că sângele trebuia stropit sus și în jos pe ușciorii ușii, pentru ca oricine să poată vedea că ei au acceptat jertfa.

Acest lucru este valabil și pentru noi, așa că nu putem merge la vecinul nostru și să spunem: „Oare Îl pot vedea aici?”, nici: „Aduceți un microscop ca să vedeți dacă puteți identifica o pată de sânge aici!” Semnul trebuie aplicat ca să poată fi văzut de oricine. Nu este corect ca voi să spuneți că sunteți creștini, iar când umblați în jur, oamenii să se întrebe dacă sunteți sau nu sunteți un creștin, dacă sunteți predați pe deplin lui Isus Hristos, dacă v-ați predat viața Lui, ca o jertfă vie: „Poate este, poate nu este, poate ar trebui să merg mai aproape să văd.”

Când Viața care era în Sânge, Viața lui Isus Hristos vine în voi, nu veți scrie muzică la fel ca Beethoven, ci veți trăi Viața Cuvântului și veți arăta înafară fiecare porțiune din Ea, vă veți sacrifica, veți pune viața voastră jos și veți spune: „Nu vreau ceea ce vreau eu, ci vreau ceea ce vrea Dumnezeu. Dacă Cuvântul îmi spune aceasta, o voi face chiar dacă voi muri.”

Necazul este că prea mulți credincioși merg înainte spunând: „Eu am Sângele în inima mea!” Dacă Îl aveți în inimă, ați face bine să-L aveți și pe ușă. Ați face bine să fie o manifestare vizibilă pe care s-o poată vedea întreaga lume, astfel ca toți să știe că ați acceptat ispășirea, fiindcă numai atunci vi se permite intrarea la Pomul Vieții.

Dacă vă amintiți, noi am vorbit de multe ori despre Pecetea a șasea și am aflat că ea nu are de-a face cu noi, ci este perioada Necazului, ceea ce este adevărat. În perioada de necaz va avea loc chemarea afară a celor o sută patruzeci și patru de

mii. Cei doi martori, Moise și Ilie, vor predica evreilor și îi vor chema afară pe cei o sută patruzeci și patru de mii, dar fratele Branham a spus că Pecetea a șasea este Pecetea judecății Cuvântului, pentru că Cuvântul aduce judecată.

Cuvântul Său este ca o Sabie ascuțită cu două tăișuri care desparte. Sabia Cuvântului desparte și taie foarte aproape, încât poate separa duhul de suflet, pe care noi înșine abia dacă le putem separa în ființa noastră. Uneori, noi nu putem face diferența și zicem: „Acesta sunt eu sau este Domnul?” Inima voastră este vicleană, duhul vostru este înșelător tot timpul, dar viața voastră este în suflet prin botezul Duhului Sfânt. Partea aceasta este de la Dumnezeu, dar partea cealaltă nu este de la El, iar ele sunt atât de apropiate încât noi înșine nu le putem distinge. Dar Cuvântul face separarea pentru ca voi să puteți ști ce este de la voi și ce este de la Dumnezeu, ce este de la voi și ce este de la vrăjmaș. Cum putem face aceasta? Prin Cuvânt. Cuvântul este acolo ca să separe natura rea, gândirea rea, și o taie jos și să pătrundă până în suflet. Cel ce face separarea este Cuvântul.

Acești păzitori au un scop, acela fiind să păzească drumul spre Pomul Vieții, iar ceea ce vreau să subliniez este că ei ne aduc prin judecată. Ei trebuie să ne aducă prin judecată ca să știe dacă ne apropiem cu abordarea corectă, dacă venim așa cum se cere, dacă suntem din sămânța adevărată ca să putem ajunge la Tronul harului, la Pomul Vieții, pentru că dacă nu suntem din sămânța aleasă mai dinainte, dacă nu suntem din sămânța bună și venim într-un fel nepotrivit, printr-o abordare nepotrivită, ei sunt acolo ca să ne țină departe.

Așadar, cele patru făpturi vii ne aduc la judecată.

În Apocalipsa 3.19 scrie:

„Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!”

Noi știm că dragostea lui Dumnezeu este diferită. Ea nu se bazează pe emoții și sentimente, ci este o dragoste desăvârșită și plină de milă, dar pe cei pe care îi iubește, El îi mustră și îi pedepsește ca să-i facă să devină plini de râvnă și să se pocăiască.

Așadar, ca să putem veni la Domnul, noi trebuie să trecem prin judecată. Dacă citim versetele adresate epocilor Bisericii din capitolele doi și trei, putem vedea că cuvântul „pocăiește-te” apare de nenumărate ori. Acolo, Duhul lui Dumnezeu spune în mod constant: „Pocăiește-te! Pocăiește-te! Pocăiește-te!”, dar în epoca a șaptea situația se schimbă. Înainte, Domnul spunea: „Pocăiește-te!”, dar aici El spune: „Fii plin de râvnă și pocăiește-te!” Aceasta este o treaptă complet diferită. Astfel, când ajungem la sfârșitul călătoriei Bisericii, este un val nou de pocăință, acesta fiind: „Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!”

În Epocile Bisericii, fratele Branham spune:

„Dar Dumnezeu face chemarea pentru o altă râvnă, pentru râvna de a striga: „Sunt greșit!” Aceasta este ceea ce caută El în ultima etapă, pentru cei care au ieșit afară din Laodicea, care se ridică deasupra ei și trebuie să fie plini de râvnă pentru pocăință. Ei trebuie să fie plini de râvnă pentru „Am greșit!”, dar să nu fie un „am greșit” ocazional, ci trebuie să fim plini de râvnă pentru pocăință.”

De multe ori, noi nu ne predăm întreaga ființă Cuvântului Domnului pentru că ne este teamă de ceea ce va descoperi în viețile noastre. Noi nu ne predăm complet Mesajului orei și nu citim predici, pentru că nu suntem siguri că putem plăti prețul cerut, așa că credem că este mai bine să nu auzim, decât să auzim. Dar fie că ne luăm timp să-L ascultăm, fie că nu, noi tot suntem răspunzători înaintea Lui. Adevărul este că de multe ori ne este frică să ascultăm Mesajul pentru că El ne cere pocăință. Mulți oameni se zbat și spun că au multe lupte, dar când sunt întrebați cât de mult sunt în Cuvânt, evită să dea un răspuns, dar ei nu sunt în Cuvânt pentru că se tem să plătească prețul. Vedeți? El cere o predare deplină și o moarte totală față de noi înșine. Nu este destul să mergem la biserică, ci trebuie să avem o părtășie continuă cu Cuvântul lui Dumnezeu, iar acolo unde mă descoperă, Îl las să mă descopere și strig: „Doamne, dacă lucrul acesta nu este bun, ia-l de la mine!” Noi nu trebuie să ne temem, ci să-l cerem Domnului să ia Sabia și să taie totul jos, chiar și propriul meu duh, propria mea natură.

În Mesajul „Una” din anul 1962, profetul a spus:

„Când Adam și Eva au ascultat minciuna diavolului, chipul sfânt al lui Dumnezeu i-a părăsit și părtășia lor cu Dumnezeu a fost frântă. Părtășia lor în unitate cu Dumnezeu a fost ruptă. În clipa în care au dat ascultare minciunii diavolului, aceasta a rupt părtășia lor, iar în clipa în care voi veți asculta minciuna diavolului, aceasta va rupe părtășia voastră. Acea este clipa în care ieșiți din prezența lui Dumnezeu, așa cum a ieșit ea, pentru că nu luați Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este El.”

Vreți să știți când a fost ruptă părtășia voastră cu Dumnezeu? În clipa în care nu ați luat Cuvântul Său așa cum este El.

În 1Petru 4.17 scrie:

„Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu.”

Ceea ce aș vrea să realizați și mai ales ceea ce ne arată acest text este că Scriptura nu ne spune că Biserica trece peste judecată. Dimpotrivă, potrivit Scripturii, judecata trebuie să înceapă în Casa Domnului, ceea ce înseamnă că Mireasa nu va trece pe lângă judecată. Mireasa trebuie să vină la judecată, însă nu va trece prin necazul cel mare și nu va merge la judecata de la tronul alb. Dar

aceasta nu înseamnă că ea nu va veni la judecată.

Care este sarcina celor patru paznici? Să țină departe sau să lase înăuntru. De fapt, ei judecă.

În 1Corinteni 11.31-21 scrie:

„Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați.

Dar, când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.”

Nimeni nu scapă de judecată! Astfel, dacă ne judecăm singuri, nu vom fi judecați, dar dacă nu ne judecăm singuri, vom fi judecați. De ce? Pentru că atunci, Domnul ne va pedepsi ca să nu fim judecați odată cu lumea. Vedeți? Dacă evităm să ne judecăm acum, vom sta la judecată mai târziu. Dar Dumnezeu nu va îngădui ca copiii Săi să treacă acum de judecată și să stea la judecată atunci, așa că, dacă nu vă judecați voi înșivă, veți fi judecați și pedepsiți de Domnul, ca să nu fiți osândiți odată cu lumea.

Acesta este harul, prieteni! Noi nu trebuie să refuzăm să ne judecăm singuri, și o facem întotdeauna prin Cuvânt. Noi nu suntem judecați de vecinul nostru, de biserica noastră sau de alte biserici, ci trebuie să ne lăsăm judecați de Cuvânt, iar dacă nu ne judecăm singuri, vom fi judecați și pedepsiți de El, ca să nu fim pierduți. Acesta este harul lui Dumnezeu pentru noi.

În Epoca Bisericii Laodicea, scrie:

„Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!

Acesta este același mesaj pe care l-a avut Ioan în timp ce striga în pustia religioasă a fariseilor, saducheilor și a păgânilor, și zicea: „Pocăiți-vă!” Nu exista o altă cale atunci, și nu există altă cale acum. Nu exista nici o altă cale de a te întoarce la Dumnezeu atunci, și nu există nici o altă cale acum, ci este doar: „Pocăiți-vă!” Schimbați-vă gândurile și întoarceți-vă! Pocăiți-vă, de ce vreți să muriți?”

Dacă nu ne pocăim, vom pieri. Aceasta spunea Ioan: „Pocăiți-vă sau veți pieri, pentru că sunt numai două alegeri!”

În 1Ioan 1.9 scrie:

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.”

Fratele Branham spune următoarele în Pecetea Întâi:

„Cum poate spune un om că Mireasa lui Hristos merge în necaz? Eu nu pot înțelege aceasta. Ea este luată din necaz. Dacă Biserica a fost judecată, dacă ei s-au judecat pe ei înșiși, au acceptat Sângele, cum poate judeca un om care este în totalitate fără păcat?”

Deci, cum putem să scăpăm de judecată? Dacă venim și ne judecăm singuri. Vedeți? Dacă venim acum la judecată, vom scăpa de judecata viitoare. Țineți minte că din munte S-a dezlipit o Piatră, fără ajutorul vreunei mâini omenești, și fiecare om ajunge în contact cu această Piatră care este Hristos, Cuvântul. Este scris că oricine cade pe această Piatră, va fi frânt în bucăți, iar cei peste care cade Piatra, vor fi sfărâmați. Cei care cad pe Piatra care este Hristos, Cuvântul, viața lor este frântă în bucăți pentru ca El să-i poată remodela conform voci Sale, Cuvântului Său. Așadar, ori veți cădea de bunăvoie peste Piatră, prin ascultarea voastră, ori va cădea Piatra peste voi. Dacă va cădea Piatra peste voi, veți fi sfărâmați, dar dacă veți cădea voi peste Piatră, veți fi frânți, dar nu pierduți.

Viața noastră de acum nu va produce niciodată Răpirea, pentru că noi trebuie să fim manifestarea deplină a Vieții lui Isus Hristos. Noi trebuie să exprimăm pe deplin Viața lui Isus Hristos, pentru că dacă nu vom ajunge la aceasta, nu vom ajunge la Răpire.

Noi trebuie să ne îndepărtăm de gândirea denominațională care spune că noi Îl avem pe Isus în inimile noastre, că trebuie să facem tot ce putem pentru Împărăția Sa și că într-o zi, El va veni și ne va lua dintr-o dată sus.

Aceasta nu este gândirea Mesajului, ci Mesajul spune că noi avem un strigăt, un glas și o trâmbiță. Glasul este Glasul Arhanghelului și El este într-un anumit loc, este în Mireasa lui Isus Hristos. Glasul Lui este în Mireasă și trebuie să existe ceva ce facem noi în ciclul Răpirii, este o poziție în care trebuie să ajungem, o credință la care trebuie să ne ridicăm.

Noi nu putem spune: „Voi merge înainte așa, voi accepta că totul este adevărat, iar într-o zi va veni Dumnezeu jos și totul se va schimba!” Nu, frați și surori, nu este așa! El o face prin voi, cu voi și în voi! Nu fără voi, în voi!

Fratele Branham a spus că atâta vreme cât noi nu facem ceea ce ne-a spus Dumnezeu să facem, paralizăm programul Său. Noi stăm și așteptăm ca Dumnezeu să facă ceva supranatural, dar El a făcut deja ceva supranatural, El a venit în puterea Cuvântului Său, El a venit înapoi cu Viața Sa deplină, de aceea, tot ce trebuie să facem noi pentru a o avea este să venim și să primim Cuvântul Său deplin.

Dacă luați și primiți Cuvântul descoperit, voi primiți Viața, dar dacă respingeți Cuvântul, Mesajul, Mesagerul, respingeți de fapt Viața.

Noi trebuie să ne schimbăm, prieteni! Trebuie să ne oprim din a avea 50%, 90% sau 99% din El, sau din a spune: „Am fost credincios Mesajului timp de treizeci și cinci de ani!”, pentru că aceasta nu înseamnă nimic astăzi.

„Am fost credincios de când a fost profetul aici!” Acest lucru este minunat, noi

apreciem aceasta, dar voi puteți ajunge în situația în care a ajuns Israelul. Ei l-au urmat pe Moise în pustie în tot acel timp, dar cu toate acestea, l-au respins pe El. Iuda l-a urmat pe Domnul, a fost în multe campanii de vindecare, a fost acolo când cei șaptezeci l-au părăsit pe Isus și el l-a rămas alături, dar nu a fost acolo la sfârșit, ca să aibă parte de Tronul harului, nu a avut Viața Sângelui pe altarul inimii lui și din pricina aceasta a fost respins.

Nu este suficient să avem 50%, 75% sau 95%, ci trebuie să avem o viață predată pe deplin.

Dacă profetul a spus: „Faceți aceasta!”, faceți-o!, iar dacă a spus: „Nu faceți aceasta!”, să nu o faceți! Noi nu putem sta la un picnic și să așteptăm ca Dumnezeu să facă ceva puternic, pentru că El face ceva puternic acum.

El ia o viață umană aflată într-o stare căzută, iar prin botezul Duhului Sfânt, prin întreaga putere a Cuvântului Său, crește o Biserică încât să fie din ce în ce mai puternică, o Biserică ce ia Cuvântul Său ca să treacă orice obstacol, pentru că voi ați fost chemați să fiți biruitori. Domnul a spus că El a biruit deja și că are o răsplată pentru cei care vor birui. El a biruit deja și așteaptă ca și noi să biruim, iar biruința noastră este prin Cuvântul descoperit al acestui ceas, prin Cuvântul pe care ni l-a dat Mesajul Domnului astăzi.

Fratele Branham ne-a spus o poveste interesantă pe care aș vrea să v-o relatez.

El a spus: „Eu cred în purgatoriu, dar cred că el este acum, pentru că acum vă curățați propriul suflet. Purgatoriu înseamnă „a curăța”. Astfel, dacă vedeți ceva greșit în viața voastră, pășiți în față și vă curățați plângând, prin mărturisire, post și rugăciune. Cineva a râs de mine când Domnul a venit cu puțin timp în urmă aici și mi-a dat o vedenie. Întotdeauna, eu am dorit să văd legarea aceluia șarpe.”

Câți dintre voi își amintesc vedenia? Șarpele acela încerca să-l muște pe un prieten al fratelui Branham, dar Domnul i-a spus că-l poate lega. Astfel, fratele Branham l-a legat în formă de „S”, iar șarpele s-a uscat și a ieșit fum din el. Apoi, Domnul a spus că poate să-l dezlege, iar fratele Branham a vorbit și șarpele a fost dezlegat, după care l-a legat din nou. El a avut această experiență și a făcut referire la ea aici, după care a spus:

„Eu m-am întrebat întotdeauna cum se poate acest lucru pentru că mi l-am dorit toată viața. Apoi, am început să postesc și să mă rog.”

În continuare, el a spus următoarele referindu-se la vedenie: „Eu nu am fost suficient de sincer.”, pentru că Domnul îi spusese: „Trebuie să fii mai sincer.” După ce a venit El, eu am dorit să mă curăț. Să nu așteptați până când muriți, pentru că atunci va veni un preot ca să încerce să vă curețe. Curățați-vă sufletele acum!”

Fratele Branham a avut această vedenie în anul 1961, iar după ce i-a spus Domnul

că trebuie să fie mai sincer, a intrat în post și rugăciune. Sinceritatea contează, dar trebuie să se bazeze pe Adevăr.

Să ne întoarcem la Pecetea judecării:

„De fiecare dată când venim la judecată, avem două căi. Fiecare judecată are două căi.”

Vă amintiți judecata de la tronul alb? Acolo, ești ori oaie, ori capră, iar El a despărțit oile de capre, așa că unele au intrat la Viață veșnică, iar altele au mers la ocară veșnică. Vedeți? Există numai două căi. Una dintre ele este respingerea și duce întotdeauna la nimicire, iar cealaltă cale este pocăința, care ne duce în poziția de a primi Pecetea a șaptea.

Când a deschis fratele Branham Pecetea a șaptea? În Pecetea a șasea, pentru că așa cum am spus deja, Pecetea a șaptea este El. Vă mai amintiți când am vorbit despre Boaz și despre Rut? Boaz a venit și i-a dat lui Rut șase măsurii de orz, pentru că „șase” îl descoperă pe „șapte”. Unde este șaptele în șase? „Șapte” este cel care le-a turnat pe cele „șase”. Vă mai amintiți că fratele Branham a spus: „Când El a descoperit cele șase Peceți...” Cine a descoperit cele șase Peceți? Pecetea a șaptea.

Prima minune făcută de Isus, a avut loc la o nuntă. Este minunat că prima minune a avut loc la o nuntă, pentru că totul este despre aceasta. Biblia spune că ei nu au mai avut vin și a luat șase butoaie. Unde era la șaptelea butoi? Al șaptelea era Cel care umplea cele șase butoaie cu vin. Aceasta a fost prefacerea apei în vin. Vedeți? Întotdeauna „șapte” îl descoperă pe „șase”.

În slujba fratelui Branham ne-au fost descoperite cele șase Peceți. În timpul acestei slujbe, ne-a fost descoperită Pecetea a șaptea, iar aceste patru făpturi ne-au adus judecata. Dar ce are loc la judecată? Noi venim la judecată, iar Cuvântul este o Sabie. El va face despărțirea, iar voi ori veți merge în respingere, la nimicire, ori veți primi trecere. Când veți primi trecere, El vă va pune la locul vostru, Viața Sângelui va veni pe altarul inimii voastre și vă va pune în legătură cu Pecetea a șaptea, cu Persoana Lui însuși.

Fratele Branham a spus că fecioarele neînțelepte vor trece prin necazul cel mare pentru că au respins curățirea Înălbitorului care este Sângele lui Isus Hristos. El ne curăță tăind jos de la noi tot ceea ce nu este Cuvânt. Sabia trebuie să vină și să judece ceea ce este Cuvânt și ceea ce nu este Cuvânt, iar Ea trebuie înfiptă de-a lungul copacului, chiar până la rădăcina lui, până când este pus deoparte tot ceea ce nu este din Hristos, pentru că, țineți minte, Mireasa lui Hristos este Pecetea a șaptea.

Vă mai amintiți venirea lui Hristos în Mireasă? Pecetea a șaptea are de-a face cu

venirea Domnului, iar nouă ni s-a spus că aceasta este venirea lui Hristos în Mireasă, ceea ce înseamnă că Mireasa este atașată Peceții a șaptea. Botezul Duhului Sfânt în om este Pecetea a șaptea manifestată, dar noi nu vom ajunge niciodată în ea dacă nu trecem prin judecată.

Fratele Branham a spus în predica „Mesajul harului”:

„Alăturarea la o biserică nu va acoperi niciodată păcatul. O mărturisire cu ochii uscați nu va acoperi niciodată păcatul. Este nevoie de suferință și de pocăință, iar atunci harul lui Dumnezeu va acoperi păcatul prin Sângele lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu L-a omorât la Calvar pentru a acoperi păcatul.”

În predica „Restituirea Pomului Mireasă”, citim:

„Biblia spune că atunci când facem ceva greșit, ar trebui să ne curățăm sufletele prin Duhul Sfânt. Puneți-vă jos, lăsați-L pe Duhul Sfânt să vă descopere ce ați greșit și stați acolo, înaintea Lui, și curățați-vă sufletele până când veți muri.”

În Epoca Bisericii Efes citim:

„Aceasta nu înseamnă că ea nu s-a pocăit și nu înseamnă că noi nu ne putem pocăi, dar trebuie s-o facem repede. Trebuie să fie un strigăt adevărat, din inimă și în suferință, către Dumnezeu, iar atunci Dumnezeu va restitui și slava va veni din nou.”

Slava, Viața lui Isus Hristos va veni numai prin pocăință. Nimeni nu va scăpa! Dacă suntem Sămânța lui Dumnezeu, copiii Săi adevărați, nu vom trece cu nimic. Alți oameni o pot face și se pare că le merge bine, că prosperă. Ei pot trăi în fățarnicie, crezând Mesajul pe jumătate și se pare că le merge bine, dar țineți minte: Sămânța lui Dumnezeu nu scapă cu nimic, pentru că dacă nu ne judecăm noi înșine, vom fi judecați și pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.

Să ne întoarcem la Mesajul „Apocalipsa capitolul 4”:

„Ei păzesc Tronul harului când Dumnezeu este în slava Sa Shekinah.”

Unde este Slava Shekinah a Duhului Sfânt? În inima omului. Unde sunt aceste patru făpturi? Păzesc calea spre Pomul Vieții.

„Unde este Slava Shekinah? La Tronul harului. Este adevărat? Ei păzesc acea Slavă Shekinah.

Ascultați, prieteni! Aceasta ne arată că nu oricine poate intra acolo și să ia din Aceasta. Voi trebuie să fiți pregătiți înainte de a intra în prezența Acesteia.”

Noi nu putem să ne apropiem de prezența lui Dumnezeu fără o jertfă, iar jertfa pe care o aducem este viața noastră pe care o punem jos, ca să putem primi Viața Lui.

Astăzi, aceste patru făpturi sunt încă în jurul Tronului, iar noi am văzut că de-a lungul epocilor, ele au fost tot timpul în jurul Tronului. Ce este Tronul? Credincioșii

adevărați care au venit în fiecare epocă.

Domnul să vă binecuvânteze.

A DOUA TĂIERE ÎMPREJUR

Să deschidem Bibliile și să citim împreună din Romani 2.28-29:

„Iudeu nu este acela care se arată pe din afară că este iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe din afară, în carne.

Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.”

În seara aceasta, aș vrea să vorbesc despre „A doua tăiere împrejur”. Vom citi mai multe citate și aș vrea să începem cu predica „Crede numai”, din anul 1961:

„În seara aceasta sunt foarte bucuroși, fiindcă știu că este o tăiere împrejur a inimii, că Dumnezeu va îndepărta toată lumea, toate tradițiile omenești și orice altceva, iar noi îl vom putea vedea pe Isus, îl vom putea vedea stând acolo într-un Stâlp de Foc, mergând înainte, făcând exact ceea ce a spus Dumnezeu că va face, dând naștere unei Biserici umplute cu Duhul Sfânt și făcând lucrările pe care a spus El că le va face.”

Apoi, în predica „Sămânța ta va stăpâni porțile vrăjmașului” din anul 1962, scrie:

„Așadar, Duhul Sfânt este Cel care ia Cuvântul lui Dumnezeu și ne separă de lucrurile lumii. Vedeți, aceasta este tăierea împrejur tăind jos.”

Noi știm că Dumnezeu are o Sabie cu două tăișuri care este Cuvântul Său, iar Duhul Sfânt ia această Sabie și ne taie împrejur, acesta fiind un semn al separării pentru Domnul. Vedeți? Fratele Branham spune aici că această Sabie ne separă de lucrurile lumii.

În continuare, aș vrea să vorbesc puțin despre lucrul acesta, deoarece bisericile au recunoscut faptul că Dumnezeu ne cheamă la o predare și mai mare. Dumnezeu ne-a chemat la pocăință, la smerenie, la o predare mai mare, la curățirea vieților noastre, astfel ca El să fie pe primul loc, iar noi nu vrem să înțelegem aceasta greșit, pentru că am putea să ne uităm la lucrurile firești și să nu vedem scopul acestei predări. Noi am putea să nu înțelegem tăierea împrejur, deoarece știm că trebuie să ne separăm de lucrurile lumii, însă adevărul este că ea trebuie să meargă la inimă. Astfel, când se întâmplă aceasta, toate lucrurile din afară vor avea grijă de ele însele. Nu este ca și cum am fi chemați de Dumnezeu la o predare mai mare ca să facem o lucrare pe care nu suntem pregătiți s-o facem prin puterea voinței noastre, ca și cum am elimina fiecare greșală din viața noastră, ca să

ajungem la o viață desăvârșită, deoarece o viață desăvârșită este posibilă numai prin botezul Duhului Sfânt.

Așadar, Duhul Sfânt este Cel care aduce tăierea împrejur; El este Cel care ia Cuvântul lui Dumnezeu și taie lumea afară din noi, și nu eforturile noastre, deși avem și noi ceva de făcut aici. Nu este ca și cum noi am sta pe canapea și am aștepta ca Dumnezeu să facă totul, ci atunci când vedem că Dumnezeu face ceva, noi trebuie să aplicăm tot ceea ce face El. Aceasta este responsabilitatea noastră, dar noi nu putem scoate aceste lucruri afară prin puterea noastră, ci trebuie să fie o tăiere împrejur a inimii, trebuie să fie ceva ce face Dumnezeu. Amin! Totuși, eu cred că noi trebuie să strigăm după aceasta, să ne predăm Domnului și să spunem: „Doamne, doresc o predare și mai mare în viața mea, doresc să fiu mai sincer, de aceea, nu vrei să iei Tu puterea Duhului Sfânt, Cuvântul, și să mă tai împrejur din nou?”

Fratele Branham a spus în Peceți un lucru despre care aș vrea să vorbim puțin. Dar înainte de a intra în Peceți, el a predicat Mesajul „Dumnezeu ascuns și descoperit în simplitate”, în care a spus că vrea să țină un serviciu de evanghelizare și să nu intre direct în Peceți, dar după aceea a spus că această predică se leagă cu Pecețile și a adăugat: „Ascultați deci, fiecare Cuvânt”. El ne-a atenționat să ascultăm fiecare Cuvânt pentru că se înfășoară cu Pecețile.

Când a vorbit această predică, fratele Branham a întârziat, dar a spus: „Vă întrebați de ce am întârziat puțin? Pentru că am fost la o nuntă.” Vedeți? El a început cu o nuntă pentru că totul este despre o nuntă, iar de la o nuntă a trecut la o predare în slujba Domnului, care a avut loc în biserică, și în care a spus:

„...Acum, ajută-ne să facem așa cum am făcut la început, când am pornit cu o dedicare a bisericii. Aceasta s-a întâmplat înainte să mă căsătoresc, când eram un tânăr de douăzeci și unu sau douăzeci și doi de ani și am așezat piatra de temelie. Eu mi-am dorit întotdeauna să văd un loc în perfectă ordine cu Dumnezeu, în care Dumnezeu să aibă părtășie cu poporul Său. Noi putem face aceasta, dar nu printr-o clădire drăguță, ci printr-o viață predată Lui. Acesta este singurul fel în care o putem face.”

Aici, fratele Branham se întoarce la momentul când a închinat biserica Domnului și spune că atunci când a făcut aceasta, a dorit un loc pus în rândulială, dar el nu se referă la o clădire drăguță, ci spune că singurul fel în care se poate realiza aceasta este printr-o viață predată pe deplin Domnului.

Mai departe, în același Mesaj, el a spus:

„Haideți deci, să ne predăm viețile noastre, biserica noastră, poverile noastre, serviciile noastre și tot ce avem Împărăției lui Dumnezeu.

Înainte de rugăciunea de dedicare, aş vrea să citesc câteva texte din Scriptură. De fapt, aceasta este o rededicare, pentru că adevărata dedicare a avut loc în urmă cu treizeci de ani. Nădăjduiesc că pe măsură ce vom citi din această Scriptură şi vom vorbi pe marginea ei timp de câteva minute, Dumnezeu ne va da binecuvântările Sale.”

Ceea ce spunea el atunci, înainte de a intra în Peceţi, era faptul că biserica trebuie să aibă o rededicare. El pusese biserica în rânduială, o predase Domnului în urmă cu câţiva ani, dar atunci a predat-o din nou în slujba Domnului, a dedicat-o din nou, şi trebuie spus că tot ce a făcut fratele Branham a fost în conformitate cu tiparul Scripturilor.

În continuare, aş vrea să citim ceva din Epocile Bisericilor, ceva foarte interesant. Este chiar de la începutul epocii Efes:

„Cheia dată de Domnul, prin care am reuşit să stabilesc mesagerul pentru fiecare epocă este cea mai biblică. De fapt, poate fi numită piatra de temelie a Bibliei. Care este aceasta? Descoperirea pe care Dumnezeu nu o schimbă niciodată, iar căile Sale sunt la fel de neschimbătoare ca El.

Aşadar, piatra de temelie a Bibliei este că Dumnezeu este neschimbător şi la fel sunt căile Sale, ceea ce înseamnă că El nu-Şi schimbă nici felul de lucrare, aşa cum scrie în Evrei 13.8: „Isus Hristos este Acelaşi ieri, azi şi în veci”, şi în Eclesiastul 3.14-15:

„Am ajuns la cunoştinţa că tot ce face Dumnezeu dăinuie în veci, şi la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat şi nimic de scăzut, şi că Dumnezeu face aşa pentru ca lumea să se teamă de El.

Ce este a mai fost, şi ce va fi a mai fost; şi Dumnezeu aduce iarăşi înapoi ce a trecut.”

Iată un Dumnezeu neschimbător, ale cărui căi sunt neschimbătoare, aşa că ceea ce a făcut la început trebuie să continue să facă până când o va face pentru ultima dată.”

Prieteni, aceasta ne deschide Biblia!

Aşadar, fratele Branham ne-a arătat tiparul biblic, pentru că Dumnezeu va face întotdeauna, până la sfârşit, ceea ce a făcut la început, pentru că El este neschimbător în căile Sale. Amin.

Una dintre temele la care fratele Branham s-a referit adesea, a fost Evrei 13.8. Înainte de a citi Peceţile, eu am crezut că atunci când vorbea despre Evrei 13.8, fratele Branham se referea numai la vindecare, dar adevărul este că el nu se referea numai la vindecare, ci arăta că Isus Hristos este Acelaşi ieri, azi şi în veci, mai exact, el arăta că Cuvântul nu Se schimbă niciodată, că Cuvântul nu păleşte

niciodată, că Cuvântul nu Se pierde niciodată, ci este veșnic. Astfel, dacă a fost un Cuvânt veșnic în Geneza 1.1, va fi un Cuvânt veșnic pentru totdeauna: „Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Meu nu va trece.” (Matei 24.35). De aceea, noi nu putem lua Cuvântul Domnului să-L tăiem și să-L punem în alte epoci sau în alte locuri; El este un Cuvânt veșnic și va funcționa întotdeauna sub aceleași condiții, prin aceeași credință și va face același lucru, aceasta fiind Piatra de temelie a Scripturilor. Aleluia!

Diavolul vrea ca noi să credem că aceasta a fost valabil în trecut, pentru corinteni, pentru romani, etc., dar în ce mă privește eu sunt o persoană a Cuvântului, iar Biblia este forma scrisă a Cuvântului, ceea ce înseamnă că fiecare verset din ea este pentru mine, este aplicabil vieții mele și pot să-L iau cu aceeași credință cu care lucra înainte și în aceleași condiții, și El va funcționa la fel și în viața mea.

Fratele Branham a vorbit despre călătoria Exodului și ne-a spus că există trei Exoduri. El a găsit tiparul așezat în primul Exod, iar acel tipar este valabil pentru fiecare din celelalte Exoduri.

Haideți să privim la aceasta. În predica „Presupunere” din anul 1962, citim:

„Fie ca Biserica să se întoarcă întregită. Fie ca acesta să fie un timp de căutare în Phoenix, și bisericile să fie stârnite la sfințire, Doamne, și să fie o asemenea trezire încât să poată vedea marile mișcări pe care le-ai început... iar puterea lui Dumnezeu începe să curgă printre oameni.

Apoi, lucrurile lumești și indiferența, imitațiile și comparațiile firești, și lumea pătrunde în biserică exact așa cum ne spune textul nostru din seara aceasta.

Ei au mers bine. Au ieșit din Egipt sub tăierea împrejur, sub sângele mielului și mergeau bine. Dar când au ajuns acolo sus, la o altă parte a Cuvântului Tău și s-au îndoit de El, chiar acolo, s-au oprit și au pierdut bătălia.”

Așadar, ei au ieșit din Egipt sub tăierea împrejur, sub mielul pascal și totul a mers bine până când au ajuns la o altă manifestare a Cuvântului, la o altă parte a Cuvântului, dar de îndată ce s-au îndoit de ea, au căzut. Vedeți? Noi nu avem voie să ne îndoim de Cuvânt.

În predica „Al treilea Exod” din anul 1963, scrie:

„Ce a făcut El în primul Exod? I-a scos afară dintr-un pământ firesc și i-a dus într-un alt pământ firesc. În al doilea Exod, El i-a scos dintr-o stare duhovnicească și i-a dus într-un botez duhovnicesc al Duhului Sfânt.

Acum, El îi scoate din botezul duhovnicesc al Duhului Sfânt și îi duce înapoi în Pământul veșnic al Mileniului și în marea Zi de apoi. Același Stâlp de Foc, prin aceeași ungere, același Dumnezeu făcând aceleași lucruri. Același Cuvânt care a declarat primul Exod, l-a declarat și pe al doilea; și același Cuvânt care l-a declarat

pe al doilea, l-a declarat și pe al treilea, iar aici Îl vedem printre noi.”

Ceea ce spunea fratele Branham aici este că primul Exod stabilește tiparul pentru călătoria Exodului, a ieșirii.

În primul Exod a existat un popor care a ieșit dintr-o țară firească sau dintr-un popor fizic, firesc.

În al doilea Exod a existat un popor duhovnicesc care a venit la botezul duhovnicesc al Duhului Sfânt, iar al treilea Exod reprezintă ieșirea din botezul Duhului Sfânt pentru a intra pe Pământul veșnic.

Dumnezeu nu a adus înapoi botezul original al Duhului Sfânt, ci a restituit experiența rusalistică de la început. Acest Exod nu a venit ca să ne aducă un set nou de învățături, ci a venit să ne ducă în ceva veșnic, să ne cheme din epocile bisericilor, să ne răpească din Laodicea și să ne ducă într-un Loc diferit. Amin!

Așadar, noi suntem încă în călătoria Exodului, pentru că în acest al treilea Exod, El ne va duce în Mileniu.

Să mergem împreună în cartea lui Iosua. Să nu uitați că primul Exod stabilește tiparul, așa că fiecare Exod care vine după el, urmează tiparul acesta pentru că Dumnezeu este neschimbător și la fel sunt și căile Sale.

Vom citi din Iosua 5.2-10:

„În vremea aceea, Domnul a zis lui Iosua: „Fă-ți niște cuțite de piatră și taie împrejur pe copiii lui Israel, a doua oară.”

Acesta este motivul pentru care mi-am intitulat predica de astăzi: „A doua tăiere împrejur”. Limbajul folosit aici este foarte interesant, de aceea trebuie să fim foarte atenți pentru a înțelege. Așa cum știm, Dumnezeu se ocupă de Israel ca națiune, iar cu noi se ocupă individual, ca indivizi. Astfel, când citim acest verset, trebuie să înțelegem că această tăiere împrejur s-a aplicat întregii națiuni, pentru că Domnul a spus:

„...taie împrejur pe copiii lui Israel, a doua oară.”, dar vedeți voi, este imposibil să tai pe cineva împrejur a doua oară. Noi trebuie să înțelegem aceasta duhovnicește și să citim mai departe:

„Iosua și-a făcut niște cuțite de piatră și a tăiat împrejur pe copiii lui Israel pe dealul Aralot.

Iată pricina pentru care i-a tăiat Iosua împrejur. Tot poporul ieșit din Egipt, bărbații, toți oamenii de luptă muriseră în pustiu, pe drum, după ieșirea lor din Egipt.

Tot poporul acela ieșit din Egipt era tăiat împrejur; dar tot poporul născut în pustiu, pe drum, după ieșirea din Egipt, nu fusese tăiat împrejur.

Căci copiii lui Israel umblaseră patruzeci de ani prin pustiu până la nimicirea întregului neam de oameni de război care ieșiseră din Egipt și care nu ascultaseră

de glasul Domnului. Domnul le-a jurat că nu-i va lăsa să vadă țara pe care jurase părinților lor că ne-o va da, țară în care curge lapte și miere.

În locul lor a ridicat pe copiii lor; și Iosua i-a tăiat împrejur, căci erau netăiați împrejur, pentru că nu-i tăiaseră împrejur pe drum.

După ce a isprăvit de tăiat împrejur pe tot poporul, au rămas pe loc în tabără până la vindecare.

Domnul a zis lui Iosua: „Astăzi, am ridicat ocară Egiptului de deasupra voastră.” Și locului aceluia i-au pus numele Ghilgal până în ziua de azi.

Copiii lui Israel au tăbărât la Ghilgal; și au prăznuit Paștile în a paisprezecea zi a lunii, spre seară, în câmpia Ierihonului.”

Ceea ce vreau să vedem aici este că a fost foarte neobișnuit ca Domnul să spună: „Ia copiii lui Israel și taie-i împrejur a doua oară.” Adevărul este că acest grup pe care l-a tăiat Iosua împrejur nu mai fusese tăiat împrejur înainte, dar națiunea fusese tăiată împrejur înainte, când ieșise din Egipt, ceea ce înseamnă că ei au ieșit sub tăierea împrejur. Ei au fost tăiați împrejur în Egipt și au fost puși deoparte, iar ieșirea din Egipt a fost o separare, un semn al tăierii împrejur.

Așadar, ei au ieșit și au început călătoria Exodului sub tăierea împrejur și sub sângele mielului, dar înainte să intre în țară, au căzut prin necredință, deoarece punctul în care cade un om este întotdeauna necredința. Aceasta este ceea ce vreau să subliniez astăzi. Astfel, Eva nu a căzut din pricina adulterului, ci a căzut din pricina necredinței, iar rodul necredinței ei a fost adulterul. Nici noi nu am căzut prin păcatele pe care le putem spune pe nume, ci am căzut prin necredința în Cuvânt, iar fratele Branham ne-a spus că există un singur păcat: necredința. Noi avem multe probleme prin care cădem sau dăm cu bâta în baltă, dar problema este că avem nevoie de o credință mai mare. Amin!

În predica „O viață ascunsă cu Hristos” din anul 1956 citim:

„Vorbind din punctul de vedere al Vechiului Testament, cu mulți ani în urmă, când Dumnezeu i-a scos pe copiii lui Israel din Egipt, care era un tip spre lume...”

Deci, Egiptul este un simbol spre lume.

„Iar călătoria lor este un tip spre călătoria în care suntem noi astăzi. Ei se aflau în călătorie spre țara făgăduită, iar noi suntem tot în călătorie spre Țara făgăduită. Credeți aceasta? Dumnezeu ne scoate afară din Egipt, Egiptul fiind un tip spre lume, sclavie și robie. El ne-a scos din Egipt, iar noi, credinciosul, se află în călătorie spre Țara făgăduită a lui Dumnezeu. Nu este minunat să știm că în seara aceasta suntem în călătorie?”

Aici, fratele Branham ne spune că Egiptul este lumea, iar Israelul a ieșit din lume, din Egipt, sub prima tăiere împrejur, s-a separat de lume și l-a urmat pe profet, sub

conducerea Stâlpului de Foc, pornind în călătoria Exodului. Astfel, au ajuns la Muntele Sinai unde au primit Legea și au făcut tot ce trebuiau să facă în călătorie, dar am văzut că apoi au căzut în fața Cuvântului, au eșuat. Aici vorbim despre o națiune, nu despre un individ.

Așadar, ei au eșuat în ținerea întregului Cuvânt pentru a intra în țara făgăduită, iar Dumnezeu a fost nevoit să-i aducă înapoi într-o altă stare, aceasta potrivindu-se foarte bine cu epocile bisericilor. Astfel, în prima epocă a bisericii, ei au ieșit în Rusalii și ar fi trebuit să meargă înainte și să stea credincioși experienței Rusalistice până la Răpire, dar necredința a pătruns înăuntru prin părerile și faptele nicolaiților, prin învățătura lui Balaam și a Izabelei, și a dus biserica în jos. Din pricina aceasta a trebuit să fie o restituire.

Așadar, a existat o Tăiere împrejur în ziua de Rusalii, când S-a revărsat Duhul Sfânt, și a fost încă o Tăiere împrejur când a fost restituit Cuvântul, în zilele noastre.

De aici putem vedea că în Exod există un tipar care se regăsește în epocile bisericilor. Astfel, ei au ieșit afară sub o mână puternică, cu semne și minuni și au uimit lumea prin profetul care a stat acolo și a făcut lucrurile pe care le-a făcut. Amin! Vedeți? Moise a stat acolo, a chemat urgii, a adus la existență lucruri, a făcut semne și minuni și i-a scos afară cu mână puternică, dar înainte să ajungă în țară, au căzut prin necredință. Dar ce s-a întâmplat?

Națiunea Israel a căzut prin necredință, dar Dumnezeu a adus-o înapoi printr-o altă generație. Vedeți? S-a ridicat o nouă generație, dar nu Moise a condus-o în țara făgăduită; el a fost profetul călătoriei Exodului, dar nu a fost profetul care i-a trecut Iordanul în țară. Pentru aceasta, Dumnezeu l-a ridicat pe Iosua și ei au luat țara sub conducerea lui, Iosua fiind un simbol al Duhului Sfânt. Așadar, Duhul Sfânt este Cel care i-a condus în țară. El i-a dus dincolo de Iordan care este un semn a separării.

Cartea lui Iosua începe cu cuvintele:

„Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta.” (Iosua 1.2).

Deci, ei s-au ridicat și au luat țara, sub însărcinarea lui Iosua, dar nu numai că au luat țara, ci acolo a fost așezat un tipar, acesta fiind că ei trebuiau să treacă Iordanul într-un anumit fel. Să citim aceasta în Iosua 3.1-5:

„Iosua, sculându-se dis-de-dimineasă, a pornit din Sitim cu toți copiii lui Israel. Au ajuns la Iordan; și au rămas acolo peste noapte, înainte de a trece.

După trei zile, căpeteniile oștii au trecut prin tabără

și au dat poporului următoarea poruncă: „Când veți vedea chivotul legământului

Domnului Dumnezeuului vostru dus de preoți, care sunt din neamul Leviților, să plecați din locul în care sunteți și să porniți după el.

Dar între voi și el să fie o depărtare de aproape două mii de coți: să nu vă apropiați de el. El vă va arăta drumul pe care trebuie să-l urmați, căci n-ați mai trecut pe drumul acesta.”

Iosua a zis poporului: „Sfințiți-vă, căci mâine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru.”

Așadar, Iosua le-a dat anumite instrucțiuni înainte de a trece Iordanul, ceea ce înseamnă că exista un anumit fel în care îl puteau trece. Cu alte cuvinte, ei nu au mărșăluit pur și simplu, nu au trecut Iordanul înotând pentru că oricum era ieșit din albie, ci au trebuit să ia Cuvântul adus de profet, Chivotul Legământului, să-L pună pe umerii preoților, aceștia fiind cei care trebuiau să meargă înainte, iar Iosua a spus poporului:

„Să nu vă apropiați de el. El vă va arăta drumul pe care trebuie să-l urmați, căci n-ați mai trecut pe drumul acesta.”

Vedeți, ei nu mai trecuseră pe drumul pe care urmau să treacă și puteau trece numai sub conducerea Cuvântului. În absența profetului, Iosua, Duhul Sfânt era Cel care dădea instrucțiuni, dar El le dădea în conformitate cu ceea ce spusese Moise, iar Moise spusese că Cuvântul trebuia purtat de leviți. Așadar, în vremea aceea, Cuvântul era purtat de leviți și ei au intrat primii în Iordan. Dar cine arăta calea? Cuvântul, prin cele cinci slujbe. Acesta este tiparul lui Dumnezeu, iar noi nu putem să-l schimbăm pentru că fratele Branham nu l-a schimbat niciodată.

Deci, noi trebuie să urmăm Cuvântul, iar în absența profetului, Cuvântul trebuia purtat pe umerii leviților. Astfel, odată ce a stabilit o cale, Dumnezeu nu o schimbă niciodată. Dacă schimbăm tiparul dat de Dumnezeu, totul se complică, dar dacă rămânem la tipar, totul este simplu.

Așadar, acum, sub însărcinarea lui Iosua, El spune:

„Predicatorilor, luați acest Cuvânt și duceți-L înaintea oamenilor, iar când veți ajunge acolo, ceea ce pare imposibil, va deveni posibil.” De ce? Pentru că Cuvântul creează întotdeauna o cale. El Își creează întotdeauna o cale.

Astfel, când au ajuns la mal și și-au cufundat picioarele în apă, apa s-a ridicat de-o parte și ei au trecut dincolo. Râul ieșise din albie și totul era inundat, dar dacă Cuvântul vine pe cursul Său natural, pe canalul adecvat, face ca imposibilul să devină posibil. Dar noi putem să-L luăm greșit. Dacă cineva nu era levit, nu putea lua Chivotul și să treacă cu El și nu putea s-o ia nici înaintea leviților, ci trebuia să aștepte ca ungerea lui Iosua să poruncească leviților.

Mulți oameni doresc să ajungă în Țara făgăduită, în Mileniu, și vor s-o ia înaintea

celor cinci slujbe, dar nu va funcționa pentru că nu este conform tiparului. Nu contează cât ești de intelectual sau câtă descoperire ai, tu trebuie să te oprești și să aștepti Planul divin al lui Dumnezeu care este ungera lui Iosua, adică Duhul Sfânt care trebuie să ungi și să instruiască leviții să pășească primii, să ia Cuvântul, să-L ducă într-o situație imposibilă și să facă prin El ceea ce este imposibil. De ce? Pentru că atunci când vine pe canalul potrivit, la timpul potrivit și în conformitate cu instrucțiunile date, Cuvântul Își croiește o cale. Tot ceea ce s-a întâmplat sub însărcinarea lui Iosua, ne învață că oamenii au trebuit să acționeze în conformitate cu ceea ce le-a spus Moise. Înțelegeți? Iosua nu a adus un Mesaj nou, ceva diferit, ci a pus în practică ceea ce le spusese deja Moise să facă.

Cele cinci slujbe nu vor veni cu propriul lor plan, cu propriul lor Cuvânt, ci iau doar ceea ce ne-a dat deja profetul acestei epoci și îl poartă pe umeri înaintea poporului, în ascultare de călăuzirea Duhului Sfânt, iar Duhul Sfânt nu ne poate conduce departe de slujba profetică, este imposibil să facă aceasta, pentru că atunci am merge în direcția greșită.

Așadar, ei au trecut Iordanul și au intrat în țara făgăduită. Au reușit. Au ieșit din Egipt, au biruit în situația aceea îngrozitoare a căderii, s-au întors la Iordan după ce Moise a părăsit scena, iar Duhul Sfânt i-a dus în țara făgăduită prin instrucțiunile date leviților. Dar înainte să poată intra în posesia ei, au trebuit să mai facă ceva.

Pentru aceasta, vom merge în Iosua 5, unde vom vedea că poporul trebuia tăiat împrejur din nou, a doua oară.

Prieteni, tiparul acesta este valabil și nu se poate schimba. Vedeți? Ei trebuiau să fie tăiați împrejur a doua oară și fiecare Exod urmează același tipar, deci și al nostru.

Când a fost Isus aici, El a urmat tiparul.

Când a fost Moise aici, am avut semne, minuni și tot felul de lucruri supranaturale.

Când a fost Isus în scenă, am avut semne, minuni și tot felul de lucruri supranaturale.

Când a fost în scenă fratele Branham, am avut semne, minuni și tot felul de lucruri supranaturale.

Vedeți tiparul? Pentru a urma tiparul, profetul trebuie să părăsească întotdeauna scena. Chiar și Isus a trebuit să plece, iar noi știm că El a fost tăiat împrejur. El a trebuit să părăsească scena, dar înainte de aceasta, a suflat peste ucenici și le-a spus să ia Duh Sfânt. Noi știm că Petru a avut o descoperire de la Dumnezeu cu privire la Cine este Hristos, și au avut loc toate acele lucruri minunate, dar când Isus a părăsit scena, apostolii au trebuit să pribegescă puțin prin pustie. Astfel, Petru a spus: „Eu voi merge iar la pescuit!”, alții au pornit spre Emaus, alții în casa

lui cutare, fiindcă erau nesiguri cu privire la ceea ce se întâmplase și nu știau ce să facă până când nu au primit niște instrucțiuni, acestea fiind: „Mergeți și așteptați-Mă!”, pentru că după plecarea lui Isus, au trebuit să aștepte zece zile.

Vedeți? Ei au trebuit să ajungă într-un anumit punct al predării lor, au trebuit să ajungă la o separare totală, au trebuit să meargă în camera de sus, deoparte, separați de lume, iar în timp ce așteptau acolo, înainte să ia Țara pe care le-o promisese Isus, au trebuit să fie tăiați împrejur de Duhul Sfânt.

Așadar, tiparul rămâne valabil. Profetul i-a scos din Egipt; Isus i-a scos din vechile tradiții ale părinților lor și i-a dus până la granița Țării făgăduite, dar Duhul Sfânt a fost Cel care i-a trecut dincolo, în Țară. Amin!

Moise i-a scos din Egipt, separarea de lume, dar Iosua a fost cel care i-a trecut dincolo, în țară, și trebuie să știți că nu este nimic diferit nici în legătură cu al treilea Exod. Profetul lui Dumnezeu ne-a scos afară și ne-a separat de denominaționalism, ne-a scos afară sub prima tăiere împrejur, dar avem nevoie de Duhul Sfânt pentru că El este Cel care ne trece dincolo ca să luăm Țara. Așadar, trebuie să rămânem la tipar pentru că Dumnezeu nu-și schimbă niciodată căile. Aleluia!

În al doilea Exod, ei pribegeau, erau nesiguri și nu aveau călăuzire până când nu au ajuns la o separare totală în camera de sus. Acolo, ei s-au sfințit în disperare, și s-au predat pe deplin timp de zece zile, iar după cele zece zile, a venit tăierea împrejur. Și ce a urmat? După ce a venit tăierea împrejur, ei au făcut toate lucrurile pe care le-a făcut Isus. Ei au ieșit din camera de sus, vorbeau în limbi și făceau vindecări până acolo încât oamenii erau așezați pe drum, iar când trecea Petru, era suficient ca umbra lui să treacă peste ei și bolnavii erau vindecați. Vedeți? Toți știau că oamenii aceia erau necărturari și neînvățați, dar fuseseră cu Isus. De ce? Pentru că ei au venit, au trecut Iordanul și au fost tăiați împrejur, iar când s-a întâmplat aceasta, au făcut ceea ce făcuse El.

Moise a cucerit o națiune prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Copiii lui Dumnezeu au cucerit o națiune prin a doua tăiere împrejur; Ierihonul a căzut prin puterea lui Dumnezeu și prin instrucțiunile date de Domnul. Tot timpul este același tipar.

Ați știut că fratele Branham a spus de mai multe ori că se vor întoarce în biserică zilele lui Anania și Safira? De ce a spus el aceasta? Din cauza tiparului.

În primul Exod, profetul a scos poporul din Egipt și i-a condus prin pustie, după care a părăsit scena, iar ei au trecut dincolo, au fost tăiați împrejur a doua oară și au început să ia țara în stăpânire, sub însărcinarea lui Iosua. Dumnezeu lucra supranatural, cu putere, dar dintr-o dată ceva a mers greșit, pentru că păcatul a

intrat în tabără prin Acan. Acan nu a crezut Cuvântul și și-a manifestat necredința prin faptul că a luat o haină babiloneană, o platoșă de aur și câțiva sicli de argint, iar când a făcut aceasta, a urmat nenorocirea: în bătălia următoare la care au mers, au fost uciși câțiva oameni dintre ei. Iosua știa că era imposibil ca cineva dintre ei să moară, pentru că aveau o făgăduință, așa că era imposibil să eșueze. De ce? Pentru că veniseră pe calea rânduită de Dumnezeu. Vedeți? Acea era țara lor, făgăduința lor și nu puteau cădea. Singurul fel în care puteau cădea era păcatul, așa că Iosua i-a luat în față, seminție cu seminție, familie cu familie, cap al casei cu cap al casei, până când, în cele din urmă a ajuns la Acan și acesta a fost ucis.

În al doilea Exod vedem același tipar. Isus i-a scos afară, Duhul Sfânt i-a tăiat împrejur și au avut loc minuni mari, până când s-a ajuns la timpul lui Anania și Safira, pe care Duhul Sfânt i-a chemat în față și i-a lovit cu moartea.

Prieteni, tiparul trebuie să rămână valabil și pentru noi. Când fratele Branham a spus că acele zile se vor întoarce, el nădăjduia că nu va fi așa, dar a privit la tipar: la Acan din primul Exod, la Anania și Safira din al doilea Exod și a spus că și în al treilea Exod trebuie să fie la fel.

Între Anania și Safira și plecarea profetului există un timp. Acum, noi trebuie să avem însărcinarea lui Iosua care ne trece Iordanul și ne duce în Țara făgăduită, sub conducerea leviților, iar de îndată ce ajungem acolo, trebuie să existe o a doua tăiere împrejur, o a doua predare, pentru că Dumnezeu ne întoarce la dragostea dintâi.

În Iosua 5.9, scrie:

„Domnul a zis lui Iosua: „Astăzi, am ridicat ocară Egiptului de deasupra voastră.” Și locului aceluia i-au pus numele Ghilgal (Prăvălire) până în ziua de azi.”

Este uimitor că El a spus că în ziua aceea avea să ridice ocară Egiptului de peste ei, pentru că cei care au fost tăiați împrejur a doua oară nu fuseseră în Egipt. Totuși, prin faptul că au fost tăiați împrejur, ocară Egiptului a fost ridicată de peste ei. Aceasta înseamnă că Egiptul, lumea, ieșise afară prin părinți, prin acea primă generație, ceva din el fusese purtat prin toată călătoria Exodului, pentru că bărbații care au fost tăiați împrejur de Iosua nu fuseseră niciodată în Egipt. Cu toate acestea, ocară Egiptului trebuia îndepărtată de peste ei.

Noi stăm exact în același loc astăzi. Dacă cei de la Rusalii ar fi rămas credincioși primei lor însărcinări, ar fi rămas până la răpire aceeași biserică de la început. Vedeți? Același lucru este valabil și în acest Exod, după plecarea profetului, pentru că Dumnezeu are un tipar și totul urmează acel tipar. Astfel, noi am ajuns la a doua tăiere împrejur care va îndepărta în sfârșit ocară Egiptului. De ce? Ei nu ar fi

putut lua fĂgĂduința deplină a răscumpĂrării dacĂ în inimile lor ar mai fi rămas ceva din lume. DacĂ vrem sĂ intrĂm în posesia drepturilor depline de răscumpĂrare a ȚĂrii fĂgĂduite, în noi nu mai trebuie sĂ rĂmĂnĂ nici mĂcar o scamĂ din lume.

Ei au ieșit din Egipt printr-o separare, printr-o mână puternică, dar cu toate acestea, noi găsim necredință în călătoria Exodului. Necredința a ieșit la suprafață la apele amare și în alte locuri, ceea ce arată că ei au ieșit din Egipt, dar Egiptul nu a ieșit pe deplin din ei. Au ieșit sub tăierea împrejur, sub sĂngele mielului, ceea ce arată cĂ nu era nimic în neregulă cu primul Exod, dar problema era cĂ odată cu ei a ieșit și un pic de denominaționalism, puțină gĂndire și înțelegere denominațională, iar aici, în al treilea Exod, putem vedea același lucru: am ieșit din denomițiuni, dar a rămas puțină gĂndire denominațională, a rămas o mică înțelegere personală a Cuvântului, iar Dumnezeu a trebuit sĂ ne scoatĂ așA pentru cĂ acesta este tiparul. Dar cĂnd vine vremea sĂ intrĂm în posesia drepturilor depline de răscumpĂrare a ȚĂrii, care este Cuvântul, El ne aduce la a doua tăiere împrejur. Și ce va face Domnul atunci? Va îndepărta ocară lumii.

Dumnezeu are calea Sa desĂvĂrșită. El nu are o listă cu: „Nu face aceasta!” sau „Nu face aceea!”, iar dacĂ noi credem așA ceva, vom trece pe lângă ceea ce vrea sĂ facĂ El, pentru cĂ ceea ce vrea sĂ facĂ El este sĂ ne spele gĂndirea și înțelegerea noastră fireascĂ și sĂ lĂsĂm în urmĂ denominaționalismul, înțelegerea Bibliei ca restul lumii. Vedeți? Noi nu citim Biblia ca restul lumii, nu o citim cum o citește un baptist, pentru cĂ el o citește ca pe o Carte Închisă, dar noi o citim ca pe una deschisă. Penticostalii citesc o Carte Închisă, iar noi citim una deschisă.

Ce este denominaționalismul? PĂrerea omului introdusă în Cuvântul lui Dumnezeu, înțelegerea intelectuală a Bibliei, apropierea de Cuvânt prin raționament, ceea ce este absolut greșit.

Aș vrea sĂ mai aduc cĂteva citate ca sĂ înțelegeți bine despre ce vorbesc.

Fratele Branham a spus urmĂtoarele în mesajul „CĂlăuza”:

„Dumnezeu le-a spus cĂ le va trimite o CĂlăuză, care îi va cĂlăuzi în calea lor. CĂt timp urmau acel StĂlp de Foc, totul era în ordine, iar El i-a cĂlăuzit pĂnĂ la poarta țĂrii fĂgĂduite, pentru cĂ numai atĂt de departe a putut merge.”

Am înțeles aceasta? StĂlpul de Foc i-a condus pĂnĂ la poarta țĂrii fĂgĂduite, deoarece El a putut merge numai pĂnĂ acolo.

„Apoi a venit marele rĂzboinic Iosua. VĂ amintiți ziua în care el le-a spus: „Sfințiți-vă, iar în a treia zi, Dumnezeu va deschide Iordanul și vom trece!”? Acum fiți atenți la ceea ce a spus el (îmi place aceasta) în ScripturĂ! El a spus: „Stați în spatele

Chivotului, pentru că voi nu ați mai trecut pe aici înainte!”

Ce era Chivotul? Cuvântul. Nu mergeți pe căile voastre denominaționale, ci stați în spatele Cuvântului, pentru că nu ați mai trecut pe aici.”

Prieteni, noi am ajuns într-un loc pe unde nu am mai trecut înainte. Noi suntem pe punctul să intrăm în ceva minunat, fiindcă întreaga putere a lui Isus Hristos Se va manifesta într-un trup de credincioși. Înțelegeți? Noi nu am mai trecut pe aici înainte, iar singura cale prin care putem găsi calea este să stăm exact cu Cuvântul. Nu cu o părere personală despre Cuvânt, ci cu Cuvântul descoperit, manifestat. Astfel, când profetul a spus că ceea ce avem noi astăzi este o tălmăcire desăvârșită a Cuvântului cu legitimare divină, a spus adevărul, iar noi suntem aici ca să lăsăm această tălmăcire să ne schimbe pe deplin înțelegerea cu privire la Scripturi. Amin!

Profetul lui Dumnezeu a venit ca să șteargă tot ceea ce au pus denominațiunile în mințile oamenilor, adică părerile omenești care corectează Cuvântul lui Dumnezeu și ne-a adus înapoi la Cuvântul desăvârșit și nepângărit al lui Dumnezeu, deoarece singurul fel în care vor intra în Țara făgăduită și vom lua drepturile de răscumpărare care sunt ale noastre, este să stăm cu Cuvântul. Profetul a știut aceasta, iar după deschiderea Peciților, a știut că a fost restituit întregul Cuvânt și a stat credincios cu El. Apoi, a mers în Colorado, iar acolo, Dumnezeu a dovedit că tot ceea ce a pierdut Adam se întoarce înapoi.

El a urcat într-o pădure virgină, neîntinată de om, exact cum a fost pământul la creație, iar acolo i-a vorbit furtunii, adică i-a poruncit naturii, la fel ca Adam. Cine era Adam? Dumnezeuul pământului. Cine era profetul lui Dumnezeu atunci? Dumnezeuul pământului. Ce ne cheamă Dumnezeu să fim? Dumnezeii pământului.

Noi știm că Pavel și Barnaba au fost numiți dumnezei și oamenii s-au plecat înaintea lor ca să se închine. De ce? Pentru că sub tăierea împrejur, ei erau Biserica desăvârșită a lui Dumnezeu, iar când i-a văzut lumea, i-a numit dumnezei, ceea ce înseamnă că atunci când această biserică va ajunge la locul ei, vom fi numiți tot dumnezei. De ce? Pentru că la aceasta ne cheamă Dumnezeu; aceasta a fost manifestarea primei Biserici și tot aceasta va fi manifestarea ultimei Biserici care, înainte de a pleca de aici, va fi tot ceea ce a numit Dumnezeu desăvârșit.

Adam a fost un dumnezeu al pământului, iar acest drept de a fi un dumnezeu al pământului, ne-a fost restituit prin deschiderea celor șapte Peciți. Dumnezeu ne-a arătat aceasta atunci când fratele Branham a stat pe vârful muntelui și a vorbit naturii care l-a ascultat și s-a supus.

El i-a spus să se întoarcă de unde a plecat, iar fratele Branham s-a întors înapoi în pădurea virgină, înapoi în grădina nepângărită, apoi au venit la el animalele,

arătând că între om și ele era din nou armonie. Fratele Branham avea în mână o armă, a vorbit cu ele și a spus că le poate împușca, dar ele au refuzat să plece și au venit la el. De ce? Prin aceasta, Dumnezeu arăta că răscumpărarea s-a întors în mâinile omului.

Apoi, s-a uitat la mâinile sale și a văzut că erau tinere, pentru că a devenit din nou tânăr și imediat după aceea a văzut-o și pe soția sa tot tânără. Ce am avut acolo? Pe Adam și Eva înapoi în grădină, în pădurea virgină, pentru că prin deschiderea Peceților totul a fost pus la locul lui.

Vedeți? El s-a uitat și a văzut că amândoi erau tineri și că putea vorbi naturii, iar natura îl asculta, după care, dintr-o dată, Dumnezeu i-a zis: „Vrei să te plimbi cu Mine?” Ce am pierdut noi în grădina Eden? Părtășia cu Dumnezeu, pentru că El venea în răcoarea serii și Se plimba cu copiii Săi, dar acum, sub restituirea Cuvântului deplin, părtășia a fost readusă înapoi.

Dumnezeu l-a creat pe om ca să aibă părtășie cu el, iar acum, părtășia a fost restituită prin deschiderea Cuvântului. Drepturile răscumpărării au venit înapoi și ne-au fost arătate printr-o slujbă profetică, dar după aceea, Dumnezeu l-a luat pe profet. Astfel, acum, noi trebuie să ajungem la același lucru sub însărcinarea lui Iosua, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Vedeți? Noi trebuie să ajungem la schimbarea trupurilor, trebuie să ne întoarcem la starea din Eden. Profetul a făcut aceasta, iar acum, după plecarea lui, este rândul Bisericii s-o manifeste. Aceasta este călătoria Exodului, este felul în care funcționează totul; acesta este tiparul care a fost așezat, iar Dumnezeu nu își schimbă niciodată căile.

Unde suntem noi acum? Prin însărcinarea Duhului Sfânt, pășim înapoi; am trecut Iordanul și am intrat în Țara făgăduită, dar înainte să cadă Ierihonul, înainte să se întâmple orice altceva, trebuie să fim tăiați împrejur a doua oară, trebuie să ajungem acolo unde Duhul Sfânt va tăia, prin Cuvântul lui Dumnezeu, fiecare gând din mințile noastre, până când nu va mai rămâne nimic altceva decât Cuvântul.

Fratele Branham a spus că Mireasa va sta pe Cuvânt; că Ea va avea Cuvântul și numai Cuvântul. Nu un Cuvânt plus o părere, nu un Cuvânt plus un crez, nu un Cuvânt plus o tradiție, ci va avea doar Cuvântul restituit. Aceasta are loc la a doua tăiere împrejur.

Nu am venit mult, de aceea, Dumnezeu ne cheamă înapoi la o predare deplină, iar când va fi ridicată ocară Egiptului de peste Mireasă, Ea va fi o super Biserică.

În predica „Puterea de transformare a lui Dumnezeu”, din anul 1965, fratele Branham spune:

„Ca să pot exprima ceea ce vreau să spun, vă voi explica ce cred că a făcut Satan în Eden: el a stropit cu un spray otrava sa puternică. Vreți să știți ce era acel

spray? Vă pot spune eu formula lui care este formată din două cuvinte: necredința, care este contrară credinței; el a stropit necredință și îndoială, iar știința a ocupat locul credinței. Aceasta a pătruns în Sămânță; Satan a umplut acea cavitate cu știință și civilizație și a deformat toată creația lui Dumnezeu.”

Noi suntem în Edenul Satanei și umblăm într-o lume aflată sub puterea domnului văzduhului. El și-a construit aici un Eden al necredinței, iar noi trebuie să mergem prin el. Întreaga creație a fost pervertită de necredință, așa că întreaga lume, cosmosul, civilizația este un sistem al necredinței. Totul se bazează pe necredință pentru că atunci când exista o credință desăvârșită, în natură, în ecosisteme, pe tot pământul exista o armonie desăvârșită.

Toată viața, noi am trăit într-un sistem al necredinței care ne-a murdărit viețile, dar Dumnezeu ne cheamă să ieșim afară din el și să mergem înapoi la credința desăvârșită. Cum? O credință desăvârșită, printr-un Cuvânt desăvârșit, pentru o răpire desăvârșită. Dar pentru a putea ajunge la credința desăvârșită, trebuie să fim tăiați împrejur a doua oară.

Noi am avut o tăiere împrejur care ne-a scos afară, dar acum avem nevoie de o tăiere împrejur care să ne ducă înăuntru. Vedeți? Am ieșit afară și am gustat din bunătatea Domnului, am văzut cum ne-a hrănit cu Mana Sa și ne-a dat Apă, cum ne-a ținut în această călătorie, dar acum, Dumnezeu a ridicat o generație nouă pentru a lua Țara și o va lua prin credință. Cum au luat ei Ierihonul? Prin credință, printr-o ascultare deplină de Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt a trimis mai întâi Cuvântul, iar ei L-au urmat și au mărșăluit de șase ori în jurul zidului, iar în a șaptea zi au înconjurat cetatea de șapte ori în ascultare deplină de Cuvânt, prin credință, și zidurile s-au prăbușit.

Noi nu vom birui prin eforturile noastre, nici prin puterea voinței noastre, ci numai prin credință; iar când vom primi credință în inimile noastre și suntem tăiați împrejur, toate lucrurile care ne înconjoară vor cădea jos. Noi nu trebuie să facem eforturi extraordinare ca să ne curățăm, ci trebuie să facem eforturi ca să murim pe deplin față de gândirea noastră și față de trecutul nostru, pentru că El ne cheamă dintr-o lume a necredinței la credința desăvârșită, și trebuie să recunoaștem că biserica nu a ajuns încă acolo.

Noi nu am ajuns încă la drepturile de răscumpărare, ceea ce înseamnă că trebuie să ne așezăm jos și să spunem: „Doamne, taie-mă încă o dată împrejur! Taie jos orice gând pe care-l am, orice simțământ și orice emoție care nu este conform Cuvântului Tău, pentru că este vremea să trec din nou printr-o tăiere împrejur desăvârșită, ca să pot intra în drepturile mele de răscumpărare.” Este vremea ca puterea deplină a lui Isus Hristos să Se manifeste într-o Mireasă alcătuită din mai

multe mădulare. Este vremea pentru manifestarea fiilor lui Dumnezeu, pentru că tot pământul suspină și geme după aceasta. Pământul își amintește vremea în care totul se baza pe credință.

Este vremea ca sub însărcinarea lui Iosua, să dăm afară din noi restul Egiptului, dar nu printr-un efort firesc, nici printr-o sfințire forțată, ci printr-o supunere deplină față de Cuvântul lui Dumnezeu, printr-o recunoaștere sinceră a faptului că Mesajul are dreptate și că eu sunt greșit. Profetul a știut bine ce a spus, dar dacă eu nu înțeleg ceea ce a spus el, problema este cu mine, nu cu el. Numai o credință deplină în Cuvântul deplin al lui Dumnezeu și o predare deplină față de El, ne va pune în poziția corectă și va scoate toată lumea afară din noi. Lumea este în mintea noastră, dar noi trebuie să ne separăm de ea, să luăm gândul lui Hristos și să acționăm conform Cuvântului, astfel încât să fim un popor al credinței, un popor care se bazează în totul pe credință.

Prieteni, noi am ajuns la acel timp.

Cât este de important să recunoaștem timpul în care trăim! O mulțime de oameni, care erau sămânța lui Dumnezeu, au umblat pe acest pământ fără să știe timpul în care trăiau. Ei nu au știut ce se întâmpla, dar noi am avut un profet care a venit la sfârșitul timpului, a rupt Pecețile și ne-a arătat tiparul Scripturii: tiparul Răscumpărării, al izbăvirii, al Exodului, iar acum, după ce ne-a explicat tiparul, putem spune: „Noi suntem aici!”

Fratele Branham a spus următoarele în „Descoperirea lui Isus Hristos” din cartea „Epocile Bisericilor”:

„Nici un om nu cunoaște Planul lui Dumnezeu decât cel căruia i-L descoperă Duhul lui Dumnezeu, de aceea, noi trebuie să-L chemăm pe Dumnezeu, mai mult decât orice în lume, pentru descoperire.”

De ce? Pentru că credința este o descoperire, iar o descoperire aduce credință, ceea ce înseamnă că în urma unei descoperiri desăvârșite, va veni o credință desăvârșită. Așadar, mai mult decât după orice altceva, noi trebuie să strigăm după descoperire, pentru că o descoperire desăvârșită va produce tot ce avem nevoie. Astfel, când îngenunchem, să cerem descoperirea pentru a primi credința, deoarece la Dumnezeu totul se bazează numai pe credință.

Fratele Branham spune următoarele în predica „Smerește-te!”:

„Oamenii vor putere, dar ei nu știu cu adevărat ce este puterea și nu știu cu adevărat ce o însoțește. Calea în sus este în jos, așa că, dacă doriți putere, încercați să vedeți cât de mult puteți să vă smeriți. Îndepărtați-vă de gândirea voastră lumească și smeriți-vă înaintea lui Dumnezeu, iar atunci veți avea mai multă putere decât omul care aleargă prin toată clădirea făcând multă gălăgie,

pentru că ați putut să vă biruiți pe voi înșivă, să vă smeriți înaintea lui Hristos și să vă predați Lui. Aceasta este cu adevărat putere!”

Dacă dorim să avem putere, trebuie să înțelegem că de fapt, calea în sus este în jos, aceasta însemnând o supunere totală față de Cuvânt și o smerenie deplină înaintea lui Dumnezeu; aceasta înseamnă să-L rugăm pentru o descoperire mai mare, să-I cerem putere să trăim Viața Lui și să-I cerem iertare pentru necredință. Aceasta este calea în sus, pentru că atunci când ne smerim, când ne îndepărtăm de gândirea noastră lumească și ne umilim înaintea lui Dumnezeu, avem mai multă putere decât omul care aleargă încoace și încolo și face multă gălăgie.

„Arătați-mi o biserică smerită cu adevărat, nu arogantă; o biserică dulce și smerită, iar eu vă voi arăta o biserică ce are trecere înaintea lui Dumnezeu și puterea Lui în ea. Așa este. De aceea este nevoie de smerenie, este nevoie să ne smerim înaintea lui Dumnezeu și să-L lăsăm pe El să lucreze în noi. Nu este nevoie să facem multă gălăgie.”

Să mergem în Efeseni 4.17, unde scrie:

„Iată, dar, ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii în deșertăciunea gândurilor lor...”

Vedeți, Pavel nu se spune să nu umblăm în adulter sau în alte lucruri murdare, ci ne-a avertizat să nu umblăm ca păgânii, în deșertăciunea minții lor, pentru că lucrurile din mintea omului sunt deșarte.

„...având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor.” (v. 18).

Pavel ne-a avertizat să nu umblăm așa. De ce este lumea în starea în care se află? Din pricina împietririi inimii lor. Și atunci cum pot birui păcatul din viața mea? Prin Lumina din inima mea. Fie ca Lumina să scoată întunericul afară, iar prin descoperire, când vine înăuntru Cuvântul Său curat, El îmi va aduce o Viață ca a Sa. Descoperirea va aduce credință, credința în Cuvânt, iar credința va aduce roadele sale.

În concluzie, nu umblați ca păgânii, cu mintea întunecată și străini de Dumnezeu! Voi nu trebuie să rămâneți așa, ci puteți veni în Lumină. Noi putem să ne deschidem inima pentru ca Lumina să scoată afară întunericul, iar atunci nu vom mai fi în starea în care sunt neamurile, fiindcă prin descoperirea adusă de Cuvânt, noi putem șterge deșertăciunea gândurilor noastre.

Slăvit să fie Domnul pentru aceasta. Amin!

PECETEA A DOUA

Să deschidem Bibliile la Cartea Apocalipsei 6.1-4:

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte peceti, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

M-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce stătea pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască.

Când a rupt Mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: „Vino și vezi.”

Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare.”

Astăzi vom continua cu Pecetea a doua, iar pentru început aș vrea să citesc câteva pasaje din Peceți.

În Pecetea a treia, fratele Branham vorbește despre predicarea acestor Peceți și spune:

„...Să fiți foarte atenți, iar când veți citi, luați benzile și ascultați-le îndeaproape, pentru că dacă veți face aceasta le veți înțelege. Ei au derulat benzile înapoi și sunt foarte bune și clare, așa că veți înțelege mai clar de acolo.”

Fratele Branham a vrut ca noi să nu trecem superficial prin aceste Peceți, ci ne-a sfătuit să le citim, să luăm benzile și să le ascultăm cu atenție. De ce? Pentru că în ele se află mult mai mult decât în istoria Epocilor Bisericii. Ceea ce ni se explică în Peceți este mult mai adânc decât ceea ce ni s-a spus în epoci cu privire la ceea ce nu a mers bine de-a lungul celor șapte epoci ale Bisericii și despre felul cum s-a mișcat Antihristul. Astfel, este clar că el a încercat să ne ajute să vedem altceva și a repetat de multe ori că trăiește cu nădejdea că citind Pecețile vom înțelege lucrurile:

„Nădăjduiesc că ați înțeles aceasta, dar acum fac doar un test ca să văd dacă ați putut vedea.” Cu alte cuvinte, fratele Branham dorea ca Biserica să prindă descoperirea.

Să ne întoarcem deci, la Pecetea a doua:

„Acum, Te rugăm, Tată, să vii în seara aceasta și să rupi Pecetea a doua pentru noi, așa cum a spus poetul care a zis că i-ar plăcea să privească dincolo de perdeaua timpului. Aceasta este și dorința noastră, Doamne, să privim și noi și să vedem ceea ce stă în fața noastră.”

Aici, fratele Branham era gata să intre în Pecetea a doua, iar când a început s-o explice, totul a fost numai despre prigonirea Bisericii timpurii: cum și-au jertfit

creștinii viețile, cum călărea călărețul de pe calul roșu în timp ce creștea puterea bisericii catolice, cum a început să-iucidă și să-i martirizeze pe sfinți, etc., dar toate acestea au trecut.

Totuși, în rugăciunea sa de la începutul acestei Pecetei, el a spus: „Doamne, deschide-ne această a doua Pecete, ca să putem vedea ce stă în fața noastră.”

Vedeți de ce trebuie să citim cu foarte multă atenție? Dacă nu suntem atenți, vom crede că la ruperea Peceteii a doua, fratele Branham a explicat istoria Bisericii, dar el nu făcea aceasta, ci ne arăta istoria Bisericii pentru a vedea și înțelege ce ne stă în față.

„...Ne rugăm ca Mielul care a fost junghiat să vină printre noi, să rupă Pecetea și să ne descopere lucrurile pe care avem nevoie să le vedem.”

Acum putem vedea cu toții de ce trebuie să citim foarte atent. De ce? Pentru că ruperea Pecetilor nu ne arată istoria Bisericii, ci ne arată ce ne stă înaintea.

„Credem că Domnul va binecuvânta eforturile noastre din seara aceasta. Cu siguranță, noi toți am fost bucuroși să vedem prima Pecete și binecuvântările care au însoțit-o... Nu vreau să vă țin prea mult, dar vedeți voi, eu voi pleca din nou după ce vom încheia cu Pecetele, de aceea va trebui să mai suferim puțin.”

„...va trebui să mai suferim puțin.” – Aceasta este Pecetea a doua. Noi vom intra mai mult în ea, dar dacă ar fi s-o rezumăm, acesta este mesajul pe care ni-l transmite.

Noi vorbim despre Pecete, despre Cartea Răscumpărării care este pecetluită cu șapte Pecete și despre faptul că va veni un timp de trecere, iar atunci această Carte nu va mai fi pecetluită și nu va mai fi în mâna Proprietarului original. Pentru aceasta, trebuie să se schimbe însă ceva, Cartea trebuie să treacă dintr-o mână în alta, trebuie să treacă de la marele Duh veșnic, care este Dumnezeu, la Omul Isus Hristos. Amin!

Cel care a venit printre noi atunci când Dumnezeu Și-a făcut un trup și a pășit în El, când Și-a creat propriul Sânge și L-a vărsat ca preț al răscumpărării noastre, S-a întors acum să aducă drepturile de răscumpărare și să le dea omului, iar când va face aceasta, va deschide Cartea ca să arate tainele răscumpărării: ce s-a întâmplat, ce se întâmplă acum și ce se va întâmpla în viitor.

Așadar, El trebuie să deschidă aceste Pecete pentru că ele au de-a face cu răscumpărarea.

În timpul cât a vorbit Pecetele, fratele Branham ne-a spus de multe ori: „Mergeți înapoi și uitați-vă la Ieremia!”, iar în Ieremia, am văzut că exista un sul deschis și unul pecetluit. Dacă citim acolo, vedem că Ieremia s-a dus și a răscumpărat o bucată de pământ, pentru că evreii urmau să fie duși în robia babiloneană, care

este un tip al bisericii care a intrat în robia Babilonului, care este sistemul catolic. Așadar, înainte de a merge în Babilon, Ieremia a cumpărat o bucată de pământ, pentru că trebuie să înțelegem că moștenirea evreilor era o proprietate firească, un pământ, dar moștenirea noastră este Cuvântul.

Astfel, el a trebuit să plătească un preț de răscumpărare pentru moștenirea aceea, pentru pământul acela, iar când a făcut aceasta, s-a consemnat că prețul a fost plătit și că cei care aveau să vină după Ieremia, cei ce aveau să se întoarcă din robia babiloneană, vor avea drept de proprietate asupra moștenirii plătite. Totuși, ei trebuiau să consemneze aceasta și au consemnat-o într-un document deschis și într-un document închis, ambele fiind puse într-un vas de pământ, care a fost ascuns undeva, pentru ca atunci când aveau să se întoarcă din robie, când avea să se încheie robia și să vină restituirea, cei care aveau dreptul la acea bucată de pământ, cei care aveau dreptul la Cuvânt, să iasă afară, să deschidă pecetea și s-o citească, comparând sulul deschis cu sulul închis, fiindcă știau că era timpul ca pământul să intre în posesia moștenitorului său de drept.

Când am citit Pecețile, noi le-am văzut în formă de simbol în cartea deschisă, dar când a fost rupt al doilea sul, am văzut tălmăcirea lor, iar când le-am suprapus, am văzut că avem moștenirea potrivită.

Noi vom intra în moștenirea noastră, fiindcă am văzut că Cuvântul ne aparține, că facem parte din Cuvânt și că am făcut întotdeauna parte din El. Cuvântul a fost pentru noi, Cuvântul este al nostru și nu vom mai fi despărțiți niciodată de El pentru că există un preț care a fost plătit.

Țineți minte că Ieremia a plătit prețul cu mult înainte ca ei să se întoarcă din robia babiloneană. Tot așa, Isus Hristos a plătit prețul cu mult înainte ca noi să ne întoarcem din robia Babilonului, dar acum am ieșit afară și stăm aici, Pecețile au fost deschise, iar El stă pe tron și ține în mână Cartea deschisă. El a venit ca să ne spună că noi suntem moștenitorii, că suntem moștenitori împreună cu Hristos.

Aceste Peceți sunt minunate pentru că ne-au adus toate răspunsurile, așa că nu mai avem semne de întrebare ca: „Cine este moștenitorul? Pentru cine este moștenirea? Este pentru musulmani, pentru bapțiști, sau este pentru prezbiterieni?” Acum știm că nu este pentru ei, ci este pentru copiii lui Dumnezeu, este pentru cei care nu poartă nici o denumire, ci se întorc la Cuvântul original. Ei sunt cei care întrunesc condițiile pentru a primi moștenirea pentru că sunt Cuvântul original; ei s-au întors la Cuvântul original ceea ce înseamnă că au dreptul la moștenire. De aceea a fost nevoie să fie rupte Pecețile și să fie descoperite tainele: ca să poată fi așezat Cuvântul original, iar cei care sunt parte din Cuvânt, să poată veni la El.

Acesta este testul: „Aici este Cuvântul Meu, Îl puteți primi?” Dacă Îl primiți prin credință, aceasta este dovada că sunteți parte din El. Prin faptul că veniți la Cuvântul original, dovediți că proveniți din Sursa originală, de acolo de unde provine și acest Cuvânt. Înțelegeți? Dacă puteți crede fiecare Cuvânt care este scris în această Carte, dovediți că veniți din același loc din care a venit și această Carte, dar dacă respingeți ce este scris aici, dacă respingeți profetul acestui ceas, dacă respingeți Mesajul pe care L-a dat El pentru legitimare, dovediți că nu aveți dreptul la moștenire.

Vedeți? Când este deschisă Cartea Răscumpărării, Ea ne arată toate tainele Scripturii, ne arată Adevărul, iar când se întâmplă aceasta, Sămânța lui Dumnezeu spune: „Eu cred aceasta!”, dar cei care nu sunt Sămânța, spun: „Nu poate fi așa!”, arătând că nu au dreptul la moștenire. De ce? Pentru că El a venit ca să ne arate numele în Carte.

Cum ne putem vedea numele în Carte? El ne descoperă tainele, aceasta fiind ceea ce cheamă numele nostru. Ce cheamă El? El nu spune: „Chad, Bob, Suzzie,” etc. Dar ce cheamă? Cuvântul original. El cheamă Cuvântul care este în voi, iar singurul care va chema numele vostru este Hristos, pentru că toată familia din ceruri și de pe pământ se numește Isus Hristos, iar Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită. Înțelegeți? Este Hristos descoperit, Cuvântul manifestat, iar când va fi descoperit Cuvântul, va chema numai Cuvântul.

De aceea Îl vor respinge denomițiile, de aceea a fost atât de respins în ceasul acesta, dar nu este respins de Cuvânt, ci de vița falsă.

Așadar, aceste Peceți sunt totul pentru noi și ne arată mai mult decât istoria Bisericii.

În predica „Suflete din închisoare”, scrie:

„Tainele au fost în cele șapte Peceți, de aceea, când au fost deschise aceste șapte Peceți, ele au deschis întreaga Biblie.”

Dacă aceste Peceți au deschis întreaga Biblie, înseamnă că ele dețin toată taina Ei. Aceasta înseamnă că vălul a fost dat la o parte, iar prin descoperirea Cuvântului, Domnul Își cheamă Mireasa ca să stea lângă El, pe cei care spun: „Acesta nu este altceva decât Adevărul.”

Aș vrea să citim încă o dată unul din citatele mele preferate. Este din cartea Epocile Bisericilor:

„Țineți minte aceasta! Hristos în Biserica adevărată este o continuare a Cărții Faptelor, dar cartea Apocalipsei arată cum va intra duhul antihrist în biserică și o va pângări, făcând-o caldă, formală și fără putere. Ea îl expune pe Satan, descoperindu-i lucrările (încercarea de a distruge poporul lui Dumnezeu și

discreditarea Cuvântului Său)...”

Eu am mai spus aceasta, dar aş vrea să o mai repet o dată pentru că este foarte important să înţelegeţi acest lucru. Satan nu lucrează într-un bar sau într-o casă de prostituţie, fiindcă acestea sunt locuri în care omul aflat într-o stare hibridă merge singur. Dacă vă îndepărtaţi de Dumnezeu, este uimitor cât de repede se va deteriora viaţa voastră. Dacă părăsiţi acest Cuvânt, această ungere duhovnicească ce-L însoţeşte, viaţa voastră se va prăvăli în josul dealului. Dacă părăsiţi Mesajul şi mergeţi în lume, veţi sfârşi cu tatuaje, cercei, căsătorii şi divorţuri, adulter, etc., pentru că nu veţi putea sta în picioare fără ungerea care vine cu Cuvântul descoperit.

Aşadar, diavolul nu este afară, ci este înăuntru, iar scopul lui principal a fost dezvăluit în Cartea Apocalipsei. Ce încearcă să facă el? Să distrugă poporul lui Dumnezeu şi să discrediteze Cuvântul Său. Acesta este singurul lucru pe care-l face. Acesta este scopul său principal. Dar unde lucrează el dacă încearcă să distrugă poporul lui Dumnezeu şi să discrediteze Cuvântul Său? El încearcă să lucreze în mine şi în voi, el încearcă să lucreze în mijlocul nostru, să ne amăgească şi să ne îndepărteze, dar Cartea Apocalipsei descoperă tot planul Său.

Astfel, întotdeauna când Satan începe să lucreze şi să pătrundă înăuntru, o face ca şi cal alb, deoarece calul alb arată nevinovat şi inofensiv; el trebuie să-L imite pe Hristos, pare a fi în ordine, nu are autoritate asupra vieţii voastre, nu are cunună, are arc, dar fără săgeţi şi pare că nu poate face nici un rău. Pare inofensiv, dar scopul lui este să schimbe caii. El nu vrea să călărească toată viaţa pe calul alb, nu de aceea a încercat să pătrundă înăuntru, ci obiectivul lui a fost să ajungă pe calul gălbui, care este moartea, moartea duhovnicească, despărţirea veşnică de Dumnezeu. Acesta este şi a fost întotdeauna planul său, dar nu a apărut de la început cu moartea spirituală, ci a apărut cu compromis; a apărut cu o deviere mică de la Cuvântul original, cu încercarea de a raţiona cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este felul în care alunecă înăuntru, iar când face aceasta, pângăreşte biserica şi o face să devină formală, căldicică şi fără putere, dar Dumnezeu urăşte o biserică fără putere. Dar ce-i dă putere bisericii? Ascultarea de Cuvântul original, Viaţa care vine cu Cuvântul. Viaţa, Focul Duhului lui Dumnezeu care vine împreună cu Cuvântul descoperit al orei o va împiedica să devină formală, pentru că nu biserica este cea care va deţine controlul, noi nu suntem pe cont propriu, ci Dumnezeu este la cârma corăbiei, iar aceasta ne împiedică să devenim formali şi fără putere, pentru că avem puterea Cuvântului.

„...până când (Satan) este izgonit în iazul de foc. El luptă împotriva acestui lucru, nu-l poate suporta fiindcă ştie că dacă oamenii primesc adevărata descoperire a

Bisericii adevărate, a ceea ce este Ea, pe ce stă Ea și că poate face lucrările mai mari, va fi o armată invincibilă.”

Așadar, ca să fim o armată invincibilă, noi trebuie să vedem cele două duhuri. Aceasta a venit să ne arate Cartea Apocalipsei, aceasta este ceea ce fac cele șapte Peceți: ne arată cele două duhuri, iar pentru a deveni o armată invincibilă, noi trebuie să le recunoaștem.

„...Dacă primesc descoperirea adevărată a celor două duhuri din cadrul bisericii creștine, iar prin Duhul lui Dumnezeu pot să deosebească și să se împotrivescă duhului antihrist, Satan va fi fără putere înaintea ei.”

Cum am putea să ne împotrivim duhului antihrist, dacă nu l-am văzut demascat pe deplin? Tocmai aceasta fac Pecețile: îl demască în totalitate, ca să nu cădem în plasa amăgirii lui. Astfel, în „Cele patru făpturi vii”, am văzut că Hristos a venit și a ridicat un Etalon, iar acum vom vedea care este tactica de apărare sau cum putem lupta împotriva duhului antihrist; vom vedea că de îndată ce mergem pe calea dată de Scriptură pentru a face aceasta, avem puteri biruitoare, în timp ce el nu mai are nici o putere în fața noastră. Deci, când Satan este demascat, când îi cunoaștem tactica, rămâne fără putere înaintea noastră, iar când începe să raționeze cu privire la Cuvânt, putem să-i spunem: „Tu faci întotdeauna aceasta!” Când vrea să facem compromis, noi îi spunem: „Nu, pentru că așa începi întotdeauna!”

„Numai puțin...”

„Nu! Categorie nu, pentru că compromisul duce la moarte duhovnicească, la despărțire definitivă de Dumnezeu! Nu voi face nici un compromis cu privire la Cuvânt, nu voi nega Cuvântul, nu voi nega ceea ce a învățat profetul!” Vedeți? Nu voi face nici un compromis!

„...Satan va fi fără putere înaintea ei. Astăzi va fi la fel de biruit ca atunci când Hristos i-a biruit fiecare efort de a câștiga putere asupra Sa în pustie.”

Cum a biruit Hristos fiecare efort al Satanei? Cu „Este scris!” El nu l-a biruit cu păreri, cu convingeri personale sau cu un sistem, ci l-a biruit cu: „Este scris!” Așa l-a biruit El pe diavolul și așa îl vom birui și noi. Noi nu avem nevoie de un sistem prin care să-l biruim, ci avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu. Amin!

„Da, Satan urăște descoperirea, dar noi o iubim. Dacă avem descoperirea adevărată în viețile noastre, nu vom putea fi biruiți de porțile iadului, ci le vom birui noi pe ele.”

Fratele Branham a spus următoarele în mesajul „Ziua biruinței”:

„Nu-i dă niciodată șansă omului lăuntric să acționeze. Noi suntem o ființă formată din trei părți: suflet, trup și duh, dar când mintea firească... Cele două forțe

duhovnicești care lucrează în voi sunt mintea voastră și duhul vostru. Mintea firească este șlefuită și va încerca să obțină ceva prin inteligența ei, dar când face aceasta, se îndepărtează de omul duhovnicesc care se află în el. Aceasta este ceea ce cauzează problema, fiindcă omul încearcă să găsească el însuși o soluție.”

Așadar, noi am văzut că cele două vițe se regăsesc în biserica creștină. Da, ele sunt în biserica adevărată pentru că în voi sunt două vițe: omul dinăuntru și omul dinafară.

În 2Corinteni 4.16 scrie: „De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.”

Pavel a spus că după omul dinăuntru, el iubea Legea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, el vorbea despre omul dinăuntru, adică despre omul care se înnoiește zi de zi, și de omul dinafară care este natura noastră firească, vechiul nostru sine care a căzut într-o stare hibridă și nu va fi niciodată drept până când nu va fi schimbat. Vedeți? Aici avem cele două vițe, iar fratele Branham a spus că ele se întrepătrund. Unde se întrepătrund ele? În noi, ceea ce înseamnă că trebuie să vedem șiretenia și amăgirea viței false și să ne împotrivim ei.

Satan nu lucrează afară. El nu încearcă să aducă o amăgire prin denomițiunea pentecostală pentru că ea nu ne va putea amăgi. Noi nu vom putea fi amăgiți de ea, ci trebuie să fie ceva atât de aproape încât, dacă ar fi cu puțință, să-i înșele chiar și pe cei aleși.

Fratele Branham a spus următoarele în predica „Perdeaua dinăuntru” din anul 1956:

„Omul nu știe cum este să trăiești o viață de biruință până când nu a biruit în totalitate. Pe cine? Pe el însuși, pentru că cel mai mare vrăjmaș pe care-l aveți sunteți voi înșivă. De aceea nu puteți crește în credință, pentru că aveți concepții intelectuale, iar partea voastră intelectuală spune: „Păi, este așa și așa!” Acesta este raționamentul, dar noi dorim să alungăm raționamentul, pentru că Biblia spune că în noi există două părți, două facultăți.”

Dacă cineva spune că ceea ce credeți voi, nu este rațional, ar trebui să strigați! Voi nu doriți ceva ce este rațional pentru că atunci ați avea o credință intelectuală, iar aceasta nu va produce niciodată Cuvântul lui Dumnezeu. Un seminar nu a putut produce niciodată altceva decât o biserică rece, formală și fără putere. De ce? Pentru că înțelegerea intelectuală, raționamentul și dorința de a înțelege Cuvântul și de a-L poziționa după societatea noastră modernă, după cultura noastră, va duce întotdeauna la moarte duhovnicească. Vedeți? De aceea ne luptăm cu partea noastră intelectuală. Partea intelectuală este cea care a dus-o pe Eva în bucluc. Șarpele a venit la partea ei intelectuală și a început să raționeze cu ea, a început

să-i arate că este frumoasă, că este bine ca cineva să fie înțelept, că nu este nimic în neregulă cu aceasta, că este o cale mai bună pentru că va cunoaște mai mult, și ce este în neregulă dacă cunoști mai mult? Partea voastră intelectuală este vrăjmașul nostru, de aceea trebuie să-l biruiți pe deplin. Pe cine trebuie să biruiți? Pe voi înșivă.

Fratele Branham a spus următoarele în predica „Învierea lui Lazăr”, din anul 1951: „Abel și-a condus mielul lângă o viță de vie și l-a jertfit pe altar, iar el a murit pe același altar pe care a murit mielul pe care l-a jertfit. Fiecare credincios care vine la Hristos, trebuie să moară pe același altar ca și Mielul său, Hristos, trebuie să moară în Hristos ca să fie o făptură nouă: să moară față de lucrurile lumii și să fie născut din nou, să fie o făptură nouă în Hristos Isus. Să moară pe același altar al jertfei de sine. În ordine.”

În predica „Voi trebuie să vă nașteți din nou”, din anul 1961, scrie:

„...Abel a murit pe altar cu jertfa sa; după ce și-a adus jertfa și a omorât-o pentru păcatul său, Abel a murit pe același altar cu jertfa sa. Ca să fiți născuți din nou, voi trebuie să muriți pe altar cu Jertfa voastră, să fiți la fel de morți ca El. Iar când sunteți născuți din nou, șarpele nu mai are viață acolo.”

Isus nu a murit la Calvar, ci în grădina Ghetsimani. La fel trebuie să facem și noi: să murim față de voia noastră și față de părerile noastre, așa cum a făcut Isus în grădina Ghetsimani. El a murit acolo în totalitate. El a spus: „Doamne, îndepărtează paharul acesta de la Mine!” Acela era omul care se întreba dacă nu există o altă cale, dar când Domnul nu l-a oferit o altă cale, în acel Om era credință, era Sămânța adevărată a lui Dumnezeu, era Dumnezeu însuși în trup de carne, așa că a spus: „Facă-Se voia Ta!”, și noi putem vedea că El a trebuit să moară acolo.

Domnul să ne ajute să moară vița veche din noi, să moară vița falsă din noi, ca să trăiască Hristos.

În predica „Sămânța nu va moșteni împreună cu pleava”, scrie:

„Vedeți cât de aproape pot fi? Matei 24.24 spune: „În zilele din urmă, cele două duhuri”, duhul bisericii, al oamenilor bisericii și Duhul Miresei, al celor care fac parte din Mireasă, „vor fi atât de apropiate încât, dacă ar fi posibil i-ar înșela chiar și pe cei aleși.” Atât vor fi de aproape.”

Este uimitor faptul că el a spus: „duhul bisericii, al oamenilor bisericii” și „Duhul Miresei, al celor care fac parte din Mireasă”. Acestea pot părea foarte departe de noi, nu-i așa? Fratele Harol Becket a spus că nu trebuie să privim foarte departe pentru a găsi trei tipuri de credincioși. El a spus că în noi înșine sunt trei tipuri de credincioși:

- Firea, trupul, partea noastră firească este un necredincios;
- duhul nostru este un așa-zis credincios; dar
- sufletul nostru, Viața din sufletul nostru este un credincios adevărat.

Așadar, nu trebuie să privim foarte departe ca să găsim trei feluri de credincioși; nu trebuie să privim foarte departe pentru a vedea ce este duhul bisericii, al oamenilor bisericii: el dorește să pună ungera Duhului Sfânt doar asupra duhului nostru, dar fratele Branham ne-a spus că putem avea ungera Duhului Sfânt asupra duhului nostru și cu toate acestea să murim și să mergem în iad. Vedeți cât poate fi de amăgitor? Putem avea senzații atunci când vine Dumnezeu în adunare și să-L simțim la fel ca cel de lângă noi, dar Lui nu-i pasă ce simțiți voi, nu-i pasă dacă spuneți că credeți Mesajul, fiindcă fratele Branham a spus că deși toate acestea sunt bune, nu sunt esența. Este ca și cum am spune că știm să citim, și am recunoaște că tot Mesajul se potrivește cu Scripturile, dar voi trebuie să luați Viața Mesajului, trebuie să luați Viața lui Hristos, să între înăuntrul vostru și să muriți pentru toate celelalte lucruri. Noi trebuie să murim pentru orice gând, pentru orice simțământ, pentru orice fel de raționament care este împotriva Cuvântului descoperit al zilei, trebuie să murim pe deplin față de toate acestea. Noi trebuie să trăim așa cum ne spune El, să facem ceea ce ne spune El cu privire la căsătorie și despărțire, la cum trebuie să ne îmbrăcăm, la locurile în care mergem; noi trebuie să murim față de toate argumentele și scuzele noastre, față de scuzele pe care le aducem pentru faptul că suntem neascultători, trebuie să murim pe deplin față de toate acestea, pe altar împreună cu Jertfa noastră. Apoi, ne vom naște din nou, dar nu noi vom fi cei care trăim, nu noi suntem cei care vom face acele fapte, nu este o Viață pe care o vom trăi noi, ci este Viața pe care o trăiește El în noi și prin noi. Dar El nu va împărți niciodată locul în care va locui, cu raționamentul nostru. El nu va împărți niciodată locul în care locuiește, cu duhul antihrist care aduce argumente cu privire la Cuvânt, care aduce scuze și o mulțime de „De ce-uri?” Această stare duhovnicească hibridă trebuie să moară pe deplin. Trebuie să înjunghiem vița aceea veche, s-o lăsăm să moară și să-L primim pe Hristos. Cine este Hristos? Cuvântul făcut trup. Noi trebuie să-L primim pe Hristos, Cuvântul viu făcut trup în ceasul nostru, care ne va aduce înnoirea Vieții, pentru că atunci nu va mai fi o viață trăită de noi, ci este Viața Cuvântului care trăiește în noi. Dar trebuie să primim Cuvântul și să lăsăm Apa Cuvântului să ne sfințească, să ne spele. Cum putem să ne lăsăm spălați de această Apă a Cuvântului? Prin faptul că spunem: „Tot ceea ce spune Cuvântul este adevărat!” Noi toți trebuie să ne supunem acestei spălări.

În Pecetea a doua citim:

„Acum, fiți atenți! Scopul Satanei este să pervertească Cuvântul lui Dumnezeu prin argumente aduse de rațiune. Apoi, își pune amprenta pe subiecții săi, prin faptul că resping Cuvântul original.”

Ei nu resping Cuvântul hibrid, Cuvântul care a fost dus din denomi-națiune în denomi-națiune, care a fost amestecat cu păreri și a intrat în Mesaj cu păreri amestecate, iar Satan își pune amprenta asupra lor pentru că au respins Cuvântul original.

Profetul din Maleahi 4 și Apocalipsa 10.7, a venit să ne aducă înapoi la credința originală a părinților de la Rusalii, iar când noi respingem aceasta, Satan și-a pus deja amprenta pe noi.

Acum ne vom uita la Pecetea a doua, ca să vedem ce mai spune fratele Branham despre ea:

„Observați, ei ar fi trebuit să se ucidă unii pe alții, ar fi trebuit să se ucidă unul pe celălalt. Arcul său nu avea săgeți, dar sabia lui mare avea putere, iar mai târziu, când s-a schimbat de pe calul alb pe cel roșu, a început să omoare; același diavol cu sabia lui.”

Așa cum am mai spus, există un plan de bătaie, pentru că bătălia care a existat în cer s-a mutat pe pământ, iar ceea ce a avut loc acolo, s-a mutat aici jos. În cer a existat o bătălie, iar Lucifer a fost dat afară și aruncat pe pământ. Și ce a făcut el? A contaminat Edenul, iar de atunci înapoi a continuat să contamineze pământul, așa că acum, lupta din ceruri continuă pe pământ și se va încheia pe pământ cu marea bătălie de la Armaghedon.

Să citim din Pecetea a patra:

„Noi știm cu toții că bătălia a început în ceruri, iar ei au fost dați afară. Mihail și îngerii Săi i-au aruncat afară, i-au izgonit afară, iar când s-a întâmplat aceasta, ei au căzut exact în Eden și astfel a început bătălia aici, chiar aici.

Dumnezeu și-a fortificat copiii după Cuvântul Său, dar Eva și-a scos capul afară și a spus: „Cred că s-ar putea să ai dreptate”... De acolo a pornit tot și așa a fost de atunci înapoi.”

Aceeași tactică, același plan: ceea ce a făcut în cer, face și pe pământ. Aceasta a făcut și în Eden. În Eden, el nu a făcut o organizație a șarpelui, nici nu a folosit o trupă de beduini, ci a mers exact acolo unde era și Dumnezeu. Vedeți? Satan nu l-a folosit pe șarpe pentru a face o armată masivă, deși șarpele era un individ biped care umbla pe două picioare și vorbea, ci l-a folosit ca să ajungă mai aproape, pentru că întotdeauna vrea să fie acolo unde este Dumnezeu. Satan vrea să lucreze acolo unde lucrează și Dumnezeu și vrea să ia în stăpânire ceea ce stăpânește Dumnezeu.

Ce ne rămâne de făcut acum? Dacă am văzut tactica Satanei, să nu ne lăsăm amăgiți de el!

Așadar, Satan a pătruns înăuntru pe calul alb, cu un arc fără săgeți. În acest stadiu, el nu putea face rău pentru că nu avea o cunună, dar i s-a dat una, iar atunci a pășit în față pentru a birui. Noi trebuie să înțelegem că scopul Satanei este să biruiască. Dar cum biruiește el? Prin amăgire. El este un duh amăgitor care a intrat înăuntru. Care este amăgirea lui? „Nu am venit aici ca să vă biruiesc. Nu am săgeți și nici cunună, deci nu am venit să vă amăgesc!”

Când a pornit duhul nicolait, era doar o părere, o părtășie printre predicatori. Ce putea fi în neregulă cu aceasta? Dar apoi a devenit o învățătură și a început să domnească. Aceasta se potrivește foarte bine cu: „Nu sunt aici ca să vă rănesc. Nu am săgeți și nu port nici o cunună. Nu am autoritate asupra voastră, așa că puteți veni și pleca după bunul vostru plac. Puteți intra și ieși din acest compromis oricând doriți. Puteți lăsa deoparte puțin din ceea ce a spus profetul lui Dumnezeu, pentru că nu este nici o problemă.”

Aceasta i-a spus și Evei: „Cu siguranță nu veți muri! Dumnezeu nu v-ar face una ca asta! Tu ești o fiică a lui Dumnezeu, un copil al Lui; ai ieșit din Adam, iar Dumnezeu îl iubește pe Adam și te iubește și pe tine, așa că nu te va ucide.”

El pătrunde înăuntru prin amăgire și vine ca să biruiască prin această amăgire. Dar o face atât de abil încât nu arată ca și cum ar veni să biruiască, ci ca și cum ar vrea să aibă părtășie. Apoi, după ce intră înăuntru, primește o cunună. Cine l-a încununat pe călărețul de pe calul alb în biserica de la început? Biserica. Ea i-a pus cununa pe cap. Voi înșivă îi dați autoritate calului alb, când vine la ușa voastră cu argumentări care sunt împotriva Cuvântului și cu compromisuri cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. El vine fără autoritate asupra voastră, nu are săgeți și nu poate să vă facă nici un rău, de aceea, tot ce trebuie să faceți este să răcniți ca un leu, cu Cuvântul curat al lui Dumnezeu și să spuneți: „Nu spun Scripturile?”, „Nu ne-a învățat profetul...?”, „Nu spune Cuvântul...?” Dacă procedăm așa, el va pleca de la noi pentru că nu are nici săgeți și nici cunună. Dar când întreținem acel compromis, acea amăgire și o aducem înăuntru, îi punem cununa pe cap; iar când îi punem cununa pe cap, el schimbă calul alb cu calul roșu.

În Pecetea a treia scrie:

„În primul stadiu, calul alb, el era doar o părere, dar în învățătura și în caracterul său era un duh antihrist. Părea nevinovat, părea că nu poate face nimic rău... dar acesta este felul în care pătrunde Satana înăuntru. El este o pasăre abilă.”

În Pecetea a doua citim:

„Vedeți, Satan a ridicat acei cai. Priviți șiretenia acestui individ, Satan, despre care

vorbim aici. Noi îl dezvăluim chiar aici, și îl descoperim prin Scripturi, ca să puteți vedea cine este el. Dar țineți minte că el nu a intrat înăuntru ca să fie un comunist, Satan nu a încercat niciodată aceasta. El este un antihrist și vine atât de aproape, încât Isus a spus că i-ar înșela chiar și pe cei aleși.”

Să nu căutați calul alb în jur, ci căutați-l chiar aici, și țineți minte că Dumnezeu a ridicat un Etalon pentru a-l înfrunța, iar acest Etalon este Cuvântul curat, adică Hristos.

Fratele Branham ne-a învățat că Pavel și apostolii timpurii răcneau cu Cuvântul curat al lui Dumnezeu, cu descoperirea curată a Cuvântului. Ei vesteau Biblia pe care eu și voi o citim încă. Amin! Acesta este felul în care luptau ei împotriva acestui duh antihrist de pe calul alb și acesta este felul în care trebuie să luptăm și noi.

Fratele Branham a venit ca să ne ducă înapoi la învățătura originală, iar când a trecut dincolo de perdeaua timpului, i s-a spus că va fi judecat împreună cu grupul său. Știți ce a întrebat atunci? El a întrebat dacă va fi judecat și Pavel, iar răspunsul primit a fost: „Da!” Atunci, el a spus: „Eu am predicat ceea ce a predicat și Pavel”, iar milioane de oameni care erau acolo, au spus: „Pe aceasta ne odihnim noi!” Vedeți? Pe aceasta mă odihnesc și eu: pe faptul că am predicat ceea ce a predicat și Pavel. Astfel, dacă Pavel a fost mesagerul legitimat, dacă el a fost o Lumină pentru neamuri, împlinirea profețiilor Vechiului Testament, dacă el a așezat credința noastră, iar fratele Branham ne-a restituit-o, Dumnezeu nu-și poate schimba Cuvântul, ci îl onorează; iar dacă noi ne-am întors la credința originală a părinților de la început, înseamnă că ne odihnim tot pe aceasta.

Câți dintre voi vă odihniți pe aceasta? Aleluia! Aceasta este ceea ce-l învinge pe calul alb. Să nu uitați că Dumnezeu Și-a pus Pecetea pe Mesajul orei, de aceea, nu încercați să explicați cu mintea voastră lucrurile pe care nu le înțelegeți, ci așteptați până vi le descoperă Dumnezeu.

Fratele Branham a spus în Peciți că ucenicii au umblat mult timp cu Isus, dar la un moment dat au spus: „Acum știm că ești Mesia, Hristosul!” Domnul Isus umblase multă vreme cu ei, dar cu toate acestea, au înțeles numai la un moment dat Cine era El, deși făcuse multe lucruri printre ei. Noi am umblat cincizeci de ani cu Mesajul acesta, dar abia acum înțelegem că Cel care a venit jos în anul 1963, a fost Hristos. Este Îngerul puternic, Hristos, care a venit jos în plinătatea Cuvântului Său, cu Viața Cuvântului Său.

Acum am înțeles, pentru că tiparul Scripturii nu se schimbă niciodată.

Isus a umblat cu ei prin Mesajul orei și le-a spus ce să facă, dar deși am ascultat de nenumărate ori casetele, tot n-am înțeles că El a venit jos. Dar când am primit

această descoperire, am spus: „Acesta este Domnul slavei în Cuvântul Său! Aceasta este Viața lui Isus Hristos!”, iar fratele Branham a spus în Pечеți: „Vedeți, poate că aceasta nu a trebuit să se întâmple decât acum!”

Dumnezeu trezește doar acum lucrurile în inimile noastre, El trezește doar acum lucrurile în Mireasa Sa și poate că toate acestea nu trebuiau să se întâmple decât acum. Dar când El tulbură apele, intrați înăuntru!

Noi trebuie să creștem în cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos; trebuie să creștem spre Cap. Înțelegeți? Noi nu trebuie să stăm cu Mesajul așa cum era în urmă cu cincizeci de ani, adică nu trebuie să rămânem doar la Maleahi 4 și să spunem: „Dumnezeu a trimis un profet!”; aceasta nu este suficient pentru răpire, pentru că dacă ar fi fost suficient, am fi fost deja răpiți. El trebuie să ne aducă o descoperire mai mare care vine cu o sinceritate și cu o predare mai mare, trebuie să venim la această sărbătoare a Paștelui, dar fără aluatul răutății și al vicleniei; noi trebuie să venim la această sărbătoare care este Hristos, Mielul nostru de Paști, cu azimile sincerității și ale Adevărului.

Aceasta i-a spus Domnul și fratelui Branham atunci când el încerca să lege șarpele acela din vedenie. El i-a zis: „Tu ai puterea să-l legi, dar trebuie să fii mai sincer!” Atunci, fratele Branham a vorbit și l-a legat, iar Domnul i-a spus: „Poți să-l și dezlegi!” De ce ar fi încercat el să-l dezlege? Prin aceasta, Domnul încerca să ne spună ceva prin fratele Branham și anume, că noi avem putere să legăm șarpele prin Cuvântul restituit al lui Dumnezeu, prin sinceritate și Adevăr, dar ne mai spunea ceva: că noi avem și puterea de a-l dezlega în viețile noastre. Când l-a dezlegat fratele Branham, șarpele a pornit după el făcând aceleași lucruri pe care le făcuse înainte de a fi legat. Vedeți? Șarpele poate fi legat, dar numai prin sinceritate, însă voi aveți și puterea să-l dezlegați. Cum puteți să-l dezlegați? Prin compromis. Dar când facem aceasta, în viața noastră încep să se întâmple lucruri care nu ne plac, iar atunci ne întrebăm: „De ce sunt din nou în pustie, în epoca întunecoasă? De ce viața mea a luat o asemenea turnură?”

Ați dezlegat cumva șarpele printr-o mărturie diferită de aceea a Cuvântului?

Fratele Branham s-a luptat cu aceasta, iar Domnul i-a cerut să fie mai sincer. Atunci, l-a rugat pe Domnul să-i arate cum să fie mai sincer, iar Biblia sa s-a deschis în locul unde scrie că trebuie să mergem la sărbătoarea Paștelui, nu cu aluatul răutății și al necurăției, ci cu azimile sincerității și ale Adevărului. Vă amintiți ce a spus fratele Branham că a făcut atunci? El a început să postească și să se roage, deoarece a înțeles că ceea ce avea nu era suficient. El era profetul lui Dumnezeu care ajungea la o descoperire mai mare și anume, că avea putere să lege șarpele, dar a înțeles că aceasta se putea realiza numai prin sinceritate și

Adevăr.

Apostolii au venit odată la Isus și l-au spus că nu au putut să scoată afară un drac. Nu era nici o problemă cu făgăduința Cuvântului, cu Cuvântul, ci ei trebuiau să aibă un alt nivel de sinceritate. Astfel, când L-au întrebat de ce nu au putut să-l scoată afară, Domnul le-a spus că acel soi de draci ies afară numai prin post și rugăciune.

Când Domnul i-a arătat fratelui Branham că avea putere să lege șarpele, i-a spus că trebuie să țină sărbătoarea Paștelui cu azimile sincerității și ale Adevărului.

Noi putem fi sinceri, dar să nu avem Adevărul, sau putem să avem Adevărul și să nu fim sinceri, însă când punem sinceritatea împreună Adevărul, putem ține sărbătoarea Paștelui, care este Isus Hristos cel răstignit.

Frați și surori, pe aceste casete Domnul ne-a dat harul pentru răpire care trebuie să se transforme în credința pentru răpire. Ce face El, învățătură după învățătură, rând după rând, puțin aici, puțin acolo? Își crește Biserica la statura deplină a lui Isus Hristos, astfel încât să poată manifesta puterea deplină pe care o avea Isus Hristos când a fost aici pe pământ. Noi trebuie să creștem în aceasta, nu doar să ne învățăm în jur și să spunem: „Totul va fi în ordine cu mine pentru că cred Mesajul!” Noi trebuie să intrăm în Mesaj, să primim Mesajul în sufletul nostru, să primim Viața, iar acea Viață trebuie să crească în credința pentru răpire. Înțelegeți? Biserica trebuie să crească până la starea de răpire.

Dacă vedem că ne este greu să citim, să ascultăm casete, să venim la biserică, dacă nu mai avem râvnă pentru Cuvântul lui Dumnezeu, dacă viața noastră este mai rea decât anul trecut, înseamnă că am alunecat.

Noi trebuie să ne întoarcem înapoi la râvna pentru Cuvântul Domnului, la starea de clocot, la sinceritate; trebuie să începem să ne rugăm, să postim și să spunem: „Doamne, du-mă înapoi la dragostea dintâi, ca să pot face faptele dintâi, fiindcă am început să fiu rece, formal și fără putere.”

În ordine. Acum vom merge la calul roșu, iar pentru aceasta vom citi din Pecetea a doua:

„Observați, ei ar fi trebuit să se ucidă unii pe alții, ar fi trebuit să se ucidă unul pe celălalt. Arcul său nu avea săgeți, dar sabia lui mare avea putere, iar mai târziu, când s-a schimbat de pe calul alb pe cel roșu, a început să omoare; același diavol cu sabia lui. Ce a spus Isus? Că cei care ridică sabia, vor pieri de sabie. Să nu ripostați!”

Vă amintiți că la început am spus că mai trebuie să suferim puțin și că aceasta este Pecetea a doua? Acum ascultați:

„Isus a spus că cei care ridică sabia, vor pieri de ea. Să nu ripostați! Înțelegeți? În

seara aceea, când Isus a spus aceasta, Petru a luat sabia. Vedeți? Faceți și voi cum a făcut Isus, mergeți înainte!”

Acum, țineți minte că el (călărețul) are o sabie. El a pornit cu o sabie în mâna sa, călărind un cal roșu și vărsând sângele tuturor celor care nu sunt de acord cu el. Înțelegeți acum? Câți dintre voi înțeleg acum ce este această Pecete?”

Noi am înțeles? Pecetea este reprezentată de un cal roșu. Vedeți? Antihristul s-a dat jos de pe calul alb și călărește un cal roșu, iar pe calul roșu i s-a dat o sabie, scopul lui fiind că ia pacea de pe pământ și să ucidă. De fapt, el voia ca oamenii să se ucidă între ei.

Haideți să citim aceasta în Apocalipsa 6.3-4:

„Când a rupt Mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: „Vino și vezi.”

Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare.”

Așadar, scopul lui era să ia pacea de pe pământ pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții.

Isus Se afla în grădina Ghetsimani, iar acolo a avut loc o luptă grea fiindcă știa că-l sosise ceasul, că venise vremea să-Și dea Viața. Astfel, El a întrebat dacă nu există o altă cale decât să-Și dea Viața, iar când a înțeles că aceea era singura cale, a primit ungerea Vișelului. De ce ungerea Vișelului? Pentru că vișelul este un animal de jertfă, care poartă poveri, iar la urmă își dă viața.

Deci, Isus a avut o luptă în Ghetsimani, iar după acea luptă a fost pregătit să-Și dea Viața, dar Petru nu se afla sub aceeași ungere cu El. Petru se afla sub o influență diferită de cea a lui Isus. El dormise în timpul cât Isus stătuse în rugăciune și nu avea același Duh pe care-l avea Isus. Ce a spus Isus în noaptea aceea? „Cei ce ridică sabia vor pieri de sabie! Să nu ripostați!”

Să citim din nou din Pecetea a doua:

„Acum, țineți minte că el (călărețul) are o sabie. El a pornit cu o sabie în mâna sa, călărind un cal roșu și vărsând sângele tuturor celor care nu sunt de acord cu el. Înțelegeți acum? Câți dintre voi înțeleg acum ce este această Pecete?”

Câți înțelegem Pecetea? Duhul antihrist a pornit să-i ucidă pe toți cei ce nu sunt de acord cu el, dar Duhul lui Hristos nu ripostează, ci se predă, își dă viața.

Petru nu se afla sub ungerea bună pentru că dacă s-ar fi aflat sub ea, ar fi trebuit să aibă aceeași Ungere ca Isus. Adevărul este că Petru nu era încă întors la Dumnezeu, de fapt, el mergea prin Pecete.

Aș vrea să vă arăt ce vreau să spun, ca să mă înțelegeți, iar pentru aceasta vom

merge în Matei 16.13-19:

„Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia sau unul din proroci.”

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?”

Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!”

Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.

Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.”

Aici vedem că Petru a primit de la Tatăl, o descoperire care ne spune Cine este Isus Hristos. Așa cum am citit mai sus, Isus i-a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”, iar Petru a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!” Atunci, Isus i-a spus că nu carnea și sângele i-au descoperit aceasta, ci Tatăl Său care era în ceruri, iar pe lângă aceasta, i-a spus că-i va da cheile Împărăției.

Din cele citite aici, vedem că Petru se afla într-o poziție bună, și probabil credea că el este cel mai bun dintre toți, dar gândea așa pentru că toți aveau o gândire firească. Acesta este motivul pentru care se certau între ei și încercau să decidă care dintre ei era mai mare și care avea să fie cel mai mare în Împărăție. Vedeți, ei erau firești și din cauza aceasta nu vedeau ce se întâmpla din punct de vedere duhovnicesc.

„Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul.

De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învie.”

După cum vedem de aici, următoarea descoperire pe care le-a spus-o Isus după cele întâmplate mai sus, a fost că El trebuie să meargă, să fie jertfit și să învie a treia zi. Dar ce a făcut Petru atunci?

„Petru l-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!”

Dar Isus s-a întors și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci

gânduri de ale oamenilor.”

Ce întoarcere de situație pentru Petru! El înțelesese ceva și totul mergea bine, dar apoi a spus ceva, iar atunci Domnul s-a întors spre el și i-a zis: „Înapoi Mea, Satano!” De ce i-a spus Domnul aceasta? Petru se afla sub influența călărețului de pe calul alb care încerca să aducă argumente raționale cu privire la Cuvânt, deoarece el știa că Isus era Fiul lui Dumnezeu, Hristosul, Cuvântul, iar Cuvântul tocmai spusese: „Voi fi omorât, dar voi învia a treia zi!” Acesta este Cuvântul, este „Așa vorbește Domnul”, dar Petru a început să argumenteze, însă întotdeauna când facem aceasta, suntem călăuziți de duhul antihrist.

Fără îndoială, Petru îl iubea pe Domnul și nu voia să se întâmple așa ceva, iar în mintea sa firească, în gândirea sa, își spunea că totul este bine și că nu trebuie să se întâmple aceasta. Acesta este motivul pentru care a început să-L mustre pe Domnul și să-l zică: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!”, dar Isus nu i-a răspuns: „Petre, aceasta este gândirea ta firească!”, ci l-a mustrat: „Înapoia Mea, Satano!” Prin aceasta, Isus arăta că era același duh care a călărit în Eden, care l-a ispitit pe El în pustie și care în momentul acela îi vorbea prin Petru.

Priviți cât este de aproape amăgirea!

Petru tocmai primise o descoperire divină de la Tatăl, care îi arătase Cine era Isus, iar Isus i-a spus că el va primi cheile Împărăției. Dar imediat după aceea, ungerea calului alb a venit exact în același vas și i-a vorbit lui Isus prin aceleași buze care rostiseră și descoperirea primită de la Dumnezeu cu câteva clipe în urmă. Însă de data aceasta vorbea duhul antihrist, iar Isus l-a recunoscut imediat.

Vedeți amăgirea, prieteni? Voi nu puteți argumenta cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă trebuie să se întâmple unele lucruri, se vor întâmpla negreșit, pentru că ceea ce este „Așa vorbește Domnul!” nu se va schimba. Indiferent ce încercă să ne determine cineva să spunem, dacă este diferit de Mesaj este duhul antihrist care vine de la Satan. Isus era acolo, El fiind Mesagerul aceluia ceas, Cuvântul făcut trup venit în slujba unui Profet. El stătea acolo și spunea că trebuie să meargă să fie ucis, dar că va învia a treia zi, însă Petru nega slujba Sa profetică, pe „Așa vorbește Domnul!”

Același lucru se întâmplă și cu noi dacă încercăm să argumentăm cu privire la Mesaj. Dacă nu înțelegeți ceva ce a spus fratele Branham, așteptați! Nu încercați să aranjați voi lucrurile în așa fel încât să aibă sens! Nu încercați să corectați Mesajul! Dacă fratele Branham a spus ceva, iar mai târziu a venit și s-a corectat, este în ordine. Luați aceasta și fiți atenți pentru că atunci când Lucifer nu are izbândă cu cel care a fost mai întâi, vine la al doilea. El nu a putut să-L biruiască pe

Isus, dar credeți că nu a fost prezent când Petru a primit descoperirea dată de Dumnezeu? Și ce a făcut Satan? El merge întotdeauna la al doilea, încercând astfel să ajungă la primul.

Noi nu avem nici un verset care să ne spună că Petru s-a pocăit de ceea ce i-a spus lui Isus. Scriptura nu spune aceasta.

Să mergem în Matei 26.47-54, la cele întâmplare în grădina Ghetsimani, ca să vedem progresul făcut de antihrist:

„Pe când vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul din cei doisprezece, cu o gloată mare, cu săbii și cu ciomege, trimiși de preoții cei mai de seamă și de bătrânii norodului.

Vânzătorul le dăduse semnul acesta: „Pe care-L voi săruta eu, Acela este; să puneți mâna pe El!”

Îndată, Iuda s-a apropiat de Isus și l-a zis: „Plecăciune, Învățătorule!” Și l-a sărutat. Isus i-a zis: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!” Atunci oamenii aceia s-au apropiat, au pus mâinile pe Isus și l-au prins.”

Aș vrea să ne oprim puțin aici.

Isus știa foarte bine cine era Iuda și știa ce urma să facă pentru că l-a privit și i-a spus să facă ce avea de făcut, iar Iuda a plecat. Isus a știut încă de la început că Iuda era fiul pierzării; a știut aceasta încă de când l-a ales apostol, dar priviți ce i-a spus când a venit cu gloata: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!”

Isus avusese o luptă grea în grădina Ghetsimani, iar după aceea, ei au venit să-l aresteze. Dar ce a făcut Isus? El nu a ripostat în nici un fel, ci a fost gata să-și dea Viața.

Aceasta este Pecetea a doua, prieteni; acesta este exemplul nostru.

„Și unul din cei ce erau cu Isus a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea.”

Ceea ce vreau să subliniez aici este că omul care a scos sabia nu voia să-i taie urechea la acel rob, ci scopul lui era să-l ucidă. El voia să-i taie capul, dar s-a întâmplat ceva și i-a ratat capul, așa că i-a tăiat doar urechea.

„Atunci Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri.

Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?

Dar cum se vor împlini Scripturile care zic că așa trebuie să se întâmple?”

Isus umbla în Cuvânt, în ungera corectă a aceluia ceas. Dacă ar fi ripostat, El nu ar mai fi fost Isus. Înțelegeți? Ce făcea El? Isus umbla în predare deplină, în supunere totală față de Cuvânt și împlinea ceea ce spunea Cuvântul despre El. Astfel, dacă

Cuvântul spune că trebuia să moară, El nu a raționat cu privire la aceasta și nu a fugit să se ascundă, ci a dat piept cu situația aceea, ca și un vițel, pentru că avea asupra Sa ungera vițelului.

Dar Petru a primit sămânța de dezbinare atunci când a vorbit cu Domnul și L-a muștră, când a respins Cuvântul, a început să raționeze cu privire la El și a spus: „Nu vei fi ucis!” Isus l-a muștră pentru aceasta, dar el nu s-a pocăit, iar calul alb s-a schimbat în calul roșu în viața lui Petru și astfel a ridicat sabia și a încercat săucidă.

Însă Isus, care se afla sub ungera vițelului, a atins urechea acelui om și l-a vindecat.

Noi putem vedea aceeași relatare și în Evanghelia lui Ioan capitolul 18.

Acolo scrie că Isus i-a întrebat pe cei care au venit să-L prindă: „Pe cine căutați?”, iar ei au răspuns: „Pe Isus din Nazaret.” „Eu sunt!”, a spus El, iar ei s-au dat înapoi și au căzut cu fețele la pământ.

Gândiți-vă că El i-a spus lui Petru că Tatăl putea să-l trimită mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri, dar atunci cum ar fi putut să se împlinească ce era scris despre El? Vedeți? El trebuia să calce în pașii Cuvântului. Era Cuvântul și numai Cuvântul, iar antihristul încerca în mod constant să oprească Cuvântul. S-ar părea că Petru a încercat să facă un lucru bun, să apere Cuvântul orei, dar de fapt, el încerca săucidă.

Să ne întoarcem la Pecetea a doua:

„Același lucru este valabil și astăzi. Nu i-ați auzit pe bătrânii diavoli spunând: „Dacă crezi în vindecarea divină, aici este cineva fără vedere. Nu vrei să-i deschizi ochii?” sau: „Lovește-mă cu orbire! Lovește-mă cu orbire!” Este același diavol bătrân care a spus odinioară: „Dă-Te jos de pe cruce și Te vom crede! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, fă din aceste pietre, pâini!”, același diavol. Îndepărtați-vă de ei, pentru că așa a făcut Isus! El nu S-a luat la harță cu niciunul dintre ei.

Au pus o cârpă pe capul Său, pe ochii Săi scumpi, au luat un băț și L-au lovit peste cap spunând: „Dacă ești profet, spune-ne cine Te-a lovit?” (Ei și-au dat bățul de la unul la altul). „Spune-ne cine Te-a lovit și vom crede că ești profet.” El nu Și-a deschis gura nici o clipă, ci doar a stat acolo. El nu S-a luat la harță cu ei, ci a făcut doar ceea ce a spus Tatăl. Vedeți? Lăsați-i să meargă înainte! Nu vă faceți griji pentru că va veni și timpul lor. Da, domnilor.”

Vedeți, aici ni se spune că ei îl batjocoreau pe Isus și îl loveau cu un băț. Isus știa cine l-a lovit, dar nu a spus nimic pentru că se afla sub ungera vițelului. El se pleca sub povară și își sacrifică viața. De ce? Pentru că la aceasta L-a chemat Cuvântul.

În Pecetea a doua, putem vedea că oamenii râdeau de creștini, dar Isus a spus că „cei blânzi vor moșteni pământul.” Vedeți? Noi nu trebuie să ripostăm la batjocură. Acum aș vrea să mergem în Geneza, ca să vedem cum au înaintat Pecetele, și vom înțelege că ele deschid întreaga Biblie.

Să deschidem la Geneza 3. Ceea ce vom citi are loc după amăgirea femeii, dar vom începe să citim de la versetul 6:

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele.

Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.”

Știți de ce este greu să venim la biserică atunci când deviem? Ei nu au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu și au deviat, de aceea le-a fost greu să meargă la întâlnirea cu Dumnezeu. Atunci este greu să ascultăm Mesajul și să citim. De ce? Pentru că am rupt părtășia din pricina minciunii calului alb. Puterea, ungerea calului alb semăna o sămânță de dezbinare, ceva ce părea să fie bine, dar nu era. Ei au primit acea sămânță de dezbinare care venea de la calul alb și astfel părtășia lor cu Dumnezeu a fost ruptă.

„Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?”

El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.”

Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?”

Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.”

Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.” (v. 6-13).

Aici s-a trecut de la calul alb la cel roșu. În familia lui Dumnezeu era armonie și la fel între animale și om, totul era într-o armonie desăvârșită, nu exista nici o luptă, nici un zbugium, nici un război, nici un zvon, dar după ce au acceptat calul alb, călărețul l-a schimbat cu cel roșu, iar atunci a început dezbinarea și lupta, pentru că scopul Satanei era să ia pacea de pe pământ. Vedeți? Scopul lui este să ia pacea din familia voastră, dintre voi și soția voastră, dintre voi și frații și surorile voastre – aceasta este ungerea calului roșu, deoarece calul alb se schimbă imediat

În calul roșu.

Domnul a zis: „Adame, cine ți-a spus că ești gol?”

„Femeia.”

„Ce ai făcut, femeie?”

„Șarpele este de vină.”

Vedeți? Într-o clipă s-a trecut de la armonie la război, iar când ajungem la război, trebuie să recunoaștem că există o singură putere care va distruge influența calului roșu. Care este aceasta? Ungerea vițelului. De ce? Pentru că noi nu putem să ne luptăm niciodată cu calul roșu decât cu un alt cal roșu, dar dacă facem aceasta, câștigă antihristul.

Așadar, singura cale de a distruge puterea ungerii calului roșu este ungera vițelului.

Așa cum am spus deja, calul roșu a venit împotriva lui Isus Hristos ca să-L ucidă, dar El a luat puterea ungerii vițelului și astfel a nimicit complet puterea ungerii calului roșu. Apoi, cei din epocile bisericilor și-au dat viața de bună voie, cu bucurie, s-au jertfit de bună voie. De ce? Pentru că Jertfa care fusese dată înainte nimicise pe deplin puterea calului roșu, de aceea, calul roșu nu avea nici o putere asupra lor. Astfel, ei și-au dat viețile de bună voie în prigoana din epoca întunecoasă. De ce? Pentru că erau sub ungera epocii lor, sub ungera vițelului, iar aceea era puterea care avea să-l frângă pe calul roșu.

Țineți minte că sub ungera aceea, biserica creștea. Biserica nu trebuia să alcătuiască o armată și nu trebuia să se alăture unei alte guvernări care s-o ajute, ci trebuia să meargă în pământ, să moară. Înțelegeți? Ei erau sub o ungeră, sub ungera vițelului, iar acea ungeră era să-și dea viața pentru Evanghelie. Aceasta era singura cale prin care puteau nimici puterea calului roșu. Dacă s-ar fi aliat cu guvernul vremii, dacă s-ar fi aprovizionat cu arme și s-ar fi antrenat pentru război, atunci calul roșu s-ar fi luptat cu un alt cal roșu. Vedeți? Ei trebuiau să ia ungera vițelului, pentru că atunci când vrăjmașul vine ca un val, Dumnezeu ridică un stăvilă pentru a-l înfrunța.

Așadar, singura modalitate de a birui calul roșu este ungera vițelului. Vedeți, calul alb se schimbă întotdeauna în cel roșu.

Fiind sub influența calului alb, Cain a încercat să aducă un înlocuitor diferit de cel adus de Abel prin descoperire. El a făcut un altar frumos și l-a împodobit frumos, ceea ce i-a cerut multă muncă. Vedeți? El a muncit mult pentru a semăna câmpurile și pentru a crește legumele, dar proceda conform propriului său intelect, propriei sale minți și s-a închinat lui Dumnezeu cum a crezut el că era mai bine. Dar Dumnezeu nu dorește închinare așa cum credem noi că trebuie adusă, ci în

conformitate cu descoperirea Cuvântului adevărat. Acesta este felul în care primește El închinarea.

Abel nu a muncit, nu a trudit, ci a venit în față cu ceea ce s-a cerut. El a înțeles că trebuia să aducă sângele unui miel pe care trebuia să-l ucidă, iar lucrarea făcută de el s-a bazat pe descoperire. Abel nu a fost salvat prin faptele sale, ci prin descoperire, lucrarea făcută de el dovedind că avea credință.

Așadar, faptul că a luat un miel și l-a înjunghiat, arată că avea descoperirea cu privire la ce trebuia să facă pentru a fi liber; el a înțeles că era nevoie de o jertfă înlocuitoare. Dar Cain nu avea descoperirea, de aceea a lucrat ca să producă ceva, iar duhul antihrist îi spunea: „Este bine, este frumos și te va face mai înțelept, mai deștept. Este de dorit...” Era același lucru prin care a căzut și Eva. Vedeți? El a produs acele lucruri, dar nu au fost acceptate.

Abel a primit descoperirea din partea Domnului, din partea Cuvântului veșnic care nu se schimbă niciodată, pentru că Mielul a fost înjunghiat înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu a scris Biblia înainte să existe hârtie și cerneală, ceea ce înseamnă că acest Cuvânt este veșnic și neschimbător.

Așadar, Abel a trebuit să aștepte descoperirea Cuvântului care era deja scris și care avea să-i spună cum putea să treacă biruitor peste situația în care se afla, iar singura cale de a birui era prin sângele unui miel nevinovat, pentru că așa scria deja în Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi nu avem o Biblie care datează de șase mii de ani, ci avem o Biblie care a existat încă înainte de crearea pământului. El a scris Biblia când a așezat stelele pe cer, iar înainte de a o scrie, Ea era desăvârșită în gândul Său.

Noi ajungem și pășim abia acum în ceea ce a existat și este dintotdeauna o realitate.

Așadar, Abel trebuia să vină prin descoperirea Cuvântului și pentru că a venit așa, jertfa sa a fost primită. De ce? Pentru că el a venit sub ungera Leului, a Cuvântului curat. Cum a primit-o Pavel? Prin descoperire. Cum a primit-o Abel? Prin descoperire. Ce era aceasta? Cuvântul curat. Deci, jertfa a fost primită sub ungera Leului, iar când s-a întâmplat aceasta, Cain s-a umplut de mânie. De ce? Pentru că trecea sub ungera calului roșu. Antihristul schimba tactica, schimba puterea, părăsea nevinovăția pe care o afișase până atunci și a trecut la mânie. Atunci, Dumnezeu a venit la Cain și i-a zis: „Fă și tu ca fratele tău și va fi bine și pentru tine.”, dar mai departe aflăm că el a avut o discuție cu Abel, iar în timpul acestei discuții s-a înfuriat atât de tare încât și-a ucis fratele. Oare ce a spus Abel? Aș fi curios să aflu, pentru că discuția lor a fost cam așa: „De ce jertfa ta, sângele înlocuitor, a fost primită, în timp ce jertfa mea, roadele aduse prin truda mâinilor

mele, nu a fost primită?”

Fratele Branham a spus că Abel a știut că era vorba despre o problemă în sânge, în timp ce Cain credea că Eva a mâncat un măr. Vedeți, discuția lor a fost despre: „De ce jertfa mea nu a fost primită, iar a ta a fost primită?”, iar când Abel i-a spus descoperirea pe care a avut-o cu privire la Cuvânt, Cain a fost dat pe față și a înțeles cine era. Aceasta l-a înfuriat atât de tare, încât și-a ucis fratele. De ce și-a ucis fratele? Pentru că a trecut de pe calul alb pe calul roșu.

Ce face calul roșu? Ia pacea de pe pământ pentru ca oamenii să se înjunghie unul pe altul. Aceasta nu s-a întâmplat numai în epocile bisericilor, ci s-a întâmplat întotdeauna, iar înainte de a se întâmpla pe pământ, s-a întâmplat în ceruri. Dar acum, tactica Satanei a fost dată pe față ca s-o putem vedea și să ne împotrivism lui. Cum putem lupta împotriva lui? Ca Abel, care nu a ripostat, ci și-a dat viața. Fratele Branham a spus că el a murit pe altar împreună cu jertfa sa. Acesta este exemplul nostru.

Să mai luăm un exemplu. Pentru aceasta vom merge în Numeri 20.2-12:

„Adunarea n-avea apă. Și s-au răsculat împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron.

Poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: „Ce bine ar fi fost să fi murit noi, când au murit frații noștri înaintea Domnului!

Pentru ce ați adus adunarea Domnului în pustiul acesta, ca să murim în el noi și vitele noastre?

Pentru ce ne-ați scos din Egipt și ne-ați adus în acest loc rău, unde nu este nici loc de semănat, nici smochin, nici viță, nici rodiu, nici apă de băut?”

Aici avem o situație destul de neplăcută pentru Moise, deoarece adunarea s-a adunat împreună spunând că nu au apă și au început să se certe cu el. Ei se aflau la Meriba, care înseamnă Ceartă, dar se mai certaseră cu el și înainte. De data aceasta, poporul i-a spus lui Moise: „De ce ne-ai scos afară? Acesta nu este un pământ cu rodii, cu apă și cu lucrurile despre care ne-ai vorbit! De ce ne-ai scos din Egipt? De ce?”

Atunci Moise le-a zis: „Eu am făcut doar ceea ce a spus Domnul!” Vedeți? Moise umblase în ascultare deplină de Cuvânt și nu făcuse nimic de la sine, ci Cuvântul făcuse totul prin el, pentru că nu el îi conducea, ci Stâlpul de Foc, nu el lua decizii, ci Domnul. El se lăsa condus în totul de Cuvânt, iar ei îl atacau pentru că urma Cuvântul și îl acuzau pentru toate problemele pe care le aveau. Așadar, Moise a ajuns în luptă pentru că a umblat în ascultare de Cuvânt.

„Moise și Aaron au plecat de la adunare și s-au dus la ușa Cortului întâlnirii. Au căzut cu fața la pământ și li s-a arătat slava Domnului.

Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„Ia toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron. Să vorbiți stâncii acesteia în fața lor, și ea va da apă. Să le scoți astfel apă din stâncă și să adapi adunarea și vitele lor.”

Moise a luat toiagul dinaintea Domnului, cum îi poruncise Domnul.

Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii. Și Moise le-a zis: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?”

Apoi Moise a ridicat mâna și a lovit stânca de două ori cu toiagul. Și a ieșit apă din belșug, așa încât a băut și adunarea, și au băut și vitele.

Atunci Domnul a zis lui Moise: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau.”

Ce a făcut Moise greșit? A luat calul roșu. Până atunci, de fiecare dată când poporul s-a ridicat împotriva lui Moise, Dumnezeu i-a spus: „Separă-te de ei și îi voi nimici. Apoi o voi lua de la capăt cu tine!” Vedeți? Ei mergeau la Moise și îi spuneau: „De ce ne-ai adus aici? Copiii noștri vor muri în pustia aceasta!”, iar Moise mergea înaintea Domnului și Domnul îi spunea: „Separă-te de ei și îi voi nimici!” Ce făcea atunci Moise? Se punea în spărtură.

Fratele Branham a spus că acesta era Duhul lui Hristos în Moise. El a fost confuz multă vreme și s-a întrebat cum era posibil ca Moise să aibă o idee mai bună decât Dumnezeu, pentru că Dumnezeu spunea: „Dă-te la o parte și îi voi nimici, apoi o voi lua de la început cu tine!”, iar Moise spunea: „Doamne, nu face aceasta!” Atunci lui Dumnezeu îi părea rău și nu mai lovea poporul. Cum era posibil ca Moise să schimbe hotărârea lui Dumnezeu? Adevărul este că nu Moise schimba hotărârea Lui, ci Dumnezeu revenea la gândul Său de la început. De fapt, El îl încerca pe Moise. De ce? Pentru că trebuia să fie o umbră a Vieții lui Hristos. Vedeți? Dumnezeu trebuia să spună că El va nimici poporul Său, pentru ca Moise să se poată așeza în spărtură. El a luat de multe ori Duhul lui Hristos, dar în cele din urmă s-a săturat. Și ce s-a întâmplat atunci? A ripostat și a spus: „Răzvrătiților!”, iar când a făcut aceasta, nu a mai fost lăsat de Dumnezeu să intre în țara făgăduită.

Să mai citim un pasaj din Numeri. Este vorba de Numeri 27.12:

„Domnul a zis lui Moise: „Suie-te pe muntele acesta Abarim și privește țara pe care am dat-o copiilor lui Israel.

S-o privești, dar și tu vei fi adăugat la poporul tău, cum a fost adăugat fratele tău Aaron;

pentru că v-ați împotrivit poruncii Mele, în pustiul Țin, când cu cearta adunării, și nu M-ați sfințit înaintea lor cu prilejul apelor.” (Acestea sunt apele de ceartă, la

Cades, în pustiul Țin.).”

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu i-a permis lui Moise să intre în țara făgăduită împreună cu poporul.

Să citim și din Psalmul 106.32-33, pentru că acolo scrie mai clar ce a făcut Moise:

„Ei au mâniat pe Domnul la apele Meriba;

și Moise a fost pedepsit din pricina lor.

Căci s-au răzvrătit împotriva Duhului Lui,

și Moise a vorbit în chip ușuratic cu buzele.”

Acum ați înțeles de ce nu i s-a permis lui Moise să intre în țară împreună cu poporul? Când a fost provocat de popor, Moise trebuia să ia ungera lui Hristos, dar el a luat ungera antihristului.

Fratele Branham a spus următoarele în Pecetea a doua:

„În timpul lui Moise s-au ridicat mulți: Core, Datan și știți cum au procedat și ce au spus: „Tu nu ești singurul sfânt dintre noi!”, iar Dumnezeu a zis: „Separă-te de ei și voi deschide pământul ca să fie înghițiți de el!” Vedeți?

Apoi, oamenii au început să se plângă, iar El a spus: „Îi voi îndepărta pe toți!”, dar

Moise a luat locul lui Hristos, s-a pus în spărtură și a zis: „Nu face aceasta, Doamne!” Vedeți? Bineînțeles că după ce El l-a însărcinat pe Moise să facă aceasta, a venit peste el, pentru că în vremea aceea, Moise acționa ca Hristos. Hristos era în Moise. Absolut!”

Fratele Branham a spus povestea lui Elisei și a urșilor care i-au omorât pe acei copii. Când copiii aceia și-au bătut joc de el, Elisei a chemat doi urși din pustie care i-au ucis. Aceasta s-a întâmplat din pricina lipsei de respect pe care o aveau părinții lor față de slujitorul lui Dumnezeu. Ei au început să semene sămânța de dezbinare și să spună anumite lucruri împotriva lui Elisei, iar în mânia sa, Elisei a luat o ungeră greșită, iar fratele Branham a spus că aceea nu era ungera lui Hristos și a adăugat: „Elisei a greșit!”

Moise a rostit cu buzele cuvinte ușurate, iar aceasta l-a împiedecat să intre în țara făgăduită împreună cu poporul, iar Elisei a făcut ceea ce nu ar fi trebuit să facă.

Domnul a venit la fratele Branham și i-a spus: „În seara aceasta ți se va întinde o cursă!” Care a fost cursa? În timp ce predica, doi tineri, un băiat și o fată care stăteau în rândul din față, batjocoreau creștinismul prin comportamentul lor nerespectuos, iar aceasta l-a supărat pe profet. Pentru că nu încetau, la un moment dat Domnul i-a spus: „Orice vei spune...” Aceasta însemna că putea să-i lovească cu moartea sau cu o boală, pentru că putea să rostească orice pedeapsă asupra lor. Le ceruse de mai multe ori să înceteze, dar ei nu au făcut-o și pentru că

I-au întrerupt, se supăraseră în duhul, așa că Domnul i-a zis: „Orice vei spune...”

Atunci, i-a privit și a spus: „Vă iert!” De ce?

Moise eșuase, Elisei eșuase, dar aici, după ce primise ispășirea făcută de Isus Hristos, Duhul Sfânt, fratele Branham i-a privit și a spus: „Vă iert!”

Cu altă ocazie, când a predicat Mesajul „A sta în spărtură”, fratele Branham era supărat pe oameni deoarece se gândea că ar fi trebuit să primească Mesajul despre Peceți, dar ei l-au respins. Aceasta l-a făcut să-i numească „Ricky” și „Rickete”, dar Dumnezeu l-a făcut să înțeleagă că nu trebuia să facă aceasta, că era greșit să-i numească așa. Vedeți? El pierduse acel simțământ sfânt pentru oameni. Ce s-a întâmplat de fapt? El era supărat pentru că vedea că oamenii nu voiau să primească Mesajul și nu mai voia să stea în spărtură, nu mai voia să ia ungera vițelului pentru oameni, iar Dumnezeu a venit și l-a muștră pentru atitudinea sa.

În timp ce conducea mașina, el se gândea: „Vreau să fiu ca profeții Vechiului Testament. Vreau să merg în sălbăticie, așa că mă voi retrage! Pentru că oamenii resping Mesajul, mă voi retrage!” Dar aceasta era numai o scuză ca să facă ceea ce-i plăcea. Acesta era omul cu sentimentele rănite. Apoi a văzut doi vagabonzi care mâncau, iar unul dintre ei s-a ridicat și arăta ca Fletcher Broy, cumnatul său. De fapt, fratele Branham se vedea pe el împreună cu cumnatul său care era un vagabond. Chiar și Billy Paul i-a spus: „Tată, aceștia doi arată ca tine și ca Fletch!” După ce și-au plătit consumația, au plecat mai departe. Fratele Branham conducea și în timp ce Billy Paul dormea, Domnul a început să-i vorbească și i-a spus: „Dacă vrei să mergi înainte cu planurile tale, vei ajunge ca vagabonzii aceia. Soția ta te va părăsi, iar tu vei ajunge un vagabond.” Curând au ajuns la un lanț muntos, iar Domnul i-a arătat șapte piscuri și i-a zis: „Numele tău se află pe acest munte. Aceasta este slujba ta și este un semn, un semn veșnic al faptului că tu faci ceea ce trebuie să faci.”, și fratele Branham a trebuit să se pocăiască. Despre aceasta a vorbit în predica „A sta în spărtură” și a spus:

„Eu sunt ca Moise. El și-a pierdut simțământul pe care-l avea pentru oameni, iar eu am făcut la fel ca el.”

Fratele Branham s-a luptat cu aceasta și s-a pocăit pentru că a greșit.

Totuși, aș vrea să vă mai aduc un exemplu din „Întrebări și răspunsuri la Peceți:

„Apoi, un individ a încercat să dezbată aceasta aici, în Tabernacol, și a spus: „Fratele Branham a reușit să scape din toate, dar de data aceasta nu va mai scăpa.” (Bărbatul acela se referea la dumnezeire).

„Apoi a continuat: „Aici ni se arată trei persoane diferite. Este exact și perfect. În Matei 3 este Ioan care predică, iar aici este Fiul care a venit să fie botezat. El a

intrat în apă și a fost botezat de către Ioan, iar când a ieșit din apă, cerurile s-au deschis și din ceruri a venit Duhul Sfânt, coborând în chip de porumbel și un glas din cer a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit...” Trei persoane diferite...

Vedeți voi, aceasta arată că oamenii fără botez și care nu sunt chemați în slujba de predicator, nu au ce căuta la amvon. Așa este. Eu l-aș putea lua pe omul acela și cu ajutorul lui Dumnezeu, să-i leg gâtul cu un nod încât să-i rămână capul în vânt! Fiți atenți! Nu-mi pasă... Aceasta nu a sunat bine, lertați-mă! Doamne, nu am vrut să spun aceasta! Am simțit că El m-a muștră cu privire la cele spuse. Îmi pare rău, pentru că nu am vrut să spun așa. Eu cred că Duhul Sfânt ar putea să-i descopere aceluia om o taină; așa sună mai bine.”

El nu a luat ungerea calului roșu și nu a ripostat când a fost provocat, dar să nu vă înșelați, pentru că ungerea vișelului nu era o ungere slabă.

Fratele Branham se lupta seară de seară cu duhurile și le lovea, stătea la amvon și încerca să le țintească și la fel puteți face voi: puteți să vă luptați cu diavolul, cu duhurile, puteți soma păcatul, dar în clipa în care a încercat să atace un om, Dumnezeu l-a muștră. Voi nu aveți voie să țintiți oamenii!

Isus a venit și a așezat Cuvântul, a așezat principiile și a spus: „Voi nu puteți să Mă primiți pentru că nu sunteți parte din Mine, pentru că Eu vin din Cuvânt!” Atunci ei l-au pus o întrebare și El le-a adus Cuvântul, l-au pus o altă întrebare și El le-a adus din nou Cuvântul, iar când fariseii și saducheii nu au mai avut ce Cuvânt să-l aducă, au început să-l atribuie nume: „Beelzebul, ești un diavol, ești nebun, ești născut nelegitim!” l-au spus cum au vrut. De ce? Pentru că încercau să-l distrugă caracterul.

Fratele Branham a spus că există mai multe căi prin care poți ucide un om. Nu trebuie neapărat să-i înfigi un cuțit în spate pentru a-l ucide. Dacă îi ataci caracterul și-i distrugi imaginea și influența, este ca și cum l-ai omorî. Ce îi făceau ei lui Isus? Îi ucideau influența și credibilitatea, distrugându-i caracterul.

Aceasta se întâmplă tot timpul în biserici și în cadrul unor slujbe. Ce este aceasta? Ungerea calului roșu care încearcă să ia pacea și să-i facă pe oameni să se ucidă unii pe alții.

Țineți minte! Fratele Branham spune că sunteți vinovați, dacă le atacați caracterul și le ucideți influența în fața oamenilor!

Înțelegeți? Ei au rămas fără Cuvânt, iar atunci au început să-l atribuie tot felul de nume, dar Isus nu a procedat ca ei. El le-a spus cine erau, care era starea lor, dar niciodată nu le-a atribuit nici un nume.

Nici fratele Branham nu a atribuit nici un fel de nume oamenilor. El a avut expresia: „Ricky și Rickete”, dar Domnul i-a spus să nu o mai folosească. Amin!

Noi nu avem voie să spunem nume și să atacăm oameni, pentru că nu avem nimic împotriva oamenilor. Fratele Branham a spus că este de vină sistemul, nu oamenii, diavolul din ei.

Când S-a întors și S-a uitat la Petru, Isus nu l-a văzut pe om, ci a spus: „Înapoia Mea, Satano!” Înțelegeți? Noi luptăm împotriva vrăjmașului, a sistemului, dar niciodată împotriva oamenilor. În clipa în care îi atacăm pe oameni, suntem sub influența calului roșu. Aceasta este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, așa cum este și un bărbat care poartă haine femeiești sau o femeie care poartă haine bărbătești. Cel care luptă împotriva unui frate este o urâciune; este același fel de urâciune. Este o urâciune și va fi întotdeauna o urâciune. De ce? Pentru că este ungera calului roșu care vine să ia pacea pentru ca oamenii să se ucidă unii pe alții.

Ce cauzează majoritatea problemelor, a învățăturilor false?

În loc să ne așezăm și să spunem: „Frate, hai să vorbim despre aceasta. Arată-mi ce vezi tu și eu nu înțeleg. Eu nu sunt de acord și nu pot înțelege lucrul acela, dar tot te iubesc. Vino să ne rugăm unul pentru celălalt, să ne așezăm și să vorbim!”, de îndată ce ni se pare că ceva sună diferit, ne ridicăm imediat și luptăm împotriva acelui lucru. Imediat spunem: „Aceasta nu sună bine!” și începem să defăimăm caracterul cuiva: „Ești sămânța șarpelui!”, „Nu crezi Cuvântul!”, etc.

Voi puteți ataca învățătura, duhul, dar nu aveți voie să vorbiți împotriva omului! În loc să ne oprim și să lăsăm ca Duhul să aducă descoperirea și claritatea Sa, noi ne ridicăm și luptăm împotriva acelui om, dar aceasta este o urâciune înaintea lui Dumnezeu; nu este altceva decât ungera duhului antihrist în Mesaj.

Fratele Branham ne-a spus o poveste care arată perfect ungera vițelului. Vă amintiți povestea femeii care avea un soț alcoolic? Fratele Branham a spus că viața acelei femei era foarte grea.

Într-o zi, bărbatul ei era într-un bar și vorbea cu prietenii săi despre cât de fățarnici sunt creștinii. Ceilalți spuneau că nu există nici un creștin adevărat, dar bărbatul acelei femei a spus: „Există unul! Soția mea este o creștină adevărată.”

De ce a putut spune aceasta? Pentru că ea nu trăia în compromis. Femeia aceea nu se războia cu el din cauză că bea; ea nu a ridicat sabia împotriva lui ca să se lupte cu el și să facă dezbinare. Ceilalți bărbați au spus că nu pot crede că soția lui era o creștină adevărată, așa că bărbatul le-a propus să meargă acasă la el și să se prefacă toți că sunt beți. S-au dus, deci, acasă la el, s-au prefăcut că sunt beți și au zis: „Vrem ouă cu șuncă!”, la care soția a răspuns: „Bine, scumpule.” I-a așezat pe toți la masă și a pregătit totul. Ce făcea ea? Îi servea. Ce făcea ea? Purta povara lui Hristos; avea ungera vițelului care poartă povara și își dă viața. După ce femeia a

adus totul la masă, bărbatul i-a zis: „Nu-mi plac ouăle așa!” și le-a aruncat pe podea. Atunci ea a spus: „În ordine, scumpule, le voi face cum îți plac!”

Mi-ar fi plăcut să fiu acolo. Noi spunem adesea: „Am să le zic câteva!” Aceasta a făcut Moise și din cauza aceasta nu i s-a mai permis să intre în țară cu poporul.

Fratele Branham spune că vrăjmașul încearcă să ne provoace numai ca să vadă cum reacționăm. Ce ungere vom lua? Ce duh va domina viața noastră?

Revenind la povestea noastră, ei au ieșit afară și au auzit-o pe femeie cântând și suspinând. Ea plângea. Nu era fericită, nu-i era ușor și nu avea un timp minunat cu Domnul, ci plângea și zicea: „Isus a purtat crucea pentru mine, ca să n-o port singură.” Femeia se afla sub ungera vițelului și se pleca, deși bărbații aceia o râniseră.

Fratele Branham a spus că ei au auzit-o cântând și au știut că ceea ce trăia ea era real, iar atunci au spus: „Da, este o creștină adevărată!” Apoi, au intrat înăuntru și ea și-a condus soțul și pe prietenii lui la Hristos, în seara aceea. Vedeți? Singurul lucru care poate frânge puterea calului roșu este ungera vițelului.

Prieteni, în voi există un război, iar diavolul încearcă să vă determine să luați aceste ungeri împotriva prietenilor voștri, a familiei voastre, etc., iar cea mai mare greșeală pe care o putem face este să luptăm împotriva calului roșu cu un alt cal roșu. Singura cale de a birui calul roșu este ungera vițelului, dar ungera vițelului nu este un duh care face compromis. Ungerea vițelului nu înseamnă că renunță pentru a avea pace. Ungerea vițelului înseamnă că nu ai pace și îți dai viața pentru Hristos. Ungerea vițelului nu face compromis, nu deviază și nu se abate de la nici un Cuvânt al lui Dumnezeu; este o ungere puternică ce biruiește sub povara Cuvântului, în prigoană, în luptă, și continuă să meargă mai departe. Ei nu au deviat de la Cuvânt și nu au schimbat Cuvântul și nimeni nu spune: „Pace cu orice preț!” Nu! Isus nu a venit să aducă pacea, ci sabia. El nu a venit ca să faceți compromis pentru a avea pace în casele voastre. El a venit ca să vă smeriți, să vă plecați și să nu ripostați.

Femeia de care v-am spus, s-a plecat sub povara mărturiei credinței sale. Ea nu a făcut compromis cu soțul ei, nu a bătut puțin cu el ca să se apropie de el și să-l aducă în felul acesta la Hristos, ci a stat separată. Ea nu a lăsat garda sfințeniei și a modestiei, a supunerii față de soțul ei și nu a lăsat jos nici o iotă din Cuvânt pentru el. Dar nu a luptat împotriva lui, ci s-a supus.

Noi nu schimbăm Cuvântul ca să avem pace, chiar dacă aceasta înseamnă să nu mai avem pace. Ungerea vițelului nu va face compromis pentru pace, dar își dă viața pentru Cuvânt și nu ripostează niciodată.

Dacă am făcut greșeli există o cale, iar aceea este pocăința. Dacă am greșit, să

spunem: „Doamne, am greșit, pentru că am spus cuvinte ascuțite sub puterea ungerii calului roșu. Îmi pare rău, Doamne, pentru că nu am înțeles ce făceam, dar acum înțeleg.”

Odată, după ce au participat la un serviciu de botez, fratele Branham și fratele Lee Vayle s-au dus să mănânce ceva, iar acolo, fratele Vayle i-a zis fratelui Branham:

„De ce-i lași pe oameni să te calce așa în picioare? De ce-i lași să spună toate acele lucruri despre tine?”

Atunci, fratele Branham a spus: „Fratele Lee este unul din cei mai buni oameni pe care-i cunosc, dar uneori îi sare prea repede muștarul”, după care i-a zis: „Mai ții minte provocarea lui David, vremea în care era împăratul respins, iar fiul său încerca să-i ia împărăția? El era împăratul de drept și trebuia să fie în fruntea poporului, dar și-a dat seama că a ajuns în acea situație din pricina păcatului său. Și în timp ce urca muntele umilit și respins, acolo era un om care îl scuipa și-l blestema, iar unul dintre slujitorii lui, i-a zis lui David: „Lasă-mă să-i tai capul!” El a scos sabia, dar David i-a răspuns: „Nu face aceasta! Poate Domnul i-a spus să procedeze așa!”

Fratele Branham a spus această întâmplare, apoi a mers acasă și a început să vorbească despre perceperea taxelor de către fisc, despre faptul că ei voiau să redeschidă cazul. Ei au început să se întrebe dacă trebuia să meargă în Arizona sau să rămână în Jeffersonville, iar fratele Branham a spus: „Este în ordine, pentru că oriunde voi merge, eu Îl voi sluji pe Domnul!”

Atunci fratele Vayle a spus: „O, perceptorul acela de taxe...”, dar fratele Branham l-a oprit și i-a zis: „Nu spune nimic! Poate Domnul l-a trimis să facă aceasta!”

Ce a făcut el? A luat ungera vițelului și nu a ripostat nici chiar în intimitatea casei sale. Uneori, noi nu ripostăm în fața cuiva, dar mergem acasă și ripostăm acolo. Începem să defăimăm pe cineva, iar familia noastră, copiii noștri aud. Să nu uitați că aceasta i-a ucis pe acei copii în zilele lui Elisei! Acesta este calul roșu, iar noi îl călărim în casele noastre. Chiar și atunci când un predicator spune ceva și noi ducem o luptă în noi, acela este calul roșu care ne determină să ripostăm, să ne supărăm în interiorul nostru.

De fapt, noi trebuie să spunem: „Dacă acesta este Cuvântul, dacă Cuvântul spune aceasta, o voi face.” Vedeți? Un alt duh.

Ce lecție am învățat astăzi! Amin!